

ὉΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ἙΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ἙΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ὉΡΘΟΔΟΣΟΣ ἘΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΟΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Τοῦ Τ. Γραφείου
ΚΕΜΠΙΑ
Αριθμός Ἀδείας
3845
ΚΩΔΙΚΟΣ
013053

PRESS POST
X+7
PRESS POST

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017 Β΄ Χαιρετισμοί, Κοδράτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Μαρτύρων, Ἀναστασίας Πατρικίας Ὁσίας, Μιχαὴλ Μαυρουδῆ Νεομάρτυρος ΕΤΟΣ ΝΖ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2156

ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Τὸ «ἐγώ», τὸ «ἐσύ» καὶ τὸ «ὁμοούσιον»

Ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τοῦ ἄρθρου τοῦ Γ. Καραλή στὸν Ὁρθόδοξο Τύπο τῆς 10 Φεβρουαρίου μᾶς δημιουργήθηκαν δύο ἀπορίες, τίς ὁποῖες σᾶς υποβάλλουμε, διότι νομίζουμε ὅτι δὲν εἶναι μόνο δική μας ἡ δυσκολία τῆς ἀκριβοῦς κατανόησης τοῦ ἄρθρου, τὸ ὁποῖο θεωροῦμε σημαντικὸ καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ θὰ ἦταν χρήσιμὸ νὰ μᾶς δοθοῦν περισσότερες διευκρινίσεις. Οἱ

Γράφει ὁ κ. Κωνσταντῖνος Βούλγαρης
ἀπορίες εἶναι οἱ ἑξῆς:
Στὸ ἐν λόγω ἄρθρο ἀναφέρεται ὅτι «εἶδαμε ὅτι τὰ πρόσωπα ὀρίζονται ἀπὸ τοὺς Κατπαδόκες ὡς διακρίσεις ἀκοινωνήτες...». Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνὸς ἀναφέρει ὅτι «χρὴ δὲ γινώσκειν ὡς οἱ ἅγιοι πατέρες ὑπόστασιν καὶ πρόσ-

πον καὶ ἄπορον τὸ αὐτὸ ἐκάλεσαν, τὸ καὶ ἑαυτὸ ἰδίουςτάτως ἐξ οὐσίας καὶ συμβεβηκότων ὑφιστάμενον» (Στὰ Διαλεκτικά, κζ). Ἄν ἐρμηνεύσουμε σωστὰ τὸ ἄνω παρᾶ-θεμα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ πρόσωπο συντίθεται ἀπὸ τὸ «κοινόν» (δηλαδὴ τὴν κοινὴ οὐσία) μετὰ τοῦ «ιδιάζοντος» (δηλαδὴ τὰ ὑποστατικά ἰδιώματα ἢ τὰ «συμβεβηκό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ὑποστάσεις καὶ Τριαδικὴ κοινωνία

Κατ' ἀρχὰς θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν κύριον Κωνσταντῖνο Βούλγαρη γιὰ τὶς ἐρωτήσεις του, γιὰτὶ μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐξηγήσω καλύτερα τὴν θεολογία τῶν Πατέρων. Εἶναι δυστυχῶς πολλοὺς καιροὺς ποὺ ἐπιχειρεῖται μία προσπάθεια ἀλλοίωσης τῆς πατερικῆς θεολογίας. Ὅλη αὐτὴ ἡ προσπάθεια ἐφέρει μία σύγχυση στὸν θεολογικὸ χώρο, σύγχυ-

ση μετὰ τὴν οὐσίαν καὶ ἰδιωμάτων, οὐσίας καὶ ἐνεργειῶν, φύσεως καὶ προσώπου, σύγχυση ποῦ, ὅπως ὁμολογοῦν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν τὸ ἰδιότερο χαρακτηριστικὸ τῶν αἱρετικῶν τὸ παρελθόντος. Ἐπειδὴ οἱ ἐρωτήσεις διατυπώθηκαν ἀπὸ τὸν κύριον Βούλγαρη μετὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο

μου ἄρθρο "κοινωνία ἀπο-λοσασαία προ-χωρῶς νὰ διαβαστεὶ τὸ ἐπόμενο ἄρθρο ποὺ ἦταν πιὸ ἐπεξηγηματικὸ "πρόσωπον καὶ φύσις κατὰ τοὺς Πατέρες καὶ μετapaτερικoὺς θεολόγους», πιστεῶν ὅτι οἱ ἀπορίες του ἦδὲν ἔχουν ἀπάντηθεῖ, γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν θὰ μυοῦνται τὰ παιδιὰ εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ τὴν Πανθηρσκειάν!

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΡΑΝΙΟΝ ΘΑ ΔΙΔΑΧΘΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ!

Τὰ «σχίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν»

Τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου

Στὴν ἀναφορά τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου γίνεται λόγος γιὰ τὰ «σχίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν». Ὁ Μέγας Βασίλειος μετὰ τῶν ἄλλων προσεύχεται στὸν Θεό: «Παῦσον τὰ σχίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν».

Μερικοὶ σύγχρονοι θεολόγοι, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸν ὄρο Ἐκκλησία καὶ γιὰ τοὺς ἑτεροδόξους, ἐπικαλοῦνται καὶ τὴν φράση αὐτὴ καὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος ὀνομάζει Ἐκκλησίες καὶ τίς κοινότητες τῶν αἱρετικῶν, ὅποτε αὐτὸ, ὅπως ἰσχυρίζονται, δίδει τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομάζουν ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὅτι ἀνήκουν σέ Ἐκκλησίας.

Αὐτὸ ἐκ πρώτης ὁψεως εἶναι λογικοφανές, ἀλλὰ ἐάν ἀναλύσῃ κανεῖς τὸ θέμα θὰ διαπιστώσῃς ὅτι τέτοιες ἐρμηνευτικὲς ἀποδόσεις στὸν Μέγα Βασίλειο εἶναι ἐσφαλμένες.

Κατ' ἀρχὰς ἀμέσως μετὰ τὴν προσευχὴ «παῦσον τὰ σχίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν» ἀκολουθεῖ ἡ προσευχή: «τάς τῶν αἱρέσεων ἐπαναστάσεις ταχέως κατάλυσον τῇ δυνάμει τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος». ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἡ ἀποκρυπτομένη ἀλήθεια διὰ τὸ «Τάμα τοῦ Ἔθνους»

Παραθέτομεν τμῆμα ἐκ τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Σερραφεῖμ τῆς 26ης Μαΐου 2011 διὰ τὸ «Τάμα τοῦ Ἔθνους» ἔπειτα ἀπὸ ἐντολὴν τῆς ΔΙΣ, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν 21ην Φεβρουαρίου 2017:

«Ἡ ὑπὸ τὸ ἡμέτερον Γένους ἐκπλήρωσις τῆς ἐγνώμονος ὑποσχέσεως διὰ τὴν Παλιγγενεσίαν τῶν αἰδιδίων καὶ μακαρίων προγόνων ἡμῶν, διὰ τῆς ἀνοικοδομησέως καὶ ἀφιερώσεως εἰς τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν Κύριον, περιπτώστω καὶ μεγαλοπρεπετοῦς Ἱεροῦ Ναοῦ, παρ' ὅπῃ υἰοθετήθη τὴν 29/7/1829 ὑπὸ τῆς Δ' Ἐθνοσυμ-ελεύσεως τῶν Ἑλλήνων, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Η΄ Ψηφίσματος Αὐτῆς, ὑπογραφέντος ὑπὸ τοῦ ἀνεπανάληπτου πρώτου Κυβερνή-του μακαριστοῦ Ἰωάννου Καποδιστρια καὶ ἀκολουθῶς δυνάμει τῶν Βασιλικῶν Διαταγμάτων τῆς 25/1/1834 καὶ 3/4/1838 (ΦΕΚ 12) προβλεφθεῖσης, παραμένει εἰσὶ ἀνεκπλήρωτος. Ἡ σπασμωδικὴ προσπάθεια κατὰ τὸ ἐτος 1970 διὰ τὴν ἀναβίωσιν καὶ ὑλοποίησιν τοῦ θέ-ματος, δυστυχῶς ἀπέβη ἀκαρπός, αἱ δὲ συγκεντρωθεῖσαι εἰσφοραὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἐμφυλαιο Ταυτότητες καὶ Οἰκουμενισμός

Τοῦ κ. Δημητρίου Β. Ἐμμανουίλ

Ἀγαπητοὶ δάσκαλοι, ἔχοντας κατὰ νοῦ τὴν ἁγία ἀναφορά καὶ προσφορά τῶν Γονέων καὶ Κηδεμόνων, ποὺ παραδίδουν στὰ δικά μας χερία τὰ ἀγαπητὰ τοὺς παιδιά, γιὰ νὰ τὰ πέρανουν πίσω ἀκόμη πιὸ «σώφρονα καὶ ἱματισμένα» σᾶς ἐρωτῶ: προάγεται ἡ ἠθικὴ ἀγωγή στὸ σχολεῖο μ' αὐτὰ, ποὺ διαβάσαμε καὶ ἀμέσως παραθέτω: Εἶναι ἀπὸ «Υλικὸ τοῦ ΙΕΠ»: (Κατὰ τίς θεωρίες καὶ προσεγγίσεις τοῦ ΙΕΠ) «**ἡ «γυναικα» δὲν προϋπάρχει, ὅπως δὲν προϋπάρχει καὶ καμιά ἀλήθεια, καμιά πραγματικότητα(!).** Εἶναι ...κοινωνικὴ κατασκευή, ὅπως καὶ ἡ ἔννοια «ἀνδρας»"! Αἰλήθεια, προάγεται ἡ ἠθικὴ ἀγωγή στὸ σχολεῖο μ' αὐτὸ, ποὺ διαβάσαμε; Ἡ «προάγεται ἡ ἠθικὴ ἀγωγή στὸ σχολεῖο μ' αὐτὸ, ποὺ διαβάσαμε καὶ ἀμέσως παραθέτω:» (Εἶναι φυσικὰ ἕνα παλαιότερο «Δελτίο Τύπου»):

(Μία Ὁρθόδοξη προσέγγισις τοῦ Αγ. Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολό-γου). ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Μήνυσις κατὰ Σεβ. Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίες, κατετέθη ἐνώπιον τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κανονικὴ μήνυσις τοῦ Ὁρθο-δόξου Κέντρου Πατερικῶν Μελετῶν «Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός», κατὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, διὰ ἐκκλησιαστικὰ ποινικὰ ἀδικήματα.

ΔΙΑΚΟΠΗ ΜΗΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

Μετὰ τὰ γενόμενα εἰς Κολυμβάριον ὁμᾶς Ἀγιορειτῶν προέβη πρώτη ὀργανωμένης εἰς τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πα-τρίάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ἰκκολούθησαν ἱερεῖς εἰς διάφο-ρα μέρη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῆς Κρήτης, δια-κόπτοντες τὸ μνημόσυνον τῶν οἰκείων Ἐπισκόπων τῶν. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ π. Ν. Μανώλης καὶ ὁ Ὑμνοδὸς Καθη-γητῆς τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσα-λονίκης, πρωτοπρεσβύτερος π. Θεόδωρος Ζήσης, διέκομαν τὸ μνημόσυνον τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου. (Εἰς προσεχῆς φύλλον θὰ ἐπανέλθωμεν).

Ὁ κ. Στ. Γιαγκάζογλου καὶ ὁ σύνδεσμος ΚΑΙΡΟΣ προβλέπουν νὰ διδάσκεται ἡ Γέννησις τοῦ «Ἰησοῦ» καὶ ἀπὸ Σούρα τοῦ Κορανίου! Σιωποῦν περὶ τῆς δράσεως τοῦ «Πολύχρωμου Σχολείου», τὸ ὁποῖον προωθεῖ ζητήματα «Ὁμοφοβίας καὶ Τρανσφοβίας»!

Ἡμερὶς τοῦ ΚΑΙΡΟΥ: Ὁ πρόεδρος κ. Δ. Μόσχος μετὰ τὴν κ. Σπ. Ἀθανασοπούλου, εἰσηγήτριαν τοῦ «Πολύχρωμου Σχολείου». Διακρίνεται καὶ ὁ κ. Ἀγγ. Βαλλιαντάτος.

Εἶναι ἀπορίας ἄξιον διὰ ποῖον λόγον μία οἰαδήποτε Κυβέρνη-σις ἐπιθυμεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὸ μά-θημα τῶν Ὁρθησκευτικῶν. Εἶναι θεμιτὸν καὶ ἐπιδοκτεῖον πάντοτε νὰ βελτιώνωνται τὰ βιβλία καὶ τὸ παρεχόμενον ὑλικὸν καὶ νὰ ἐμπλουτίζωνται αἱ δραστηριότη-τες ἀναφορικὰς πρὸς κάθε μά-θημα. Ὅστόσο, ὅσαι Κυβερνή-σεις ἐπεχειρήσαν νὰ ἀλλάξουν τὸ μάθημα τῶν Ὁρθησκευτικῶν δὲν ἦσαν πρὸς αὐτὴν τὴν κα-τεύθυνσιν, ἀλλὰ ὡς πρὸς τὴν κεντρικὴν στόχευσιν τοῦ μαθή-ματος. Ἡ βελτίωσις τῶν βιβλίων ἀπετέλει ἀνάγκη τὴν πρόφα-σιν καὶ ὄχι τὸν σκοπὸν. Βεβαί-ως, εἶναι ὀρθὸν τὸ ἐπιχειρήμα ὅτι μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου αἱ νέαι κοινωνικὰ συνθήκαι ἐπι-βάλλουν προσαρμογὰς εἰς τὰ θρησκευτικά, ὅπως καὶ εἰς τὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Η ΜΑΣΟΝΙΑ ΘΑ ΚΥΒΕΡΝΑ ΕΝΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΛΑΟΝ;

ΜΑΣΩΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀπάντησις εἰς τὸν π. Βασίλειον Βολουδάκην

Τοῦ κ. Ἐμμ. Μηλιαράκη, Ἐπιτ. προέδρου τῆς Χ.Δ.

ΜΕΡΟΣ Β΄

Πρὶν προφθάσω νὰ ὁλοκληρώσω τὴν ἀπάντησίν μου στὸ ἐκτενές ἄρθρο «Μασωνία-Θεολογία- Πολιτικὴ» τοῦ π.Βασιλείου Βολουδά-κη (π.Β.Β.) τῆς 25ης Νοεμβρίου 2016, στὸν Ὁρθόδοξο Τύπο (Ο.Τ.), ἀκολουθῶσε τὸ ἀκόμα μεγαλύτερον κείμενον τοῦ στοῦ φύλλο τῆς 13ης Ἰανουαρίου 2017 τοῦ Ο.Τ. μετὰ τὴν τίτλου «Μασωνία- Χριστιανοδημοκρα-τία-Χομεϊνισμός». Θὰ προσπαθῶ μετὰ ὅσο ποῦ εἶναι δυνατόν, λι-γότερα, νὰ ἀπαντήσω στὰ βασικὰ ζητήματα ποὺ θίγει.

Ἄλλο κρίνω καὶ ἄλλο συκοφαντῶ

1) Οἱ κρίσεις ἐπὶ ἐνὸς θέματος δὲν ἀποτελοῦν συκοφαντία, ἀκόμα καὶ ἂν εἶναι λαθεμένες. Ἐκρίνα καὶ κρίνω καὶ ἡ δημοσίευσίς, γιὰ πρώτην φορά, ἀπὸ τὸν π.Β.Β. τῆς ὑπ' ἀριθ. 1473/11-12-1902 μασω-νικῆς ἐγκυκλίου, ἀποτελεῖ μὲν δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία, ἀλλὰ δὲν προσκόμιζε στὴν οὐσίαν τῆς κατὰ τὸ νέο σὲ σχέσιν μετὰ τῆς ἐπιδιώξε-ως τοῦ Τεκτονισμοῦ. Οἱ ἐκτίμησίν μου αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἢ νὰ ἀπορριφθεῖ. Σὲ καμμίᾳ περιπτώσει ὅμως δὲν ἀποτελεῖ συκοφαν-τία, οὔτε κἂν ἀπλὴ δυσφήμιση. Συκοφαντῶ, σημαίνει ὅτι κατη-γορῶ κάποιον δημοσίως ψευδῶς, μετὰ σκοπὸν νὰ τὸν διασώρῃ. Ποιὸ ψεῦδος διέδωσα ἐγώ; Ἀπλῶς ἔκρινα ὅτι ἡ ἐν λόγω ἐγκύκλιος δὲν ἀπεκάλυπτε, στὴν οὐσίαν τῆς κατὰ τὸ νέο, ἀφοῦ οἱ ἐπιδιώξεις τῆς Μασωνίας γιὰ παγκόσμια ἐπικράτησιν εἶναι γνωστὲς καὶ χιλιοεπι-μμένες. Στὰ σαρράντα χρόνια τῆς διακονίας μου στὸ «ναρκωθετημέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Τί ἐπιδιώκει μέ τὸν τρόπον

τῆς διαλεκτικῆς τοῦ ὁ κ. Μηλιαράκης;

Γράφει ὁ πρωτοπρεσβ. π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Ἐπαναλαμβάνω γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι σέβομαι καὶ ἐκτίμῳ εὐλι-κρινὰ τὸν κ. Μηλιαράκη, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴ ἐκφράσω τὴν ἐκπλη-ξή μου γιὰ τὸν τρόπον ποὺ ἐπέλεξε νὰ ἀπαντᾷ, ἐφευρίσκοντας διαρκῶς αἰτίες διαμαρτυριῶν του, παρερμηνεύοντας κατὰ συρροὴν τὰ γραφό-μενά μου καὶ ἀποσιωπώντας ὅλες τίς κρίσεις ἐπισημάνσεις μου!

Αὐτὴ τῇ φορὰ μετὰ ἐγκαλεῖ, γιὰτὶ ἔσπευσαν νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἐνῶ ἐκεῖνος δὲν εἶχε ὁλοκληρώσει τὴν προηγουμένη ἀπάντησίν του σέ μέ-να! Πῶς, ἄραγε ἔπρεπε νὰ γνωρίζω ὅτι δὲν εἶχε ὁλοκληρώσει τὴν ἀπάντησίν του, ἀφοῦ ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ὁρθ. Τύπου», μοῦ παρέδω-σε τὸ κείμενον ποὺ παρέλαβε ἀπὸ ἐκείνον πρὸς δημοσίευσιν; Εἴφ' ὅσον δὲν εἶχε ὁλοκληρώσει τὴν ἀπάντησίν του, γιὰτὶ τὴν ἔστειλε ἡμετέλῃ στὴν ἐφημερίδα; Εἶχε, δηλαδὴ, τὴν ἀξίωση νὰ δημοσιεῖται ὁ «Ο.Τ.» σειρὰ συνεχειῶν τοῦ πρὸς ὁλοκληρώσιν τῆς ἀπαντήσεώς του καὶ, πρῶ-στα, μετὰ ἀπόσπαση μνησός(!) ἡ κάθε συνεχεία (σημειώτεον ὅτι ἡ πρῶ-τη τοῦ ἐπιστολῇ ἐστάλη στὶς 19 Δεκεμβρίου 2016 καὶ ἡ δευτέρη στὶς 20 Ἰανουαρίου 2017) καὶ κατόπιν νὰ ἀπαντήσῃ σ' ἐκεῖνον ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης; Εἶναι αὐτὸ δημοσιογραφικὴ δεοντολογία; Νὰ βομβαρδίζω-νται οἱ ἀναγνώστες μετὰ σειρὰ παρερμηνειῶν τοῦ κειμένου μου ἐπὶ τρι-μνηον (δεδομένου ὅτι σ' αὐτὴν τὴν δευτερολογία τοῦ προαναγγέλλει καὶ τρίτη συνέχεια!) καὶ νὰ ἀπαντήσω μετὰ ἀπὸ μία ...τριμηνία(!), ὅταν κανεὶς πλέον δὲν θὰ θυμᾶται περὶ τίνος πρόκειται;

Ἡ δημοσιογραφικὴ δεοντολογία ἀπαίτει νὰ τίθενται οἱ ἀντιπαραι-ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ

Τὴν 2αν Κυριακὴν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρα-κοστῆς ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμά.

Ἡ ἀδιακρισία τῶν καλῶν ἀνδρῶπων

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

ΣΥΧΝΑ διαπιστώνουμε ὅτι μερικοὶ ἀδελφοὶ προκαλοῦν ἀναταραχὴ στὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις τῶν ἄλλων, χω-ρὶς νὰ τὸ συνειδητοποιοῦν. Παρεμβαίνουν ἐκεῖ ποῦ δὲν τοὺς ζητοῦν. Ἐνεργοῦν αὐθόρμητα καὶ αὐθαίρετα, γιὰ νὰ διορ-θώσουν τὰ κακῶς κείμενα ἢ νὰ βοηθήσουν πνευματικὰ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν τοὺς ἔχουν καμιά ἐμπιστοσύνη οὔτε καὶ τοὺς ἀναγνωρίζουν τέτοιο ρόλο. Κι ἐκεῖ ποῦ περιέμεναν ὅτι θὰ βοηθοῦσαν νὰ περισταλεῖ τὸ κακὸ, δημιουργοῦν μεγαλυτά-ρα. Γι' αὐτοὺς καὶ ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ ἀνιορεῖτης ἔλεγε ὅτι «τὸ με-γαλύτερον κακὸ δὲν τὸ κάνουν οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ οἱ κα-λοὶ ἀπὸ ἀδιακρισίαν» (Ὁ ὁσιος Παΐσιος, ἐκδόση Ἐνωμένη Ρω-μησοσύνη, Θεσσαλονίκη 2015, σελ. 239).

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶναι ἀνησυχητικὸ καὶ ὀφείλεται στὸ γε-γονός ὅτι οἱ συγκεκριμένοι ἀδελφοὶ ἔχουν περιορίσει τὴν πνευματικὴ ζωὴν στὴν τυπικὴ τήρησιν μερικῶν ἐντολῶν, χωρὶς ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν. Θυμίζουν τὸν ἀνθρώπο

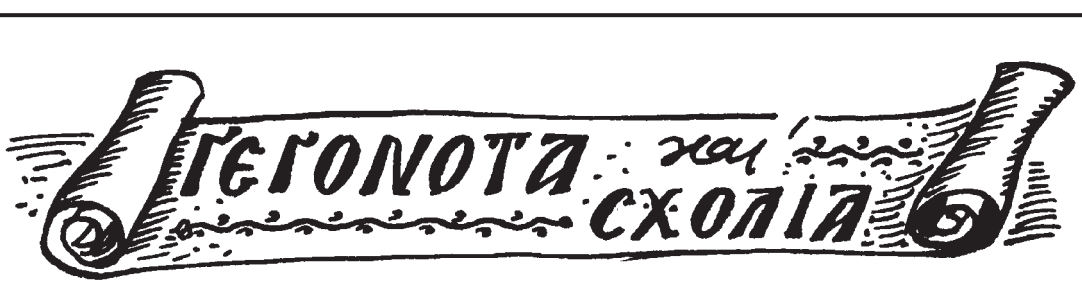
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

σουλ τῇ θρησκευτικῇ ἰδια-τερότητι τῶν ἄλλων, ἀλλὰ τούναντιον, ὡς ἐνθερμοὶ ὑπο-στηρικτὲς τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας ποῦ ἦσαν, αὐτὴ καὶ ἐδίδασκαν.

Δὲν ὀρρωδοῦν ἐνώπιον κα-νενός, ἀλλὰ καὶ δὲν καταπιέζον κανένα ὡς πρὸς τὴν ἀποδοχὴ τῆς. Προμετωπίδα ἔχουν τὸ «εἰ τις θέλει ὁπίσω μου ἔλθιν...». Σέβονται λ.χ. οἱ Ἱεραπόστολοι τῶν Σλαύων Μεθόδιος καὶ Κύριλλος τὴν πολιτιστικὴ ταυ-τότητα καὶ ἐθνικὴ ἰδιατερότητα τους, γι' αὐτὸ προσαρμόζουν μὲν τὰ μέσα διδασκαλίας (λ.χ. τὴ γλῶσσα), ἀλλὰ δὲν ἀλλοιώνουν τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως χριστιανικὴ ἀλήθεια, γιὰ νὰ φανοῦν ἀρεστοὶ καὶ νὰ γίνουν εὐκολότερα ἀπο-δεκτοί.

Γνωρίζουν καλὰ τὰ μέλη τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὅτι, ἡ ὁποία σχετικοποίησις τῆς διδα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

‘Άγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς

Η ΔΕΥΤΕΡΗ Κυριακή τῶν Νηστειῶν εἶναι ἀφιερωμένη σέ ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγίστους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος ἔβαλε τὴ δική του σφραγίδα στὴν ἐμπειρική θεολογία καὶ διέσωσε τὴν Ὀρθοδοξία μας ἀπὸ τὴν ἐπέλαση τῶν δυτικῶν κακοδοξιών, σὲ μία κρίσιμότετη ἱστορική περίοδο. Πρόκειται γιὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, τὸν ἐπίγειο ἄγγελο καὶ θεοφύτιστο δάσκαλο, τῆς νοερᾶς προσευχῆς καὶ καθοδηγητὴ τῆς ἡσυχαστικῆς πρακτικῆς καὶ ἐμπειρίας. Σημειώνει σχετικὰ σύγχρονος θεολόγος: «Ὁ ἅγιος Γρηγόριος εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὴ λεγόμενη «ἡσυχαστικὴ κίνηση», τὴν πνευματικότερη ἔκφραση τοῦ ὀρθοδόξου μοναχικοῦ ιδεώδους. Ὑπῆρξε δάσκαλος καὶ ἐμπνευστὴς τοῦ ἡσυχασμοῦ καὶ γι’ αὐτὸ στράφηκαν μὲ σφοδρότητα ἐναντίον του τὰ πυρὰ τῶν ἐξθρών τοῦ ἡσυχασμοῦ. Συνεχίζοντας ὁ ἴδιος τὴν μακρά-ωνη παράδοση τῶν ἀρχαίων Πατέρων καὶ ἀσκητῶν τῆς Ἐκκλησίας, δίδασκε πῶς ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὴν ἄσκηση καὶ τὴ νύψη, μπορεῖ

νὰ δεῖ καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ, μὲ τὰ φυσικὰ του μάτια, τὸ ἄκτιστο φῶς τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ τὸ φῶς ποὺ εἶδαν οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴ Μεταμόρφωσή Του στὸ Ὅρος Θαβώρ. Ὁ μεγάλος αὐτὸς ἄνδρας κατέστη πρότυπο καὶ δάσκαλος τῆς ἄσκησής καὶ ἐνσάρκωτῆς τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. Εἶπε ὡς ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, εἶτε ὡς μοναχὸς στὸ Ἅγιο Ὅρος, δίδασκε τὸν ἀέναν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας. Προέτρεπε γιὰ καθολικὴ κἀβαρση ἀπὸ τὰ ψυχολογὰ πάθη, ἡ ὁποία ὀνομάζεται στὴν ἀσκητικὴ ὁρολογία νύψη. Ἐδεῖχνε τὴν οὐρανόδρομὸ πορεία, ὡς μονόδρομο τῆς σωτηρίας καὶ τῆς θεώσεως. Ἡ μεγάλῃ αὐτῇ πατερικῇ μορφῇ λειτουργεῖ ὡς φωτεινὸ ὄροσημο γιὰ τοὺς πιστοὺς αὐτὴ τὴν κατανυκτικὴ περίοδο. Τὰ βαθυστοχάστα καὶ προπαντὸς ὀρθόδοξα συγγράμματά του, ὅχι μόνο ἀποπνεύουν ἄρωμα εὐσεβείας, ἀλλὰ εἶναι πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ἀσκήση» Συμφωνοῦμε! Ἄγιε Γρηγόριε πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!

‘Άγιος Γρηγόριος

ὁ Θεολόγος: «καυχῶμαι,

διότι λοιδοροῦμαι

διὰ τὴν πίστιν»

Η ΛΑΣΠΗ πέφτει μπλόκη σὲ ὅσους θέλουν νὰ παραμείνουν ὀρθόδοξοι καὶ ἀντιπθεῖναι στὸν οἰκουμενισμό. Κυρίως δέχονται λάσπη, ἀλλὰ καὶ φοβέρες ὅσοι τομσοῦν νὰ ἐλέγχουν τοὺς κληρικούς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι «ξα-νοιογόνται» περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἐπιτρέπει ἡ Ἐκκλησία μας πρὸς τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς ἀλλοθρήσκους. Ὅμως δεῖτε τί εἶπε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γιὰ ὅσους ἐλέγχουν τοὺς κληρικούς γιὰ τὴν πίστη: «Καὶ ὅσους μὲν ἐναντιώνονται κατὰ τὴν ἱερῶν διὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ ἄνωτερα καὶ σηματοκτικότερα θέματα, οὔτε ἐγὼ τοὺς κατακρί-νω, ἀλλὰ, ἐὰν θὰ πρέπει νὰ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, τοὺς ἐπαινῶ καὶ χαίρομαι κι ἐγὼ μα-ζί τους. Καὶ θὰ εὐχόμουν νὰ εἶμαι ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ λοιδοροῦνται, καὶ θεωροῦνται γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὡς ἔχθροι. Μᾶλλον δὲ καὶ καυχώμαι ὅτι εἶμαι τέτοιος. Διότι εἶναι προτι-μότερος ὁ πόλεμος γιὰ τὴν ἀρετὴν, ἀπὸ τὴν εἰρήνην ποὺ συμβιβάζεται, γιὰ τὴν κακία καί, ὡς ἐκ τούτου, χωρίζε ἀπὸ τὸν Θεόν. Γι’ αὐτὸ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὁπλίζει τὸν ἥρωμον ἀγωνιστὴν, διὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἀγωνίζεται μὲ ἐπιτυχία κατὰ τὸν κακῶν!» Ὁ ἴδιος, ὁ μελί-χιος καὶ εὐγενέστατος ἐκείνος ἄνδρας, καυχόταν ὅτι ἦταν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἠλεγχε τοὺς ἀσεβεῖς κληρικούς τῆς ἐποχῆς του καὶ πῶς «εἰσε-πρῆπτε» λοιδορίες! Εἶναι σί-γουρο πῶς ἀν ζοῦσε σήμερ-α ὁ κορυφαῖος αὐτὸς ἐκκλησια-στικὸς ἄνδρας, θὰ συντάσσον-ταν μὲ τοὺς ἐλεγκτὲς τῆς ἀσε-βείας καὶ θὰ γινόταν ἀποδέ-κτης λάσπης ἀπὸ τὰ γνωστὰ κέντρα καὶ πρόσωπα! Συμπε-ρασμα: Ἐφ’οσον μὴ λοιδο-ροῦν καὶ ἐμᾶς σήμερ-α γιὰ τὴν ἐμμονὴ μας στὴν Ὀρθοδοξία μας, βαδίζουμε καλὰ!

Γιὰ νὰ παραστήσουμε τὰ «καλὰ παιδιὰ» ἀλλάξαμε καὶ τὸ νόημα τῶν λέξεων! Βεβαίως ὅταν θὰ καταλάβουμε τίς ἀνόητες καὶ ἐπιπόλαιες ἐπιλογές μας θὰ εἶναι πολὺ ἀργά! Ἀλλομονο!

Εὐλογα ἐρωτήματα

διὰ τὸ «σκήνωμα

τῆς Ἁγίας Ἐλένης»

ΜΕΤΑ ΤΗΝ «Ἄγια Βαρβά-ρα», ἐρχεται καὶ ἡ «Ἄγια Ἐλέ-νη»! Καὶ γιὰ νὰ ἀκριβολογοῦμε:

«Ἐμφυλές ταυτότητες»:

Ὁ χειρότερος τύπος σοδομισμού εἰς τὰ σχολεῖα!

Ὁ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ παγκό-σμιος οἰστρος τοῦ σοδομι-σμοῦ εἰσῆλθε καὶ στὰ Σχο-λεῖα μας. Ἡ πολιτικὴ ἡγε-σία τοῦ πολυτάθου Ὑπουργεῖου Παιδείας θεώ-ρησε σκόπιμο νὰ θέσῃ πρὸς «διαβούλευση» στοὺς μαθητὲς τῆς «ἔμφυ-λές ταυτότητες», δηλαδὴ τὸ «ψάξιμό» τῶν ἀνήλικων μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου γιὰ τὸ «πραγματικὸ» φύλο τους! Ὅπως τονίζεται στὸ ψήφισμα τῆς Ἱερατικῆς Σύ-ναξης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλε-ως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρναν-ίας: «Σαφέστατα καὶ ἀπροκάλυπτα τὸ Ὑπουρ-γεῖο Παιδείας προωθεῖ στὰ παιδιὰ ἕνα Σοδομισμό πολὺ χειρότερο τύπου ἀπὸ τὴν γνωστὴ ὁμοφυλο-φιλία. Θέλει τὰ παιδιὰ νὰ διαλεχθῶν αὐτὰ τὸ κοινωνι-κὸ τους φύλο ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὸ βιολογικὸ τους φύλο. Δηλαδὴ, ἐὰν κάποιο παιδί δὲν αἰσθάνεται καλὰ μὲ τὸ ὅτι γεννηθῆκε ἀγόρι ἢ κορίτσι νὰ μπορεῖ νὰ δη-λώσει τὸ ἀντίθετο, καὶ μάλιστα νὰ τὸ ἀλλάξῃ μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἱατρικῆς. Αὐτὸ δὲν ἀναγράφεται σαφῶς στὸ σκοπὸ τῆς Θεματικῆς Ἑ-βδομάδος; Γράφει: “... δὲν ἐπιδιώκεται μόνο ἡ ἀπό-κτηση πληροφοριῶν ἢ γνώσεων ἀλλὰ καὶ ἡ ἁλά-ρη ἀντιλήψεων καὶ συμ-περιφορῶν”. Δηλαδὴ, ἐκ-φυλὴ ἀποδόμηση καὶ θε-λευταῖο ἴχνους υνείας, ψυ-χικῆς καὶ σωματικῆς. Γκρέ-μισμα ὄχι μόνο τῶν ἀξιών ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν φυ-σικῶν νόμων, ποὺ ἰσχύουν ἀνάκαθεν στὸ ἀνθρώπινο γένος»! Συμφωνοῦμε, φρί-τουμε καὶ ἀνησυχοῦμε!

μᾶς τὴ φέρνει. Ποιάς; Ἡ Απο-στολικὴ Διοκονία τῆς Ἐκκλη-σίας τῆς Ἑλλάδος καὶ συγκε-κριμένα ὁ γενικός διευθυντῆς τῆς, Ἐπισκοπικοῦ Φαναρίου Ἀγαθάγγελος, ὁ ὁποῖος πρω-τοπορεῖ στὰ «σούρτα – φέρτα» μὲ τοὺς παπικούς. Μετὰ τὸ φιά-σκο τοῦ ὄρθεν σκηνώματος τῆς ἁγίας Βαρβάρας, ποὺ τελικὰ τὸ μόνο ποὺ εἶδαν οἱ προσκυ-νητὲς ἦταν ἕνα μικρὸ κλειστὸ κουτί, καταρθάνει καὶ τὸ λείψα-νο τῆς «ἁγίας Ἐλένης». Ἀλλὰ ὅσο ἀυθεντικὸ ἦταν τὸ (τεμά-χιο) λείψανον τῆς ἁγίας Βαρ-βάρας (ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ βρί-σκονται στὴν Ἑλλάδα, ὅμως αὐθεντικά), ἄλλο τόσο αὐθεν-τικὸ πρέπει νὰ εἶναι καὶ αὐτὸ τῆς ἁγίας Ἐλένης. Κι αὐτὸ, διό-τι ἡ μόνη ἀπόδειξη ποὺ ἔχουμε γιὰ τὴ γνησιότητα του εἶναι ὅτι, «Ὁ 1299 ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, ὅπως ἐξήγει ὁ ἐπί-σκοπος Φαναρίου, προχώρησε στὴν κανονικὴ ἀναγνώριση τοῦ σκηνώματος. Τὴ σημαίνει αὐτὸ πρακτικά: ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας (σ.σ. τῆς παπικῆς) καὶ ἱατροὶ ἐξέτασαν τὰ ἱερὰ λεί-ψανα καὶ διαπίστωσαν ὅτι πρό-κειται γιὰ τὸ λείψανο μῆς γυ-ναίκας, ἡ ὁποία πέθανε σὲ γε-γὴν ἡλικία (ἢ γυναικα πέθανε στὴν ἡλικία τῶν 80 ἐτῶν) ἀπὸ φυσικὰ αἷτια». Τώρα βεβαι-ωθήκαμε! Ἀλλὰ τίθεται τὸ εὐλο-γο ἐρώτημα: ἀπὸ τὸ 340 μ. Χ. μέχρι τὸ 1929 εἶχαν ἕνα λείψα-νο καὶ δὲ γνώριζαν σὲ πῶν ἀνήκει; Τὶ ἄλλο μπορεῖ νὰ ση-

μαίνει ὅτι τὸ 1929 ἔγινε κανο-νικὴ ἀναγνώριση τοῦ σκηνώ-ματος; Βρῆκαν, δηλαδὴ, ἕνα κομμάρι καὶ τὸ «βάπτισαν» «σκήνωμα τῆς Ἁγίας Ἐλένης», μὲ αὐτὰ τὰ ἀπίστευτα στοιχεία; Καὶ καλὰ, οἱ παπικοί, τὸ νὰ μᾶς «δουλεύουν» εἶναι «παλιὰ δου-λεῖα τῶν κόσμων», ἀλλὰ ὁ Θεο-φιλέστος;

Πῶς νὰ υποδεχτοῦμε τὸ ἀμφιβόλο γνησιότητος «σκήνωμα τῆς Ἁγίας Ἐλένης»

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγou-μένου σχολίου μας ἐπαναλαμ-βάνουμε παράθεμα ἐκ τοῦ Ο.Τ. (φ. 2151/03.02.2017): «Ἀντε-λήφθη ὁ Θεοφιλέστατος ὅτι ὅταν ἐφέρει τὸ σκήνωμα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας ὑπῆρξαν ἀντι-δράσεις καὶ τῶρα ἐπιθυμεῖ νὰ τὰ ἀποσοθήσῃ μὲ τὴν κάλυψιν ποὺ θὰ προσφέρῃ ἡ ἔλευσις διενθῶν πολιτικῶν! Ἀκόμη καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ σκηνώματος ἤλλαξαν ἀπὸ βενετσιάνικα, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν κατακαυτικήν τῶν πιστῶν! Ἀλλὰ τὰ νέα ἐνδύ-ματα, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ἀκαταί-σθητα (καθὼς φέρουσ καὶ τὸ ἐμβλημα τῆς Ἀποστολικῆς Δια-κονίας!», δὲν θὰ καθοσυχάσουν δὲς συνευδιόσεις τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπορροῦν ἀν ὄντως πρό-κειται περὶ τοῦ σκηνώματος τῆς Ἁγίας Ἐλένης, καθὼς δὲν ὑπάρχουν τεκμηριωμέναι ἀπο-δείξεις. Οἱ Παπικοὶ ὡς γνωστὸν καὶ τὸν Μεσαίωνα κυκλοφο-ροῦσαν χιλιᾶδες λείψανα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πρὸς ἐκμετάλυν-σιν καὶ πλέον δὲν ὑπάρχει κα-μὴ ἐγκυρότης. Τέλος καὶ πάλιν εἰς τὸ ἡχητικὸν ντοκουμέντον παρουσιάσαν ὡς μεγάλον ἐκδοτικὸν ἔργον τῆς Ἁπ. Διοκo-νίας, τῆς ὁποίας προϊστάται, τὴν «Φωνὴν Κυρίου»! Προ-φανῶς καὶ δὲ θὰ πάρουμε ἀπατηλές ἀπὸ τὸν Θεοφιλέ-στατο καὶ γι’ αὐτὸ, ἡ πὸ καλὴ ἀντιδραστὴρ μας καὶ διαμαρτυρία μας ἄς γίνῃ ἡ μὴ προσέλευσις μας γιὰ τὴν προσκύνηση τοῦ ἀμφιβόλου λειψάνου!

Σατανιστικὴ καρναβαλικὴ παρελάσις τεράτων!

Ὁ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ἔκανε παρέλα-ση στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν! Προφανῶς οἱ γνωστὲς καρνα-βαλικές μορτσούνες καὶ μεταμ-φίσεις εἶναι πιά φερασμέ-νες, μπροστὰ τὸν φρικιαστικὸ καρναβαλικὸ θέαμα ποὺ ἀντί-κρυσαν οἱ Ἀθηναῖοι τῆς περα-σμένης ἀπόκρις. Ἐκατοντάδες ἀνδρὲς, γυναικὲς, ἀκόμη καὶ παιδιὰ μεταμφιεστήκαν σὲ «ζῶμπι» καὶ παρέλασαν στὸ κέντρο τῆς πρωτεύουσας, ἴτοι μὲ μορφές τοῦ «ἔξω ἀπ’ ἐδῶ»! Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Μασκαρά-σκο τὸν ὄρθεν σκηνώματος τῆς ἁγίας Βαρβάρας, ποὺ τελικὰ τὸ μόνο ποὺ εἶδαν οἱ προσκυ-νητὲς ἦταν ἕνα μικρὸ κλειστὸ κουτί, καταρθάνει καὶ τὸ λείψα-νο τῆς «ἁγίας Ἐλένης». Ἀλλὰ ὅσο ἀυθεντικὸ ἦταν τὸ (τεμά-χιο) λείψανον τῆς ἁγίας Βαρ-βάρας (ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ βρί-σκονται στὴν Ἑλλάδα, ὅμως αὐθεντικά), ἄλλο τόσο αὐθεν-τικὸ πρέπει νὰ εἶναι καὶ αὐτὸ τῆς ἁγίας Ἐλένης. Κι αὐτὸ, διό-τι ἡ μόνη ἀπόδειξη ποὺ ἔχουμε γιὰ τὴ γνησιότητά του εἶναι ὅτι, «Ὁ 1299 ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, ὅπως ἐξήγει ὁ ἐπί-σκοπος Φαναρίου, προχώρησε στὴν κανονικὴ ἀναγνώριση τοῦ σκηνώματος. Τὴ σημαίνει αὐτὸ πρακτικά: ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας (σ.σ. τῆς παπικῆς) καὶ ἱατροὶ ἐξέτασαν τὰ ἱερὰ λεί-ψανα καὶ διαπίστωσαν ὅτι πρό-κειται γιὰ τὸ λείψανο μῆς γυ-ναίκας, ἡ ὁποία πέθανε σὲ γε-γὴν ἡλικία (ἢ γυναικα πέθανε στὴν ἡλικία τῶν 80 ἐτῶν) ἀπὸ φυσικὰ αἷτια». Τώρα βεβαι-ωθήκαμε! Ἀλλὰ τίθεται τὸ εὐλο-γο ἐρώτημα: ἀπὸ τὸ 340 μ. Χ. μέχρι τὸ 1929 εἶχαν ἕνα λείψα-νο καὶ δὲ γνώριζαν σὲ πῶν ἀνήκει; Τὶ ἄλλο μπορεῖ νὰ ση-

ὉΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΜΙΧΑΗΛ Ο ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

ΣΤΙΣ 10 Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Μιχαήλ τοῦ Μαυρουδῆ. Ὁ ἅγιος Μιχαήλ καταγό-νταν ἀπὸ τὴν περιοχή τῶν Ἀγρά-φων, ἀπὸ γονεῖς πτωχοὺς καὶ θεο-σεβεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀνέθρεψαν μὲ σεμνότητα καὶ ταπεινοφροσύ-νη. Ὅταν ἔφθασε σὲ ἡλικία γάμου καὶ ἀφοῦ εἶχε κοιμηθῇ ὁ πατέρας του, παντρεύθηκε καὶ πῆγε στὴν Θεσσαλονικὴ, ὅπου ἐξοικονο-μοῦσε τὰ ὡς πρὸς τὸ ζεῖν ὡς φοῦρναρης. Ὅταν πέρασε ἡ Κυ-ριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, βρισκόμενος στὸν φοῦρον ἠλθε ἕνα τουρκόπουλο καὶ ἐνῶ αὐτὸς προσπάθησε νὰ τὸ κατηχήσῃ αὐτὸ τὸν κατήγγειλε μὲ ἀποτελέ-σμα νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸν τουρκὸ δισκαστὴ. Ἐκεῖ ὁ Μιχαήλ ἐρωτώμενος τὰ σχετικά μὲ τὴν πί-στη ἂν καὶ ἀγράμματος ὁμολόγη-σε μὲ πολλὴ πρρησία τὸ μυστήριό τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς καὶ ὅτι οἱ προφῆτες προεφῆτευσαν γιὰ αὐτόν, ὅτι ἡ

Παναγία εἶναι Θεοτόκος καὶ μάλι-στα ὅτι μετὰ τὸν Χριστὸ ὁ μετέ-πειτα προφῆτες εἶναι ψεῦτες καὶ πλάνοι. Γιὰ αὐτὸ τὸν ζυλοκόπη-σαν καὶ τὸν φυλάκισαν. Βρισκόμε-νος ὁ ἅγιος στὴν φυλακὴ ἐρχόν-τοισαν οἱ χριστιανοὶ, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν, ὅμως ὁ ἅγιος Μι-χαήλ δὲν εἶχε κανένα φόβο στὴν ψυχὴ καὶ ὁ ὁμολογοῦσε μὲ πό-θο ὅτι ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὸν Χριστὸ. Οἱ Ἀγάρηνοι μὲ κακία τό-τε τὸν κτυποῦσαν καὶ ὅταν τὸν ὀδήγησαν στὸν δισκαστὴ αὐτὸς χαρο-ύμενος ὁμολόγησε «μὴ χάσεις τὸν καιρὸ σου, παράδωκε μὲ στὸν Θεὸ μία ὥρα νωρίτερα, διότι θέλω νὰ γίνω θυσία, νὰ βαλῶ στὴν Τράπε-ζα τῆς Ἁγίας Τράδος καὶ νὰ προσ-φερθῶ σὰν εὐωδιστὸ θυμίαμα σὲ αὐτήν». Ἐτσι στὶς 21 Μαρτίου 1547 ὁ ἅγιος Μιχαήλ, ὡς ἄκακο ἄρνιο ὀδηγήθηκε πρὸς θυσία. Ἐκεῖ τὸν ἀλειψαν μὲ θειάφι, ἔβαλαν φωτιά καὶ ὡς καίμενο κερὶ παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ἢ ΘΡΗΣΚΕΙΟΛΟΓΙΑ;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὅλους καὶ ἀγαπᾷ ὅλους: «Ἀνατέλλει τὸν ἥλιό του γιὰ τοὺς ἀγαθούς καὶ τοὺς πονηροὺς καὶ «βρέχει γιὰ δικαίους καὶ δίκαιους».

Ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἀπ. Παύλου θὰ μάθουν ὅτι «ἐποίησε τὲ ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρὸςπικον τῆς γῆς, ὁρίας ... καὶ τὰς ὁροβάσεις τῆς κατοικίας αὐτῶν ... τοῦ γάρ καὶ γένος ἔσμεν...».

Ἐπίσης, ἡ παραβολὴ τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτη»⁶ θὰ τοὺς διδάξῃ ὅτι «πλησίον εἶναι ὁ καθῆνος» (μαῦρος, λευκός, μουσουλμάνος, κ.ἄ.) καὶ ἡ χρι-στιανικὴ ἀγάπη δὲν ἔχει ὄρια, σπτάει τὰ σύνορα τῆς διακρίσεως καὶ ἀγκαλιάει ὅλους, ἀνεξαρτήτως χρώματος, φυλῆς, θρησκείας, φύλου καὶ κοινω-νικῆς τάξεως καὶ τοὺς ἀντιμετωπίζει ὡς ἀδελφούς «ἐν Χριστῶν».

Θά ἀκούσις ἀκόμη ὁ ἄλλοεθνὴς καὶ ἄλλοθρη-σκος, θὰ ἀκούσουν δηλαδὴ οἱ μετανασταπίδες καὶ τὰ προσφυγόποια, ὅτι ὁ «καταστατικός χάρτης» τῶν δικαιοματῶν τοῦ ἀνθρώπου δὲν πρωτοκρυχθήκε ἀπὸ τίς γνωστὲς «διακηρύξεις» Ο.Η.Ε., Γαλλικῆς Ἐπανάστασης κ.ἄ., ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ 2000 χρόνια, ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ πρῶην δισκαστὴ καὶ ἀλλόθρησκου καὶ μετέπειτα ὅμως ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου: «Οὐκ ἐν Ἰουδαίᾳ οὐδὲ Ἑλλην, οὐκ ἐν δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ ἡθῆλ, πάντες γάρ μεις εἰς ἐστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», καί, «οὐκ ἐν Ἑλλην καὶ Ἰουδαίᾳ ... , Βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστοί»⁸. Θά ἀντιληφθῶν, λοιπόν, τὸν ὑπερεθνικὸ, ὑπερφυλετικὸ καὶ οἰκου-μενικὸ χαρακτήρα τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος καὶ ὅτι ὅλοι εἴμαστε ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐτσι ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα θὰ πορεύεται μὲ ἀγάπη καὶ εἰρήνη.

Τὸ Βαθὺ καὶ οὐσιώδες κοινωνικὸ καὶ πολιτιστικὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ θὰ διαπιστωθεῖ «ἰδίως ὡσί» ἀπὸ τοὺς μαθητὲς ἄλλου θρησκείματος. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ διαχρονικὲς ἀξίες τοῦ χριστιανισμοῦ, ἴτοι τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ τοῦ προσώπου καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἄλλων, τῆς εἰρήνης, τοῦ δικαίου, τῆς ἰσότητος κ.ἄ, θὰ ἐμπνεύσουν καὶ δὲν θὰ προσ-ηλιτισμοῦν, ὅπως λένε μερικοὶ.

Θά καλλιερθεῖται πολιτισμὸς καὶ κοινωνικότητα, ἐνότητα μεταξὺ μὲς κ.λπ. καὶ ποτὲ μισαλλοδοξία, μίσος μεταξὺ τῶν λαῶν. Εἶναι μέσα στὴ φύση τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ στοὺς σκοπούς τῆς τῆς δὲ ἐπι-κρατήσεως τὸ πνεῦμα τῆς συνύπαρξης, συνερ-γασίας, συνδιαλέψεως, ἐνότητος καὶ συμβίωσης τῶν λαῶν: «ἵνα πάντες ἐν ὡσί, ... ἵνα ὡσί» ἐν καθῶς ἡμεῖς ἐν ἔσμεν» (Ἰωάν. 17, 21-22).

Γιὰ πανανθρώπινους χριστιανικὰς ἀξίες ἀκοῦμε, ἀκόμη καὶ ἀπὸ χειλὴ ἀσχετων μὲ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ γιὰ πανανθρώπινες μουςουλμανικῆς ἢ βου-διστικῆς ἀξίες δὲν ἀκούσαμε ποτὲ (τοὺλάχιστον ὁ γράφων προσωπικῶ). Ὁ Ὁζάνω, Γάλλος Καθη-γητὴς τοῦ Δικαίου, παρατηρεῖ ὅτι: «Μόνο τὸ Εὐαγγέλιο μπορεῖ νὰ ἀναγνωρίσει τὴν ἀξία τοῦ δούλου, τοῦ ἐργάτη, τοῦ πτωχοῦ, τοῦ ἀνθρώπου

Πρόσκλησις

Ὁ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Πολιού-χου, ὁ συνεργασία μὲ Πτυχιούχους τῆς Θεολο-γικῆς καὶ ἄλλων Σχολῶν τοῦ Α.Π.Θ. καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεο-σαλονίκης κ.κ. Ἀνθίμου, διοργανώνουν Ἡμερί-δα μὲ θέμα:

«Τὸ Μεγαλεῖο τῆς Μετανοίας στὶ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου»

Δευτέρα 13 Μαρτίου 2017 ὥρα 6 τὸ ἀπόγευ-μα, εἰς τὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ Πολιούχου Ἁγίου Δημη-τρίου.

Πρόγραμμα

Ἐναρξῇ: Τροπάρια ἀπὸ τὴ Χριστιανικὴ Φοι-τηρικὴ Δράση (Φοιτητικὸς Τομεὲς τοῦ Συλλόγου Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Δράσεως «Μέγας Βασίλειος»).

Πρόεδρος: Ἐλλογιμώτατος Καθηγητῆς Θεολο-γικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. κ. Δημήτριος Τσελεγιάνης.

18:00-18:05: **Χαιρετισμοὶ** Ἀρχιμανδρίτη Ἰακώβου Ἀθανασίου, Προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ Προέδρου τῆς Ὁργανωτικῆς Επιτροπῆς.

18:05-18:20: **Χαιρετισμὸς Παναγιωτάτου κ.κ. Ἀνθίμου.**

18:20-18:40: Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Με-γαλοπόλεως κ. Ἱερεμίας.

Θέμα: Ἡ μετάνοια κατὰ τὴν Παλαιὰ Διαικήν. 18:40-19:00: Ἀρχιμανδρίτης Γερβάσιος Ρα-πτόπουλος (Ἱεροκήρυκας καὶ πνευματικὸς Προ-ϊστάμενος τῆς Ἀδελφότητος «Οσία Ζεῖν»).

Θέμα: Εμπειρίες μετανοίας ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν κρατουμένων.

19:00-19:20: Ἀρχιμανδρίτης Ἀντώνιος Φραγ-κάκης (Ἱεροκήρυκας Ἱ. Μητροπόλεως Γορτύνης καὶ Ἀρκαδίας Κρήτης).

Θέμα: Ἡ περὶ μετανοίας διδασκαλία τοῦ Ὁσί-ου Γερόντος Ἀναστασίου τοῦ Κουδουμανοῦ 19:20-19:40: Λυκούργος Μαρκοῦδης (Διευ-θυντῆς προγράμματος Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας)

Θέμα: Ἡ μετάνοια σὰν χρόνια τῆς κρίσης 19:40-20:00: κ. Ἀνδρέας Χριστοφόρου (Νο-μικός)

Θ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ούδετερόθρησκον σχολεῖον καί θηριώδης καπιταλισμός

Τοῦ κ. Παναγιώτου Νικ. Γκουρβέλου, Θεολόγου καθηγητοῦ, Master Θεολογίας

Οἱ ἐν Ἑλλάδι θιασώτες καί υπέρμαχοι τῶν ἰδεῶν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δαφωτισμοῦ καί τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης καί τοῦ γνήσιου πνευματικοῦ τους τέκνου, τοῦ σύγχρονου Γαλλικοῦ κοσμικοῦ ἢ οὐδετερόθρησκου κράτους δραματίζονται ἢ, ὅταν κατέχουν τήν ἐξουσία, ἐπιβάλλουν μέ τῆ βία καί ἐρήμην τῆς βούλησής τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί στήν πατρίδα μās τὸν διαχωρισμὸ Κράτους καί Ἐκκλησίας, μέ φυσικὴ καὶ συνέντευια, στὸ χώρο τῆς Παιδείας, τὸ κοσμικὸ («μὴ θρησκευτικὸ») ἢ οὐδετερόθρησκο σχολεῖο.

Ὅταν ὁμως ἡ Ἐκπαίδευση δὲν θέτει ὡς σκοπὸ τῆς ἀγωγῆς τὴν μαθητῶν τὴν καλλιέργεια (καί) τῆς θρησκευτικῆς, τούτεστιν τῆς χριστιανικῆς τους συνείδησης, σύμφωνα μέ τὴν ρητὴ ἐπιταγὴ τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, τότε – ἀλλοιμονο!- οἱ νῆσι ἄνθρωποι πιθανόντα θά ἐκτραπούν εἴτε στὸν θρησκευτικὸ («μεταφυσικό») μὴδενισμό, δηλαδὴ στήν αθεΐα εἴτε, τὸ ἀκόμα χειρότερο, στήν ὀλοκληρωτικὴ θρησκευτικὴ («μεταφυσικὴ») σύγχυση, στὸν θρησκευτικὸ - πολυθρησκειακὸ συγκρητισμὸ.

Ὅπως παραδόξως αὐτοὺς ἀκριβῶς εἶναι ὁ στόχος τῶν Νέων προγραμμάτων σπουδῶν γιὰ τὰ Θρησκευτικά, ποὺ ἐφαρμόζονται πιλοτικά, δηλαδὴ δοκιμαστικά ἀπὸ τὸ 2011, καθολικά, σέ ὅλα δηλαδὴ τὰ σχολεῖα τῆς Πατρίδας μās ἀπὸ ἐφέτος: ἡ θρησκευτικὴ σύγχυση, τὸ πλῆρες κομφουζιὸ περὶ τὰ Μεταφυσικά στὸ μυαλὸ τῶν μαθητῶν. Αντὶ τὰ Θρησκευτικά νὰ κατατείνουν στήν ἀνάπτυξή τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης, ὅπως ὀρεῖται, συντελοῦν τὰ Νέα «Θρησκευτικά» στήν ἀλλοίωση, τὴ νόθευση καὶ τὸν

Ἡ Προηγιασμένη θεία Λειτουργία

Ὁ ΝΒ (52) κανόνας τῆς ΣΤ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζει ὅτι «ἐν πάσις ταῖς τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς τῶν νηστειῶν ἡμέραις, παρεκτός Σάββατον καὶ Κυριακὴς καί τῆς Ἁγίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἡμέρας, γινέσθω ἡ τῶν προηγιασμένων ἡεία Λειτουργία».

Ἐπειδὴ οἱ ἡμέρες τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς εἶναι ἡμέρες πένθους καὶ κατανύξεως προσαίει ὁ παρών Κανὼν στὶς ἄλλες ἡμέρες κατὰ βάση Τετάρτες καὶ Παρασκευές νὰ γίνεται ἡ τῶν προηγιασμένων Λειτουργία, κατὰ δὲ τὰ Σάββατα καί τῆς Κυριακῆς, ὡς ἡμέρες ἱλαρώτερες καθὼς καί τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ νὰ γίνεται κανονικὴ θεία Λειτουργία. (Θυσία καὶ Λειτουργία τέλεια).

Τονίζεται ἐπίσης στὸ Πηδάλιο ὅτι ἡ προηγιασμένη Λειτουργία εἶναι ἀπὸ τοὺς χρόνους τῶν διαδόχων τῶν Ἀποστόλων σύμφωνα μέ τὴν νολ (56) ἀπόκριση τοῦ Συμεὸν τοῦ Θεσσαλονίκης καὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Διάλογου. Μνημονεύει δὲ τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου στήν ἀπόλυσή τῆς προηγιασμένης ἢ γιὰτὶ ὁ Διάλογος παρέδωσε αὐτὴν τὴν θεία Λειτουργία στοὺς Ρωμαῖους στὶς ἡμέρες τῆς Σαρακοστῆς καὶ ἐδῶς ἐντολὴ καὶ στοὺς Ἀνατολικούς νὰ τὴν ἐπιτελοῦν τὴν Σαρακοστή, ὅπως θέλουν μερικοί, ἢ γιὰτὶ ὁ Διάλογος τὴν ἐκαλλύπτει καὶ τὴν ἔφερε σὲ αὐτὴ τὴν τάξ.

Ἐπινόησαν δὲ οἱ Πατέρες τῶν Προηγιασμένη θεία Λειτουργία, γιὰ νὰ γινώμεθα μέτοχοι καὶ στὶς νηστῆσιμες ἡμέρες τῆς οὐρανίου ζωῆς καὶ χάριτος μέ τὴν μετάληψή τῶν Ἁγίων Μυστηρίων. Καὶ ὅπως οἱ στρατιῶτες ἐκείνοι ποὺ πολεμοῦν καὶ τὸ βρῶδὸ παυοὺν τὸν πόλεμο καὶ μεταλαμβάνουν τροφὴ καὶ φαγητὸ, γιὰ νὰ δυναμώσουν καὶ νὰ πολεμήσουν πάλι τοὺς ἐχθρούς τὴν ἐρχόμενη ἡμέρα, ἐτοὶ καὶ ἡμεῖς μεταλαμβάνουμε (τὸ ἐσπέρας) ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου τὰ προηγιασμένα ἀπὸ τὸ Σάββατο ἢ τὴν Κυριακὴ, γιὰ νὰ ἐνδυναμωθοῦμε καὶ νὰ πολεμήσουμε πάλι γενναίωτερα τοὺς νοητοὺς ἐχθρούς.

Στὸ περιοδικὸ «Νεανικὰ Ἀγκυροβολήματα» ἀναφέρεται:

«Τὸ ὄνομα τῆς Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία τοῦ πῆρε ἀπὸ τὰ Τίμια Δῶρα (ὁ Ἄρτος καὶ ὁ Οἶνος) ποὺ ἔχουν προαγιασθῇ σὲ προηγομένη Θεία Λειτουργία. Δὲν εἶναι δηλαδὴ λειτουργία ὅπως οἱ ἄλλες γνωστῆς λειτουργίης τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου, στὶς ὁποῖες ἔχομε προσφορὰ καὶ καθαγιασμὸ Τίμων Ἀδῶν καὶ μεταβολὴ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἶνου σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία μās καθόρισε ἡ Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Ἀδῶν νὰ τελεῖται ὅλες τῆς Τετάρτες καὶ τῆς Παρασκευῆς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ὁ Ἱερεὺς καθὲ Σάββατο ἢ Κυριακὴ τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς κόβει ἀπὸ τὸ πρόσφορο τὸν λεγόμενο «Ἀμνόν», δηλαδὴ τὸ τετράγωνον ἐκείνο τεμάχιον τῆς σφραγίδας ποὺ γράφει ΙΣ-ΧΣ-ΝΙ-ΚΑ καὶ τὸ τοποθετεῖ ἐπάνω στὸ ἱερὸ Δισκάρσιον μὰζὶ μέ τὸν «Ἀμνόν» τῆς Θείας Λειτουργίας ποὺ ἐπιτελεῖ. Ἀνάλογα πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν Λειτουργιῶν τῶν Προηγιασμένων, ποὺ θά τελεῖται καθὰ τὴν ἑβδομάδα ποὺ ἀκολουθεῖ, ὁ Ἱερεὺς ἐξάγει καὶ τοὺς ἀντίστοιχους «Ἀμνόνους» ἀπὸ διαφορετικοὺ πρόσφορο. Ἀπὸ αὐτὰ τὸ ἔνα θά χρησημοποιηθῇ γιὰ τὴ θεία Μετάληψή τῆς ἡμέρας ἐκείνης (Κυριακῆς), τὰ ἄλλα (συνήθως δύο) θά ἐμβάπτισαθoὺν στὸ Ἱερὸ Ποτήριο, ὅπου τὸ ἅγιο Αἷμα τοῦ Κυρίου, καὶ θά φυλαχθῶν σὲ εἰδικὸ κιβωτίδιο, τὸ ἱερὸ Ἀρτοφόριον, γιὰ τῆς Λειτουργίης τῶν Προηγιασμένων Ἀδῶν, ποὺ θά γίνονιν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδας. Κατ' αὐτῆς τῆς Λειτουργίης ὁ Ἱερεὺς θά προσφέρῃ στοὺς πιστοὺς πρὸς μετάληψή τὰ Προηγιασμένα αὐτὰ Δῶρα.

Ἡ Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων εἶναι συνυφανσμένη μέ τὴν Ἀκολουσίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ, εἶναι δηλαδὴ βραδυνή. Αὐτὸ ἔχει θεσπισθῇ, διότι οἱ παλαιοὶ Χριστιανοὶ κατὰ τῆς ἡμέρας τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἔμεναν τελείως ἄσιτοι (νηστικοί) μέχρι τῆς βραδυνῆς ὥρες. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ ἐκκλησιασθoὺν καὶ νὰ κοινωνήσουν κατὰ τῆς ἑσπερινῆς ὥρς.

Σήμερα ἡ Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων τελεῖται καὶ τὸ βράδυ (τὴν Τετάρτη), συνηθέτερα ὁμως τελεῖται κατὰ τῆς πρωινῆς ὥρς, πρὸς διευκόλυνση τῶν πιστῶν. Ἡ Λειτουργία αὐτὴ δὲν ἔχει τὸν πανηγυρικὸ καὶ θριαμβευτικὸ τόνο τῶν ἄλλων Λειτουργιών, ἀλλὰ δεσποτίζει σὲ αὐτὴ τὸ πένθιμον καὶ κατανυκτικὸ στοιχεῖο, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἱερεὺς φορεῖ ἀμφία πένθιμου χρώματος. Κατὰ τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ τελεῖται μόνον τῆς τρεῖς πρώτης ἡμέρες αὐτῆς (Μ. Δευτέρα, Μ. Τρίτη καὶ Μ. Τετάρτη). Ἐπίσης τελεῖται καὶ κατὰ τῆς ἡμέρες ἑορτῆς Ἁγίων, ποὺ ἡ νῆμην τους συμπιπτει ἐντὸς τῆς περιόδου τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Δὲν τελεῖται κατὰ τὰ Σάββατα καὶ τῆς Κυριακῆς τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, ἐνὼ κατὰ τὴν τελεσὴ τῆς δὲν γίνονται μνημόσυνα».

γνήσια Ὅρθόδοξη Πίστη καὶ ἐν Χριστῷ πνευματικὴ –ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ εἶναι αὐτὴ ποὺ γεννᾷ ἀγιούς, μάρτυρες καὶ ἥρωες, γεννᾷ ἀνθρώπους, κληρικούς καὶ λαϊκοὺς, μέ αὐταπάρνηση καὶ θυσιαστικὸ φρόνημα, ἀπροσκύντητος καὶ λεβεντόψυχους ἔθνικους καὶ κοινωνικοὺς ἀγαστιστές. Πῶς ἀλήθεια νὰ μὴ μισοῦν τὴν ἁγία μας Πίστη ὅλοι ὅσοι υποθετοῦν καὶ ἐφαρμόζουν τὸν πῖο ἀπάνθρωπο, τὸν πῖο θηριώδη καπιταλισμὸ, τὴν ἄγρια, δηλαδὴ ἐκμετάλλευσιν ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο, Δεζιοὶ καὶ Ἀριστεροὶ Ἐσκυγχρονιστές;

Γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀλήθες: τὰ πολιτικά κόμματα ποὺ υπερίψαν, τὸ καλοκαίρι τοῦ 2015, τὸ τρίτο καὶ σφαῖρας ἐπαχθέστερο Μνημόνιο, ποὺ καλοδεχόνται ἐπιμένοντες τὸν πῖο ἄγριο καπιταλισμὸ καὶ μάλιστα ἡ Ἐκσυγχρονιστικὴ (Δυτικὸφιλη) Ἀριστερά καὶ Φωτισμένη (Δυτικὸφιλη) Δεξιὰ, ἔφθασαν δὲ καὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ψηφίσουν, μέ τὴν θερμὴ παρότρυνση τῆς Δύσης (Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης καὶ Ἀμερικῆς), τὸ βδελυρὸ, τὸ θεομιστὸ σύμφωνο συμβίωσης ὁμοφυλοφίλων («ἀρσενικοποιτῶν») (Ἀ' Κορ. 6,9 Α' Τιμ. 1,10 Ρωμ. 1,26-27), πέρουσι τὰ Χριστούγεννα, μέ λίγες τιμητικῆς ἐξαιρέσεις ἢ αὐτὸ ἀπὸ τῆ Νέα Δημοκρατία καὶ τοὺς Ἀνεξάρτητους Ἑλληνας, εἶναι αὐτὰ τὰ κόμματα ποὺ βάλλουν συνεχῶς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ βέβαια κατὰ τοὺ μαθητῆτος τῶν Θρησκευτικῶν, ὡς Ὅρθόδοξης Χριστιανικῆς ὁμολογίας. Εἶναι πλέον ὀλοφάνερο: ἡ Ἐκσυγχρονιστικὴ («διαφωτισμένη») Δεξιὰ καὶ ἡ Ἐκσυγχρονιστικὴ («Διαφωτισμένη») Ἀριστερά συμπλέουν πλήρως, τόσο ἰδεολογικῶς (φιλοσοφικά) ὅσο καὶ πολιτικά, ὅπως περὶτρανὰ τὸ ἀποδεικνύει τόσο ἡ ἀπὸ ἀμφοτέρους υπερίψησι, στὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, τὸν τερατώδους συμφῶν συμβίωσης ὁμοφυλοφίλων ὅσο καὶ ἡ κοινὴ παθισμένη πολεμικὴ τους ἐναντίον τοῦ μαθήματος τῆς Ὅρθόδοξης Χριστιανικῆς Θεολογίας.

Συμπερασματικά λοιπόν, ἡ κατάρνηση τῆς ἀγρίας τῆς Κυριακῆς, ὁ χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, τούτεστιν ὁ ὑπολογισ διωγμοῦ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ κατάρνηση τοῦ σχολικοῦ ἐκκλησιασμοῦ καὶ τοῦ μαθητῆματος τῶν Θρησκευτικῶν ἢ νόθευση καὶ ὀλοκληρωτικὴ ἀλλοίωσή της οὗ σὲ Θρησκευολογία καὶ βέβαια ἡ θέσπισι τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων ἀποτελοῦν πολιτικῆς προτάσεις ἢ ἥδη ψηφισμένους νόμους τὸ σὸ ἀπὸ Κυβερνήσεως τῆς Ἐκσυγχρονιστικῆς («Εὐρωπαϊκῆς») Ἀριστερᾶς ὅσο καὶ ἀπὸ Κυβερνήσεως τῆς Φωτισμένης («Εὐρωπαϊκῆς») Δεξιᾶς. Καὶ ἀπὸ κοντὰ τὰ τρία (3) καπιταλιστικόντα καὶ ἀπάνθρωπα Μνημόνια: ψηφίστηκαν ἀπὸ κοινού ἀπὸ τὴν Ἐκσυγχρονιστικὴ («Διαφωτισμένη») Δεξιὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκσυγχρονιστικὴ («Διαφωτισμένη») Ἀριστερά. Κοινὸς τόπος ἐπιμένοντες ποὺ ἐνώνντι τὺς δύο αὐτοὺς δῆθεν διαφορετικοὺς πολιτικούς χώρους εἶναι ὁ ἄγριος καπιταλισμὸς ἢ κεφαλαιοκρατία (οικονομικός φιλελευθερισμός) καὶ ἡ λυσσαλέα πολεμικὴ τους ἐναντίον τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας (πνευματικός καὶ ἠθικός φιλελευθερισμός), ἡ ὁποία πολεμικὴ ἐκφράζεται καὶ μέ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ οὐδετερόθρησκου ἢ κοσμικοῦ σχολεῖου καὶ τὴν κατάρνηση ἢ τὴν πλήρη μετάληξή τῶν Ὅρθόδοξῶν Θρησκευτικῶν σὲ Θρησκευολογία. Οὐδετερόθρησκο σχολεῖο καὶ βάρβαρος καπιταλισμὸς βαδίζουν λοιπὸν χέρι-χέρι.

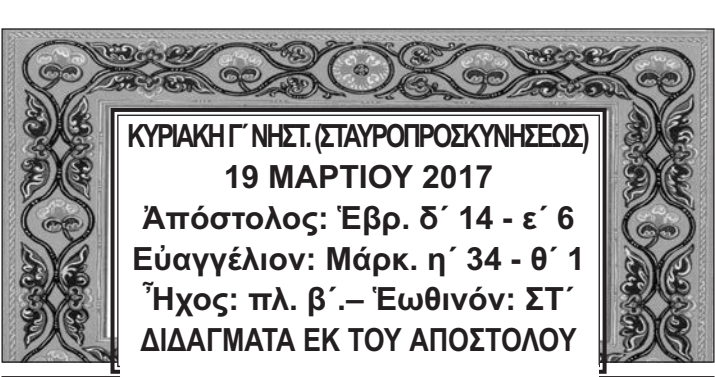
Στὸ ἄλλο ἄκρο, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀληθινή ἐν Χριστῷ ζωὴ μέσα σ' αὐτὴν δὲν γινοῦν μόνον Ἁγίους καὶ πολίτες τῆς ἀκατάλυτης καὶ αἰώνιας Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καρποφοροῦν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ σὲ τοὐτὴ τὴν φεαρτὴ καὶ πρόσκαιρη ζωὴ τὸν γλυκύτατο καρπὸ τῆς γνήσιας ἀδελφουσίης καὶ ἀγάπης, καθὼς καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ὁ δρόμος τῆς μακαριότητος β. Ἀπὸ τὸ πένθος εἰς τὴν παρηγορίαν

Πολλές εἶναι οἱ αἰτίες, ποὺ ὀδηγοῦν τοὺς ἀνθρώπους στὸ πένθος. Καὶ δὲν ὑπῆρξε κανεὶς οὔτε καὶ δὲν ὑπάρξει, ποὺ νὰ μὴ τὸ βιώσει. Αὐτὸ εἶναι βέβαιο καὶ εἶναι μάταιο νὰ ἐπιδιώξει κάποιος τὴν ἀποφυγὴ τοῦ. Ἐκείνο ὁμως, ποὺ εἶναι καρποθωτὸ, ἀλλὰ τὸ ἀνοῦσιν οἱ περισσότεροι, εἶναι τὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ, ποὺ λέγεται παρηγορία. Τὴν υποσχέθηκε στοὺς πενθοῦντες ὁ Χριστὸς στὸ δεύτερο μακαρίσμο: «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται». Δηλαδὴ, εἶναι μακάριοι ἐκεῖνοι,

ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

«Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρηρσίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος»
Ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς
Πολλὴν παρηγορίαν μās προσφέρει σήμερον τὸ ἱερὸν Ἀποστολικὸν Ἀνάγνωσμα. Ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, δηλαδὴ ὁ Κύριός μας, παρ' ὅλην τὴν ἀμαρτωλότητά μās εἶναι εἰς τὴν ... δι᾿ ἡμᾶς μας. Ὅσον ἁμαρτωλοὶ καὶ ἂν εἴμεθα, ὅσον καὶ ἂν αἰσθανώμεθα ἀπομεμαρτυρημένοι ἀπὸ τὴν χάριν Του, ὅσον καὶ ἂν νιώσουμε ὅτι ἡ δικαία ὀργὴ Του εἶναι ἐτοιμὴ νὰ ἐκσπάσῃ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῶν ἀναξίων καὶ ἀγνομῶντων, ἔνεκα τῶν ἁπείρων ἁμαρτιῶν μας, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μās παρηγορεῖ, παρουσιάζοντάς μας τὸν Μέγα Ἀρχιερεᾶ ὡς συμπαθεῖ καὶ εὐσπλαγχνόν ἐπὶ τὴν ἀμαρτωλὸν καὶ ἁσθενὴ ἀνθρωπίνην φύσιν. Τόσον δὲ συμπαθεῖ, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ τὸν προσεγγίζωμε καὶ νὰ τὸν κοιτούμε παρακλητικῶς, νὰ ἔχωμε τὴν εὐχέριαν νὰ τοῦ ζητοῦμε τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ νὰ τὸν αἰσθανώμεθα, Πατέρα καὶ προστάτην καὶ βοηθόν.
Ἡ ὀδυνηρὴ ἀπομάκρυνσις
Ὅντως, ὁ ἄνθρωπος, ὅσον ἐνάρετος καὶ ἂν αἰσθάνεται, εἶναι λογικὸν νὰ νιώδῃ ἐνόχος ἐναντὶ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τρέμῃ εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν «ὅτι ἐπιτρέπεται» οὔτε κἂν νὰ σηκῶνῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς φθάλμιους τοῦ, ἐνώπιόν Του. Εἶναι δυστυχῶς ἂν ἁμαρτία μας, τὴς ὁποίας, ὅσον μικρὰς καὶ ἂν τὰς θεωροῦμε, δὲν παύουν νὰ κλονίζωσι τὰς μετὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, σχέσεις μας. Τοῦτο διαπιστώνει ὁ καθένας, ἐὰν ἀπλῶς μελετήσῃ ἐστὼ καὶ ὅτι ὀλίγων, τὰς κατανυκτικοτάτας εὐχὰς καὶ τὰ κείμενα τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐκεῖ θὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἂν οἱ Ἅγιοι ὁμιλοῦν τόσον εὐτελιστικῶς διὰ τὸν ἑαυτὸν τοὺς καὶ τὸν ἐξαθλιωμένον, καὶ τὸν θεωροῦν ἄξιον μυρίων κολαάσεων, πόσον μᾶλλον ἑμεῖς οἱ ὁποῖοι ἀδρανοῦμε καὶ διὰ τὰ πλὴν στοιχειώδη διὰ τὴν σωτηρίαν μας.
Ἐὰν κάποιος, ἐπίσης, ἐντρυφήσῃ εἰς τὰ ἱερὰ συναξάρια τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, θὰ ἐκτλήγῃ μέ τὴν τῶσιν πολλῶν μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι ἡ θυσία τοῦ σωματός τῶν εἰναι ἡ ἐλαχίστη, μέ βῆσιν ἐκείνο τὸ λόγιον τοῦ Κυρίου μας «ὅταν ποιήσῃτε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε οὖι δούλοι ἀκριεῖοι ἔσμεν, διὸ ὠφείλομεν ποιῆσαι ὑποπίνακην» (Λουκ. ΙΖ' 10). Τί νὰ ἐπιπνευ ἐπιμένοντες ἑμεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχομεν νὰ ἐπιδιώκωμε τὴν παρκαμίναν θυσίαν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ; Ἀναλογιζόμεθα, καὶ ὅχι ἀδικῶς, ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τῆς φορικτῆς ἀπολογίας ἡμῶν, θὰ εὐχρισθῶμεν ἀναπολόγητοι ἐπὶ ἐμαυρονύνημεν τοῦ Παναγιῶτος Πατρὸς ἡμῶν καὶ ἀπεκόπημεν τοῦ ἐλέους καὶ τῆς φιλανθρωπίας Αὐτοῦ.
Ἡ σωτηρίας ἐπιστροφή
Ὅμως ὁ Φιλάνθρωπος Δεσπότης δὲν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν Του ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν. Ὡς διδασκόμεθα ἀπὸ τὴν παραβολὴν τοῦ Ἀσιωτοῦ υιοῦ, περιμένει τὸ ἀπολλῶδες. Ἀνησυχεῖ διὰ τὴν καθυστέρησιν καὶ ἀναβολὴν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ. Ὀλιβεῖται καὶ πονεῖ διὰ τὴς ἐκουσίας πτώσεως τοῦ καὶ δὲν παύει νὰ «κορῆν τὴν θύραν» τῆς σκληρᾶς καρδίας τοῦ. Καὶ ὅταν ἀποφασίσῃ ὁ ἄσιωτος ἄνθρωπος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Πατέρα τοῦ, τότε ὁ Γλυκίστατος ἐκείνιος Πατέρας, «ὁραμὺν ἐπιπίπτει ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταφιλεῖ αὐτόν» . Ποία συνειντητικῶτα συμπεριφορὰν θὰ ἡμποροῦσε νὰ περιμένῃ καὶ ὁ πλὴν αἰσιδόδοξος «Ἀσιωτος» . Πόσον γλυκύτερα θὰ ὠμίλοῦσε καὶ ἡ πλὴν γλυκεία ἀνθρωπίνῃ γλώσσῃ; Ποίος κατὰ σάρκα πατήρ θὰ ἐπεφύλασσε τσιουτήν ὑποδοχὴν εἰς τὸν ἀποστάντη υἱόν του, ὅσον μετανόημένος καὶ ἂν ἐπέστρεφεν οὗτος εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὄσῃν ἀγάπην καὶ κατανόησιν καὶ ἂν διέθετεν ὁ συγκεκριμένος οὗτος πατήρ; Μόνον ὁ Παναγότατος καὶ Πανοικτίρμων Θεὸς ἐπιδεικνύει τσιουτήν συγκλονιστικὴν ἀγάπην, ὥστε νὰ σφῆνῃ τὰ «ἐνενήκοντα ἐννέα» καὶ «ἐπὶ τὰ ὄρη πορευθεῖς» νὰ ἀναζητῇ «τὸ πλανώμενον»!
Αὐτὴν τὴν ἐπιστροφήν ἀξιολογεῖ ἐν προκειμένῳ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν μās παρουσιάξῃ τὸν Κύριόν μας, νὰ ἀναμνην τὴν ἐπιστροφήν μας καὶ νὰ μās παρέχῃ τὴν ἄνεσιν, ὅπως προσερχώμεθα ἀφοβῶς καὶ μετὰ παρηρσίας εἰς τὸν θρόνον Του διὰ νὰ λάβωμεν τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ὅχι δὲ μόνον τὴν συγχώρησιν, ἀλλὰ καὶ τὴν χάριν Του καὶ τὴν ὀλόθυμον συνδρομὴν καὶ βοηθειάν Του, διὰ νὰ ἀντιπαρέσωμεν τὰς αἰσθητῶτες δυσκολίας καὶ ἡμῶτρία ποὺ δημιουργεῖ ὁ μισάνθρωπος ἐχθρὸς ἡμῶν.
Μετὰ παρηρσίας
Ἡ πλὴν συνειντητικὴ λέξις, ὁμως, εἶναι ἡ λέξις «παρηρσίας» . Ἐδῶ κρῖνεται, ὅχι τόσον τὸ θάρρος ποὺ ἐπιβυμεῖ νὰ δῶσῃ ὁ Κύριος εἰς τὸν μετανοοῦντα καὶ ἐπιστρέφοντα εἰς αὐτόν, ἀλλὰ περισσότερον τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν Αὐτοῦ τοῦ ἰδίου λατρευτοῦ Ἰησοῦ μας, ὅπως μās ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ «ἀρχαῖον καὶ παλαιὸν» «παρηρσία» ποὺ μās ἐπιτρέπει νὰ ἔχωμε ἐνώπιόν Του, εἰς οὐδεμίαν περὶπτωσιν ἀποτελεῖ παραχώρησιν δικαιωμάτων εἰς ἡμᾶς, ὅπως θεωρῶμεν ὅτι συγκεκριαίνετι ὁ Δεσπότης καὶ συμβιβάζεται καὶ ἀποδέχεται τὰς πτώσεις καὶ ἁμαρτίας ἡμῶν. Ἀντιθέτως, ἡ «παρηρσία» μās παρέχεται ὡς ἐνδείξις ἀγάπης καὶ Θεας ἐπιθυμίας καὶ ἀποτελεῖ τὴν ὥρησιν ἐκείνην, ἡ ὁποία υπερνικά τὴν οἰανδήποτε ἐπιφύλαξιν τὴν ὁποῖαν προσπαθεῖ νὰ ἐνσπείρῃ ὁ ἀνιδιώκας καὶ μισάνθρωπος Διάβολος.
Τὸ μεγάλο λάθος
Ἡ «παρηρσία» δὲν ἀποτελεῖ δικαίωμα ἡμῶν καὶ κατὰκτησιν, ἀλλὰ ἐκφρασιν ὠπίστης ἀγάπης καὶ ἄκρας ταπεινώσεως τοῦ Σωτῆρος μας. Ἄν δὲ ὁμολώμεν διὰ «δικαίωμα» ἐν δικαίωμα μās παρέχεται καὶ τοῦτο, τῆς ἀναζητήσεως συγχωρήσεως καὶ θεραπείας. Ἐνθυμούμεθα, ὑποθέτω, τὸν πρεσβύτερον υἱὸν τῆς τοῦ Ἀσώτου παραβολῆς. Ὅχι ἐκ λάθους, - ἀπαγε τῆς βλασφημίας - ἀλλὰ σκοπίμως παρελβόμεν ὁ Κύριος νὰ μās διευκρινίσῃ ἂν τελικῶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Θείαν Οὐρανίαν κατοικίαν. Πολλὰς πιθανότητας ὑποκρύπτει ἡ ἐκ τοῦ Κυρίου, ἐσκεμμένη, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, παράληψις, διὰ νὰ μās υποχρεώσῃ νὰ θεωρήσωμεν ὅτι τελικῶς ἴσως ἔγινεν οὗτος ὁ ... δεύτερος ἄσιωτος . Τοῦτο δὲ, διότι ἡ παρεχόμενη εἰς αὐτὸν παρηρσία, τὴν ὁποῖαν ἀπελάμβανε πλῆσιόν τοῦ Πατρός, παρεξηγήθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐθεώρησεν ἑαυτὸν κυρίαρχον καὶ δικαιοῦχον καὶ διαχειριστὴν τῶν οὐρανίων δωρεῶν.
«Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρηρσίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαριν βοήθειαν» . Ἄς θαυμάσωμεν τὸ μεγαλῆν τῆς ἀπείρου καὶ ἀνεξέλικτης ἀγάπης τοῦ Κυρίου μας καὶ ἄς προσεβῶμεν, ναί, μετὰ παρηρσίας, ζητοῦντες παρ' Αὐτοῦ ἐκείνο ποὺ καὶ Εἰκείνος θέλει! τὴν ἐστροφήν καὶ μετ' Αὐτοῦ αἰώνιαν συγκοιτίειον. Ἀμήν.
Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου Ἱεροκήρυξ Ἱερὰς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ὁ δρόμος τῆς μακαριότητος β. Ἀπὸ τὸ πένθος εἰς τὴν παρηγορίαν

ποὺ πενθοῦν γιὰ τῆς ἁμαρτίες τους καὶ γιὰ τὸ κακὸ, ποὺ ἐπικρατεῖ στὸν κόσμον, γιὰτὶ αὐτοὶ θά παρηγορηθῶν ἀπὸ τὸν Θεό. Εἵμαστε πῖο σίγουροι γιὰ τὴν ἐκ Θεοῦ παρηγορία ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι ὅτι ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ συναίσθανάμεθα, κλαίμε καὶ ἐλπίζουμε σταθερά.

Οἱ κοσμικοὶ ἄνθρωποι ἐνοχλοῦνται, ὅταν ἀκο

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Φεμινισμός: Έπανάστασις ή ύποταγή;

Στις 8 Μαρτίου σύμφωνα με τὸ "εορτολόγιο" τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, πού ἀδίκως πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ υποκαταστήσει τὸ ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, καθιερώθηκε νὰ εορτάζεται ἡ "παγκόσμια ἡμέρα τῆς γυναικας" (International Women's Day – IWD), ἡ, ὅπως λεγόταν ἀρχικά, ἡ "παγκόσμια ἡμέρα τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν" (International Working Women's Day).

Σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα ἔχουν ἐπιβληθεῖ ὡς ἱστορικὴ πραγματικότητα στὸν Δυτικὸ (καὶ ὄχι μόνον) κόσμον, ὁ εορτασμός αὐτὸς ξεκίνησε στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, ὅταν στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὶς ΗΠΙΑ οἱ γυναικες διαμαρτύρονταν ζητώντας ἴσα δικαιώματα μὲ τοὺς ἀνδρες, καλύτερες συνθῆκες ἐργασίας καθώς, ἐπίσης, καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου.

Ὁ Δυτικὸς μῦθος μᾶς λέει πῶς ἡ μέρα αὐτῇ ξεκίνησε ὡς ἑνας εορτασμός στὶς χώρες τῆς Ανατολικῆς Εὐρώπῃς, τῆς Ρωσίας, καθώς καὶ πού πρῶνῃ Σοβιετικὸ bloc, γὰ νὰ καθιερωθεῖ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Δευτέρης Διεθνούς, τὸ 1910, μετὰ ἀπὸ πρόταση τῆς Γερμανίδας σοσιαλίστριας Clara Zetkin καὶ νὰ γιορτασθεῖ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1911. Στὴν Δύση θεσμοθετήθηκε ἐπίσημα τὸ 1977, διὰ τὸ ΟΗΕ, ἐνὰ πῶς τὰ ἐπίσημα ὄργανα ἐπιβολῆς τῆς μίας ἐνιαίας πολιτικῆς ἀνὰ τὴν ψφῆλο, ἐπέβαλε σὲ ὅλες τὶς χώρες τοῦ πλανῆτῃ νὰ γιορτάσουν τὴν ἡμέρα γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν.

Αποτέλεσμα ὧλων αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν ἦταν ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ προβολὴ ἑνὸς κινήματος, τοῦ φεμινισμού, ποὺ τολμᾷστον θεωρητικὰ ἀποσκοπεῖ στὴν ἐξάλειψη τῆς φυλετικῆς ἀνισότητας καὶ στὴν προώθησιν τῶν δικαιωμάτων, τῶν συμφερόντων καὶ τῶν ζητημάτων τῶν γυναικῶν.

Ποιά εἶναι, ὁμως, ἡ ἀλήθεια πίσω ἀπὸ τὰ γεγονότα;

Ἄς δοῦμε τί λέει ἐπὶ τοῦ θέματος ὁ Aaron Russo – γνωστός Ἀμερικανὸς ἐπιχειρηματίας στὸν χώρο τοῦ θεάματος, παραγωγὸς ταινιῶν, σκηνοθέτης, γνωστός γιὰ τὴν ἔντονη πολιτικὴν ποὺ δραστηριότητα– στὸν Alex Jones καὶ τὸ Infowars.com. Ὁ Russo στὴν συγκεκριμένη συνέντευξή του ἔδεν ἔκανε κάποια εἰκασία, ἀλλὰ ἀποκάλυψε αὐτὰ ποὺ τοῦ εἰχε ἐκμυστηρευθεῖ ὁ Nick Rockefeller σὲ συνάντησιν ποὺ εἶχαν οἱ δύο τους.

Ὁ Rockefeller ρώτησε γελώντας τὸν Russo ποιά εἶναι ἡ γνώμη τοῦ αὐτοῦ τὸ φεμινιστικὸ κίνημα καὶ τίς ὁργανώσεις τῆς γυναικείας χειραφέτησης.

Ὁ Russo τοὺ ἀπάντησε πῶς πιστεύει ὅτι οἱ κινήσεις αὐτὲς ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς ἀγῶνες ποὺ πρέπει νὰ δώσουν οἱ γυναικες προκειμένου νὰ ἀποκτήσουν ἴσα δικαιώματα μὲ τοὺς ἀνδρες, ἐστὶ ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἐργάζονται καί, κυρίως, νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν.

Στὸ ἀκόλουον αὐτῆς τῆς ἀπάντησης ὁ Rockefeller ἄρχισε νὰ γελεῖ ἀκόμη πὺς τοῦ εἶπε χαρακτηριστικὰ: «**Εἶσαι ἡλίθιος! Θὰ σοῦ πῶ τί ἰσχύει στὴν πραγματικότητα. Εμεῖς, ἡ οἰκογένεια τῶν Rockeffellers, ἰδρύσαμε τὸ φεμινιστικὸ κίνημα! Τὸ προβάλλαμε σὲ ὅλες τῖς ἐφημερίδες καὶ σὲ ὅλα τὰ τηλεοπτικὰ μέσα! Τὸ ἴδρυμα Rockefeller! Ὁλεῖς νὰ ξέρεις γιὰτί; Γιά δύο πολὺ βασικούς λόγους:**

Πρῶτον, γιὰτί πρὶν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν οἱ τράπεζες, μποροῦσαν νὰ δανειστούν χρήματα μόνον στὸ μισὸ τοῦ πληθυσμοῦ, ἐνῷ τώρα μποροῦνε νὰ φορολογοῦνε τοὺς πάντες!

Δεύτερον, τὸ γεγονός ὅτι οἱ γυναικες ἔχουν θέσεις ἐργασίας καὶ ἐπαγγελματικὴ σταδιοδρομία σημαίνει ὅτι τὸ Κράτος δὲ πᾶρει τὰ παιδιὰ νωρίτερα στὸ σχολεῖο, ὁπότε μπορεῖ νὰ τὰ κατηχήσει πὺς εὐκόλα, νὰ τὰ καθοδηγήσει, νὰ τὰ ἐξεκῶει ἀπὸ τὴν οἰκογένειά τους παίρνοντας αὐτὸ τὴν θέση τῆς καὶ καταστρέφοντας τὸ παραδοσιακὸ μοντέλο τῆς οἰκογενείας μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαδικασία».

Θυμηθεῖτε τὴν πρωτογενῆδα τοῦ φεμινιστικοῦ κινήματος Gloria Marie Steinem, ποὺ κατὰ τὰ φοιτηκὰ τῆς χρόνια υπἑρθεῖς πράκτορας τῆς CIA δρώντας σὲ βάρος τῶν μαρξιστῶν φοιτητῶν. Λόγω τῆς σχέσεώς της μὲ τὴν CIA ἡ Steinem προβλήθηκε ἰδιαιτέρως στὰ Μέσα Ἐνημερώσεως, ἐνῶ καὶ τὸ περιοδικὸ "Ms." ποὺ ἐπιμελεῖτο ἦταν ἑμμέσως χρηματοδοτούμενο ἀπὸ τὴν CIA.

Καταγγελία περὶ νέου αἰρετικοῦ κινήματος, ἀντιγράφου τῆς Σαῖεντολογίας

«Ἐνα παγκόσμιο κίνημα στὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖτε νὰ ἐνταχθεῖτε. Ἐκεῖ νὰ κάνει μὲ τὸ νὰ δημιουργεῖτε τὸν ἐαυτὸ σας- ὄχι νὰ βρισκετε τὸν ἐαυτὸ σας». Ἐτοῖ ἀποτροπιοποιεῖται στὴν ἱστοσελίδα τὸν τὸ "Access Consciousness", τὸ ὁποῖο, ὅπως ἀναφέρεται, παρέχει «πραγματιστικὰ ἐργαλεία γιὰ νὰ ἀλλάξετε τὰ πράγματα στῇ ζωῇ σας ποὺ δὲν μποροῦσατε νὰ ἀλλάξετε ὡς τώρα». Ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἐξάπλωσιν τοῦ, ὅπως ὑποστηρίζεται, εἶναι διαδεδομένον σὲ 173 χώρες, μὲ τὰ «ἐργαλεία» ποὺ παρέχονται νὰ «ἔχουν συμβάλει στὴν ἀλλαγὴ τῶν ζωῶν 30.000 ἀνθρώπων μέσα στὰ τελευταῖα 25 χρόνια», μέσω σεμιναρίων, βιβλίων, συνεδρίων κ.ἀ. Στὸν πυρήνα τοῦ βρίσκεται ἡ ἰδέα ὅτι «δὲν κρίνουμε» καὶ μία «ἀπλή σωματικὴ διαδικασία ποὺ ἀλλάζει τὸν κόσμον», ὀνόματι Access Bars, ὅπου ἀγγίζονται 32 σημεία στὸ κεφάλι μέσα σὲ διάστημα 1-1,5 ὥρας. «Τὸ ἀγγιγμα τῶν "μπάρων" αὐτῶν ἐπιτρέπει στὸ ἡλεκτρομαγνητικὸ φορτίο ποὺ συγκρατεῖ σκέψεις καὶ συναισθήματα νὰ διασκορπισθεῖ, ἐπιτρέποντάς σας νὰ ἀντιληφθεῖτε τὴ ζωὴ, τὸ σῶμα καὶ τὶς σχέσεις σας μὲ μεγαλύτην διαφάνεια καὶ ευκολία». Ἰδρυτὲς/συνδιοηγοροὶ τοῦ Access Consciousness (πρόσρεχεται ἀπὸ τὶς ΗΠΑ) εἶναι οἱ Γκάρι Ντάγκλας καὶ Dr. Ντῆν Χέερ.

Ὡστόσο, δὲν ἀπουσιάζουν οἱ ἐπικρίσεις, μὲ ἄρκετους νὰ κάνουν λόγο γιὰ μίᾱ ὀργάνωση-κίνημα ποὺ παραπέμπει σὲ «ἄπειρη», περισσότερο, μὲ ἀμφιλεγόμενες πρακτικὲς (κάτι ποὺ οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Access Consciousness διαφευδνοῦν) ἢ ἐνὰ «ἀντιγγραφοῦ» τῆς ἀμφιλεγόμενης Σαῖεντολογίας. Σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο, τὸ RT δημιοεύει συνέντευξή-καταγγελία τῆς «Τζέιν», μίας γυναικῆς ἡ ὁποία, ὅπως ὑποστηρίζει, δὺο χρόνια ἀπὸφ ἄρχισε νὰ ἀκολουθεῖ τὸ πρόγραμμα, διαπίστωσε πῶς «δὲν σκεφτόμην μόνη τῆς γιὰ τὸν ἐαυτὸ τῆς», ἐνῷ παράλληλα εἶχε ἐξοδεῖ 20.000 λίρες. Ἀκόμη, ὅπως λέει, κάποια στιγμή προ-μυκρατήθηκε, ἔδαν ἄκουσε νὰ ὑποστηρίζεται πῶς «τὰ παιδιὰ εἶναι σέξ» ἂν καὶ ὄχι γιὰ νὰ κακοποιοῦνται, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀπομακρυνθεῖ.

Μιλώντας στὸ RT, ἡ Τζέιν (πρῶνῃ «Accessory») εἶπε πῶς ἡ ὀργάνωση «προγραμματίζει τὰ μέλη τῆς νὰ σκέφτονται σὰν ρομπότ» καὶ ἐπιδιώκει νὰ ἀλλάξει τὰ σημεία ἀναφοράς τῶν μελῶν τῆς σὲ θέματα ὅπως ἡ «συνειδησία», ἡ οἰκειότητα καὶ ἡ οἰκογένεια. «Εἶσαι παιδεύμενος καὶ φοβάσαι νὰ πείς ὁ, πῶποτε» θεωρεῖται ἐπικρίσιν γιὰ τὸ Access. Γίνεται πολὺ ἐξυπνα. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὅπως ἄλλες αἰρέσεις, ἀλλὰ ἔχει νὰ κάνει μὲ ἐλεγχὸ τῆς σκέψης, εἶναι σὲ μεγάλῳ βαθμῷ «κᾶνε ὅπως σοῦ λέω ἂν καὶ δὲν σοῦ λέω». Νομίζουν πῶς εἶναι ἐλευθέρου, ἀλλὰ διανοητικὰ δὲν εἶναι» λέει, συμπληρώνοντας ὅτι, σύμφωνα

Κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ '70 ἡ Steinem καὶ ἡ CIA προσπάθησαν νὰ φιώσουν τὶς φωνὲς τῆς φεμινιστικῆς ὁμάδος μὲ τὴν ἐπωνυμία "Red Stockings" ("Κόκκινες Κάλτσες") ποὺ ἐφέρονταν στὴν δημοσιότητα τὴν δράση τους. Τὸ 1979, ἡ Steinem καὶ οἱ πινιάσχοροι φίλοι τῆς, ποὺ καὶ αὐτοὶ εἶχαν στενοὺς δεσμούς μὲ τὴν CIA, ἡ Katharine Graham τῆς Washington Post καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος Ford, Franklin Thomas, ἐμπόδιζαν τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο "Random House" ἀπὸ τὸ νὰ δημοσιεύσει τὴν σχέση τῆς Steinem μὲ τὴν CIA στὸ "Feminist Revolution" ("Φεμινιστικὴ Ἐπανάσταση"). Παρὰ ταῦτα ἡ ἱστορία δημοσιεύθηκε στὸ "Village Voice" ("Ἡ φωνὴ τοῦ χωριοῦ") στὶς 21 Μαΐου τοῦ 1979.

Ἡ δράση τῆς Steinem διαφευδεῖ τοὺς ἰσχυρισμούς τῆς πῶς εἶναι μαρξίστρια καὶ ἐπαναστάτρια. Μεγαλωμένη σὲ προβληματικὴ οἰκογένεια, στρατολογη-θηκε νωρὶς ἀπὸ τὴν CIA. Τὸ 1958, μέσω τοῦ Cord Meyers, προσελήφθη προκειμένου νὰ χειραγωγῆσει μίᾱ "ἐπιτυχή ὁμάδα ἀκτιβιστῶν" μὲ τὸ ὄνομα "Ἀνεξάρτητὴ Ὑπηρεσία" Ἐρευνας". Ὅλο αὐτὸ ἀποτελούσε τμήμα ἀπὸ τὸ "Συνδερὸ γιὰ τὴν Πολιτιστικὴ Ἐλευθερία" ποὺ εἶχε ἐπινοήσει ὁ Meyers, ποὺ σὺν τοῖς ἄλλοις δημιουργήσε, ἐπίσης, περιοδικὰ ὅπως ἦταν τὸ "Encounter" καὶ τὸ "Partisan Review" προκειμένου νὰ προωθήσει μίᾱ ἀριστερό-φιλελεύθερη ἰδεολογία ἀντιπαραπθήμενος μὲ τὸν μαρξισμό. Ἡ Steinem παρακολούθησε κομμουνιστικὰ φεστιβάλ γεολογία στὴν Εὐρώπη, ἐξέδωσε μίᾱ ἐφημερίδα, ἔκανε ἀναφορὲς γιὰ ἄλλους συμμετέχοντες καὶ βοήθησε στὸ νὰ προκληθοῦν πολλὰς ἀναταρχές.

Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τῆς Steinem στὴν CIA ἦταν καὶ ὁ Clay Felker. Στὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ 1960, ἔγινε συντάκτης στὸ "Esquire" καὶ δημοσίευσε ἄρθρα ποὺ καθιέρωναν τὴν Steinem ὡς τὴν ἡγετικὴ φωνὴ τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν γυναικῶν. Τὸ 1968, ὡς ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ "New York Magazine", τὴν προσέλαβε ὡς βοηθὸ συντάκτη καὶ στὴν συνέχεια ὡς ἐκδότρια τοῦ περιοδικοῦ "Ms." τὸ 1971.

Ἀλλὰ καὶ οἱ προσωπικὲς σχέσεις τῆς Steinem διαφεύδουν πλῆρως τοὺς ἰσχυρισμούς τῆς περὶ τῆς "ἀντικαθεστωτικῆς" δράσης τῆς. Εἶχε μίᾱ σχέση ἐννέα ἐτῶν μὲ τὸν Stanley Pottinger, ποὺ ἦταν Βοηθὸς Γενικός Εἰσαγγελέας ἐπὶ Nixon – Ford καὶ ἐυθυνεῖται γιὰ τὴν αἰσιμαίωτᾱ ἐρευνὰν τοῦ FBI στὶς δολοφονίες τοῦ Martin Luther King Jr. καὶ τοῦ πρῶνῃ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Χιλῆς Orlando Letelier.

Ἐπίσης, ἡ Steinem κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ 1980 εἶχε δεσμό μὲ τὸν Henry Alfred Kissinger. Περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ τῆς μπορεῖ νὰ ἀναζητήσει κανεὶς στὸν ἐρευνητὴ Dave Emory ἀπὸ τὸ San Francisco.

Σὲ ὃ, π ἀφορᾷ στὴν CIA πρέπει νὰ διευκρινίσουμε πῶς δὲν ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ ὡς κράτος. Στὴν πραγματικότητα, ἦταν πάντοτε ὑποχείρι τοῦ διαβόλου "Ἐνα τοῖς ἐκάτο, ἐνῷ ἡ δράση τῆς συντονίζεται ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ Ἰνστιτοῦτο Ἑσωτερικῶν Ὑποθέσεων τοῦ Λονδίνου καὶ τὸ Ἀμερικανικὸ παράρτημά του, τὸ Συμβούλιο Ἐξωτερικῶν Σχέσεων (CFR). Αὐτῇ, τοῦλάχιστον, εἶναι ἡ μαρτυρία ἀνθρώπων ποὺ γνωρίζουν καλὰ τὴν πραγματικότη-τα τῆς ΗΠΑ καὶ στὴν διεθνή πολιτικὴ σκηνή.

Ἡ σημερινή μας ἀπόπειρα ἦταν μίᾱ προσπάθεια νὰ ἀποδομηθῶμε ἕνα ἀκόμη ψέμα τῆς Δύσης καὶ τῆς οἰκομεινιστικῆς (παγκοσμιοποιημένης) πραγματικότητας ποὺ κυριαρχεῖ στὸν πλανήτη. Βλέπουμε καὶ πάλι πῶς πολλὰς ἀπὸ τὶς "ἐπανάστασεις" ἡ τῖς "ἐξεγέρσεις" τῶν ἀνθρώπων δὲν ἦταν πρωτοβουλία τῶν καταπιεσμένων, ἀλλὰ ἐπιβλήμα τῶν δυναστών! Αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ μᾶς προβλημάτι-σει πολὺ ἐντονα καὶ νὰ μᾶς κάνει ἐμφυλοκατικούς σὲ ὃ, π ἀκούμε καὶ σὲ ὃ, π διαβάζουμε καί, κυρίως, σὲ ὃ, π θεωρεῖται στὶς μέρες μας «πολιτικὰ ὀρθὸς»!

ΗΚΟΥΣΑΝ ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ...

Β΄ στίσις Ἀκαθίστου Ὑμνου

Ἦκουσαν οἱ ποιμένες τῶν ἀγγέλων ὑμνοῦντων τὴν ἑσσαρχον Χριστὸν Παρουσίαν. Καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τούτον, ὡς ἄμνόν ἄμωμον ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκήθέντα, ἣν ὑμνοῦντες εἶπον:...

«Ξεπούλημα τῆς χώρας μὲ πρωτοβουλία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας»;

Τοῦ κ. Χρίστου Τελίδη

«Φόβοι γιὰ συνταγματικὴ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ πρῶνῃ πρωθυπουργοῦ Νικόλα Γκρούεφσκι καὶ τοῦ VMRO-DPMNE προκειμένου νὰ ἀποτρέψουν μίᾱ κυβέρνηση συνεργασίας τῆς Σοσιαλ-δημοκρατικῆς Ἐνώσης (SDSM) τοῦ Ζόραν Ζάεφ μὲ τρία ἀπὸ τὰ τέσσερα ἀλβανικὰ κόμματα, ποὺ συμφώνησαν καταρχὴν, ἐκφράζονται στὴν ΠΓΔΜ, προκαλώντας καὶ τὴν παρέμβαση-ἀντίδρασιν τοῦ NATO καὶ τῆς ΕΕ. Ὁ Νικόλα Γκρούεφσκι, μετὰ ἀπὸ ὀκτα χρόνια συνεχοῦς διακυβέρνησης τῆς χώρας, δημιουργεῖ κλίμα ὑστερίας καὶ καλεῖ τὸν κόσμον νὰ ἀντιδράσῃ στὸν σχηματισμὸ κυβερνήσεως συνεργασίας ὑπὸ τὸν Ζόραν Ζάεφ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐξαφαλισεῖ τίς ὑπογραφές 67 βουλευτῶν σὲ σύνολο 120 καὶ πῆγε χθὲς νὰ τίς παραδώσι στὸν πρόεδρο τῆς χώρας Γκιόργκι Ἰβάνοφ καὶ νὰ ζητήσει τὴν ἐντολὴ σχηματισμοῦ κυβερνήσεως. Ὁ Γκρούεφσκι καὶ τὸ κόμμα του ὑποστηρίζουν ὅτι μίᾱ τέτοια κυβέρνηση εἶναι παράνομη καὶ κυβέρνηση μειοψηφίας, δεδομένου ὅτι στὶς ἐκλογές πρώτο κόμμα μὲ 51 ἐδρες ἦταν τὸ VMRO-DPMNE καὶ ζητοῦν νὰ πᾶει ἡ χώρα σὲ νέες ἐκλογές. Κατηγοροῦν ἐπίσης τὸν Ζ. Ζάεφ ὅτι συμφώνησε μὲ τοὺς Ἀλβανούς, τὸ DUI τοῦ Αἰὶ Ἀχμετί, τὸ Κόμμα τῆς Συμμαχίας τῶν Ἀλβανῶν, καθώς καὶ τὸ κόμμα Μπέσα, γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ὀνομασίας τῆς χώρας, τῆς σημαίας, καθώς καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου, καὶ τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀλβανικῆς γλώσσας ὡς δευτέρης ἐπίσημης γλώσσας, κάτι ποὺ ὠστόσο διαφευδεῖται ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ SDSM. Ἦδὴ ἀπὸ τὴν περασμένη ἐβδομάδα ξεκίνησαν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας ποὺ κάνουν λόγο γιὰ ξεπούλημα τῆς χώρας μὲ πρωτοβουλία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. «Ὅταν ἡ χώρα ἀπειλεῖται μόνον οἱ πολίτες μποροῦν νὰ τὴν υπερασπιστοῦν» δήλωσε ὁ Ν. Γκρούεφσκι καὶ οἱ πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι τὸ VMRO-DPMNE ἐπιμαρζάται νὰ κατεβάσῃ τὸν κόσμον σὲ μαζικὲς διαδηλώσεις στοὺς δρόμους».

Πηγή: Ἐφημερίς ΕΘΝΟΣ 28.02.2017

Ὁ ἄ-φυλος φανατισμός εἰς τὰ σχολεῖα

Παραδότομεν ψήφισμα τῆς ἱερατικῆς συνάξεως τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου τῆς Ἱ. Μ. Αἰτωλίας περὶ τῆς σχολικῆς θεματικῆς ἐδόδομάδος, τὸ ὁποῖον ἀπέστειλαν πρὸς τὸν Ὑ.π. Παιδείας:

Ἐξοχώτατε Κύριε Ὑπουργέ,

Στὴν σημερινὴ ἱερατικὴ μας Σύναξη, ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας, Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμάς, καὶ ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, μὲ ὀλίγη καὶ ἀναγνώριση ἀκούσαμε γιὰ τὴν προσπάθεια τοῦ Ὑπουργεῖου Παιδείας νὰ ἐπιβά-λει στὴν νεότητά τῆς πατριδοῦς μας τὴν ἀποδομίσιν τῶν ἀξίων. Πρόκειται γιὰ τὸ 3ο σκέλος τῆς θεματικῆς ἐβδομάδος ποὺ ἀναφέρεται στὶς «ἐμφυλές ταυτότητες».

Ὅδῳν καὶ ὀργὴ καταλαμβάνει τῆς ψυχῆς μας καθώς παρακολουθοῦμε τὴν προσπάθειά σας νὰ ἐξεμελιώσετε ὃ, π ἰγιές ἔχει ἀπομεινεῖ στὸν τόπο αὐτῷ. Εἰδομα, τίς ἡμέρες ποὺ ἐτοιμαζόταν ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμός νὰ γιορτάσῃ τὸ κοσμοχαρμόσυνο γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀ στέλνει τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ἐγκύκλιο μὲ βαθμὸ προτεραιότητος «ἐξαιρετικῶς ἐπείγουσ» γιὰ τὴν «Υλοποίηση στὸ Γυμνάσιο Θεματικῆς Ἐβδομάδος Ἐνημέρωσης καὶ Εὐαισθητοποίησης σὲ ζητήματα Διαπορήσεως, Ἑθιασμό-Ἐξεραιχέων καὶ Ἑμφυλων Ταυτοτήτων» μὲ γενικὸ τίτλο «Σῶμα καὶ ταυτότητα»!

Σαφέστατα καὶ ἀπροκάλυπτα τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας προωθεῖ στὰ παιδιὰ ἐνα Σοδομισμὸ πολὺ χειρότερον τύπου ἀπὸ τὴν γνωστὴ ὁμοφυλοφιλία. Θέλει τὰ παιδιὰ νὰ διαλέγουν αὐτὰ τὸ κοινωνικὸ τους φύλο ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὸ βιολογικὸ τους φύλο. Δηλαδή, ἐάν κάποιο παιδί δὲν αισθάνεται καλὰ μὲ τὸ ὅτι γεννήθηκε ἄνδρὶ ἢ κορίσι νὰ μπορεῖ νὰ δηλώσῃ τὸ ἀντίθετο, καὶ μάλιστα νὰ τὸ ἀλλάξῃ μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἱατρικῆς. Αὐτὸ δὲν ἀναφέρεται σαφῶς στὸ σκοπὸ τῆς Θεματικῆς Ἐβδομάδος; Γράφετε: «... δὲν ἐπιδιώκεται μόνον ἡ ἀπόκτησιν πληροφωρίων ἢ γνώσεων ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλλαγὴ ἀντιλήψεων καὶ συμπεριφορῶν». Δηλαδή, ἐκφυλὴ ἀποδόμησιν καὶ δὲ τελευταῖου ἴχνους ὑγιείας, ψυχικῆς καὶ σωματικῆς. Γκρέμισμα ὄχι μόνον τῶν ἀξίων ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν φυσικῶν νόμων, ποὺ ἰσχύουν ἀνέκαθεν στὸ ἀνθρώπινον γένος.

Σὰς ἐρωτοῦμε: Πάνω σὲ ποιά ἔγκυρη ἐπιστημονικὴ βάση κινοῦνται αὐτεῖς οἱ πρωτοβουλίες; Ἀπὸ ποτέ μίᾱ θεωρία περὶ διαφορᾶς μεταξύ βιολογικοῦ καὶ κοινωνικοῦ φύλου εἶναι ἐπιστημονικὰ ἀποδεδειγμένη, ὥστε νὰ τὴ διδάσκειτὸ ὁ ἀνήλικος μαθητῆς; Ποῦ εἶναι οἱ ἀρμόδιοι ἐπιστήμονες, παιδοψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, νὰ πιστοποιήσουν τὸν τρόπο, τὸ περιεχόμενο καὶ τὴ διαδικασία; Ποιοὶ θὰ τὰ διδάσκουν αὐτὰ καὶ οἱ ποῖς κριτήρια στὰ παιδιὰ; Τί εἶδους ἀνατριχαιστικὰ πεῖράματα εἶναι αὐτὰ σὲ βάρος ἀνήλικων μαθητῶν; Ρωτήθηκαν μῆπως οἱ υπεύθυνοι γονεῖς, ἂν θέλουν τὰ ἀνήλικα παιδιὰ τους νὰ ἀποδομήσουν τὶς «ἐμφυλές ταυτότητες» καὶ ποῖοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ θὰ τοὺς τίς ἀποδομήσουν; Μὲ τί θὰ τίς ἀντικαταστήσουν;

Ἀντὶ τὸ σχολεῖο νὰ βγάξῃ λαβέντες καὶ λαβέντισους νιάτα, γεμάτα ἀπὸ ὕγεια καὶ ζωντανία, νὰ παραμορφῶνται τὰ παιδιὰ διδάσκοντας καὶ προωθώντας τὴν ὀντολογικὴ διαστροφή; Τὰ ψυχολογικά, ψυχιατρικὰ καὶ συναισθηματικὰ τραύματα ποὺ θὰ δημιουργήγησε στὶς ἀθάες ψυχὲς τῶν παιδιῶν μὲ τὴ σύγχυση ταυτοτήτος δὲν σὰς ἀνησχοῦν; Ἐπιτέλους, μέχρι ποτέ μίᾱ ἐλάχιστη μειοψηφία ποὺ εἶναι ἡ κοινότητα τῶν ΛΟΑΤ θὰ ἐπιβάλεῖ μὲ ὀλοκληρωτικὸ τρόπο καὶ φασιστικὴ νοοτροπία τί θὰ διδαχθοῦν στὰ σχολεῖα τὰ παιδιὰ μας;

Φαίνεται ὅτι δὲν θέλετε ἡ νέα γενιά τῶν Ἑλλήνων νὰ μορφωθεῖ μὲ τὰ ἱδανικά τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ νὰ μετατραπῇ εἰς ἕνα εἶδος ἀνθρωποειδὲς ποὺ θὰ χειραγωγεῖ εὐκόλα ἡ νέα τάξη πραγμάτων, ποὺ δὲν θὰ μπορεῖ νὰ ἀνταπαραγγεῖ τὸ εἶδος του, νὰ φερεῖ ἄλλους ἀπογόνους. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἐστὶ ὁ στόχος τῆς μείωσιν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Ἑλλάδα τῆς οικονομικῆς κρίσεως, λοιπὸν, μῆτρε καὶ ὅς σὲ διαδικασίᾱ συστηματικῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς γενοκτονίας.

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους φορεῖς, ἐκφράζονται τὴν ἐντονὴ διαμαρτυρία μας γιὰ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴ καὶ κάνουμε ἐκκλησίαν σὲ γονεῖς, ἐκπαιδευτικούς, τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, τίς Ἀρχές, τὴν Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση, καὶ σὲ κάθε ὑγιὲ φορεῖ τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, νὰ ἐκφράσουν μὲ κάθε νόμιμον τρόπο καὶ μέσον τὴν ἀντίθεσή τους στὸν ἐπιχειρούμενον ἐκμαλισμὸς τῆς προσωπικότητας καὶ στὴν ἐντεχνα συγκαταλημμένη ἐπιχείρησιν «μετάλλαξης» τῆς φύσεως τῶν παιδιῶν καὶ μαθητῶν τῆς πατρίδας μας.

ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΝ

Μπορεῖτε νὰ βοηθήσετε καὶ ἐσεῖς τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα τοῦ "Ὁρθόδοξου Τύπου", ἂν θέλατε. Πῶς; Νὰ γράψετε ἕνα νέο συνδρμητὴ στὴν ἐφημερίδα αὐτὴ ποὺ ἐμπιστεύεσθε καὶ ἀγαπᾶτε. Ἐτοῖ ἡ φωνὴ τῆς θὰ φθάσῃ μακρύτερα καὶ θὰ γίνῃ πιὸ δυνατὴ.

Σὰς παρακαλοῦμε νὰ γράψετε ἕνα νέο συνδρμητὴ. Μπορεῖτε, ἂν θέλατε.

Νεανικά Ζητήματα

Τί συμβαίνει μὲ τὰ «γκράφιτι»;

2ον

Στὸ προηγούμενο φύλλο κάναμε μίᾱ εἰσαγωγὴ στὸ θέμα, ἀναλύσαμε τὴ σημασία τῆς λέξης καὶ εἶδαμε τὴν ἱστορία τους. Τώρα θὰ ὀλοκληρώσουμε τὸ εἰσαγωγικὸ μέρος μὲ τὰ ἐξῆς...

Τὰ εἶδη τῶν «γκράφιτι»

Αὐτὰ εἶναι πάρα πολλὰ,

Τά «σχίσματα τών Έκκλησιών»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Αυτό σημαίνει ότι εδώ γίνεται διάκριση μετα-ξύ τών σχισμάτων, που πρέπει να παύσουν να υπάρχουν, και τών επαναστασέντων τών αιώρέων που πρέπει να καταλυθούν με τήν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί αὐτό γιατί οἱ αἰρέσεις εἶναι προϊόντα τοῦ πονηροῦ πνεύματος, τών δαιμονικών δυνάμεων.

Ἔπειτα, στήν ἴδια εὐχή τῆς ἀναφορᾶς προσεύχεται: «τούς ἐσκορπισμένους ἐπισυνάγαγε· τούς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καί συναψον τῇ ἁγίᾳ σου καθολικῇ καί ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ». Ἐτοί, ὑπάρχει ἡ Μία, Ἁγία, Ἀποστολική καί Καθολική Ἐκκλησία καί «οἱ πεπλανημένοι» ποῦ ἔχουν ἀπομακρυνθῇ ἀπό αὐτή καί πρέπει νά ἐπιστρέψουν σέ αὐτήν.

Ὅποιοι δέν μπορεῖ νά κάνῃ τήν διάκριση μετα-ξύ σχισμάτων καί αἰρέσεων, δέν μπορεῖ νά καταλάβῃ τόν λόγο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καί κατά τόν τρόπο αὐτό τόν παρερμηνεῦει καί τόν ἀδικεῖ.

Τό ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος κάνει διάκριση μεταξύ τών σχισμάτων καί τών αἰρέσεων φαίνεται στόν 1ο Κανόνα του, ὁ ὁποῖος ἐγίνε ἀποδεκτός ἀπό τήν Πενθέκτη Οἰκουμενική Σύνοδο καί ἐπομένως ἔχει καθολική ἰσχῦ.

Στόν σημαντικό αὐτόν κανόνα ὁ Μέγας Βασίλειος κάνει τήν διάκριση μεταξύ αἰρέσεων, σχισμάτων καί παρασυναγωγών. Ἀναλύοντας αὐτό τό θέμα γράφει, κατά τήν μετάφραση τοῦ χωρίου: «αἰρέσεις (οἱ παλαῖοι) τελείως ὄνομασαν αὐτούς ποὺ εἶχαν ἀποσχισθεῖ τελείως καί εἶχαν ἀποξενωθεῖ ἀπό τήν ἴδια τήν πίστιν, ἐνῷ σχίσματα αὐτούς ποὺ φιλονίκησαν μεταξύ τους γιά κάποιες αἰτίες ἐκκλησιαστικές καί γιά ζητήματα ποῦ μπορούν νά διευθετηθοῦν· καί παρασυναγωγές τῆς συγκεντρώσεως ποὺ ἔκαναν ἀνυπότακτο πρεσβύτεροι ἢ ἐπίσκοποι καί ἀγρόμαστοι ἄνθρωποι». Δίνει δέ μερικά παραδείγματα ἀπό τήν τότε πραγματικότη-τα, γιά νά γίνῃ κατανοητό.

Ὅταν ὁ Μέγας Βασίλειος προσερχόταν «παύσαν τό σχίσματα τών Ἐκκλησιῶν» ἐννοοῦσε τήν προσωρινή διακοπὴ ἐκκλησιαστικῆς κοινω-νίας μεταξύ τών Ἐκκλησιῶν γιά ζητήματα ἰαίσμα, ἐνῷ γιά τίς αἰρέσεις προσεύχεται διαφορετικά.

Κάνοντας αὐτὴν τήν διάκριση σαφῶς γράφει ὅτι οἱ Πατέρες οἱ παλαιοὶ καθόρισαν «τό μὲν τῶν αἰρετικών (βάπτισμα), παντελῶς ἀθετήσαι», τό δέ βάπτισμα τῶν σχισματικών νά τό δεχθοῦν, ἐπειδὴ «ὡς ἐτι ἐκ τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν», ἀφοῦ ἀποσχί-σθηκαν ἀπό τήν Ἐκκλησίᾳ γιά «ζητήματα ἰαίσμα», ὄχι τῆς πίστεως, καί τό βάπτισμα αὐτῶν ποῦ ἀνή-κουν στίς παρασυναγωγές «ἀν βελτιώσουν με ἀξίολογῃ μετάνοια καί ἐπιστροφή, νά ἐνώνωνται ξανά με τήν Ἐκκλησίᾳ, ὥστε πολλές φορές νά γίνονται δεκτοὶ στήν ἴδια τήν τάξῃ, ὅταν μετανοή-σουν, καί αὐτοὶ ποὺ ἔφυγαν μαζί με τοὺς ἀπειθαίρ-χτους καί ποὺ εἶχαν κομίσιν ἱερατικό βαθμό».

Ὁ Μέγας Βασίλειος αἰτιολογεῖ θεολογικῶς, γιατί οἱ αἰρετικοὶ δέν ἀνήκουν στήν Ἐκκλησίᾳ, καί γιατί δέν μπορεῖ νά γίνῃ ἀποδεκτό τό βάπτισμά τους. Γράφει: καί δὲ τῆς ἐκκλησίας ἀποστάσαντες, οὐκ εἴ-σχον τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν' ἑαυ-τούς· ἐπέλειπε γάρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῆναι τὴν ἀκολουθίαν», δηλαδὴ «αὐτοὶ ὅμως ποῦ ἀποστα-

”Εμφυλια Ταυτότητες καί Οἰκουμενισμός

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γου) «Κατὰ τὴν δημιουργίᾳ τῆς προμήτορος Εὐᾶς ὁ Θεὸς πῆρε τὴν ἐμφυχήν πλευρὰν τοῦ Ἀδάμ καί τὴν ἀλοκλήρωσε σὲ γυναικί, γι' αὐτὸ δὲν ἐμφύση-σε σ' αὐτὴν πνοὴ ζωῆς καθὼς καί στὸν Ἀδὰμ, ἀλλὰ τό μέρος ποῦ ἔλαβε ἀπὸ τὴν σάρκα τοῦ τό τελειοποίησε σέ ὁλόκληρον σῶμα γυναικός, τὴν δὲ ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος ποῦ ἔλαβε μαζί με τὴν ἐμφυχὴν σάρκα τὴν τελειοποίησε σὲ ψυχὴ ζων-τανὴ δημιουργώντας με τὰ δύο μαζί ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον» (Βιβλὸς τῶν Ἠθικῶν Λόγος Α΄).

Στό σημεῖο αὐτοῦ- καί παρακαλῶ μὴ ταραχθεῖτε-καλὸν εἶναι νά ἀναφέρουμε ὅτι οἱ θεολόγοι μας, ἀλλὰ, καί ὀρισμένοι ἱερεῖς (ἀλλὰ ποτὲ κάποια «γιαγιάσι»), διδάσκουν στοὺς νέους μας ὅτι ὁ Ἀδὰμ καί ἡ Εὐᾶ εἶναι «φανταστικά πρόσωπα», τούτε-στιν «μῦθος»!

Καί, τί νά ἀπαντήσουμε; Τί νά πούμεε πρὸς τοὺς Ἀθεοὺς «Κυβερνήτες» ποῦ μὲς λένε (ἀνακίνοιν-ση Ι.Ε.Π.) Μὲ κάθε εἰλικρίνεια ὅτι: «ἡ ἐπιλοχίη τῶν ζητημάτων αὐτῶν (ἐνν. τῆς θεματολογίας τῆς Θε-ματικῆς Ἐβδόμαδος), συνδέεται ὀρρηκτα με τὴν ἡλικία καί τὴ φάση ζωῆς στήν ὁποία βρισκονται οἱ ἐφηβοί, στοὺς ὁποίους καί πρωτίστως ἀπευθύνε-ται. Μάλιστα, πρόκειται γιά ζητήματα, ποῦ τὰ πε-ριβάλλον «μῦθοι» καί «στερεότυπα», ποῦ ἀνα-παράγουντ ἀνεξέλεγκτα σὸ διαδίκτιο καί ἄλλοῦ... [μὴπως ἐνν. Ἐκκλησία: ἱερεῖς καί Κατη-χητές, Σχολεῖο: Καθηγητές, Καθαρίστριες καί Σχ. Φύλακες, Οἰκίες: Γονεῖς καί Κηδεμόνες, γιαγιάδες, κ.ο.κ.]. Ἄν τὸ σχολεῖο με τὴν υποστήριξή τῶν γονέων δέν ἀναλάβῃ τό δύσκολο ὁμολογου-μένου ἔργο νά ἀποδομηθεῖ, νά καταρριφῇ τὰ στερεότυπα καί νά μιλήσει «ἀνοιχτά», τότε ποῖος;»!

Ἀγαπητοί, δυστυχῶς παλαιότερα ζήσαμε τό φαίνόμενο τοῦ «Παιδομαζωγισμοῦ». Σήμερα ζοῦμε καί βιώνουμε αὐτό τοῦ «Κηδεμονισμοῦ/μαζωγισμοῦ», ποῦ πολὺ ἀπλᾶ ἐπιστρατεύει κάθε ἄνθρωπο «καλῆς θελήσεως», ποῦ ἀσκεῖ ἔργο «κυβερνη-τικῆς»· πρὸς ἕνα ἀνέρο στόχο, τὴν «ἀποδόμη-ση» τοῦ "μοναδικοῦ" ἑλληνοχριστιανικοῦ πνευμα-τικοῦ πολιτισμοῦ μας! "Υπερβολή;"

Ὅμως τί νά ἀπαντήσουμε; Τί νά πούμεε πρὸς τοὺς Ἀθεοὺς «Κυβερνήτες», πρὸς τοὺς «ἄθεους» θεολόγους, πρὸς τοὺς ἀθεόφοβους ἱερεῖς μας (λόγω ἄνοιγας βασικών ἀρχῶν τῆς πίστεώς μας); ποῦ ὅτι λένε καί κάνουν καταντὰ μία κατὰ μέτω-πον ἐπίθεση πρὸς τὸ Θεανδρικόν πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; Τί νά ἀπαντήσουμε πρὸς αὐτούς τοὺς «ἀγγέλους», τοὺς εἰδικούς αἰώνες τώρα στήν "μαγεία", στήν "ὁμοφυλοφιλία", ἀλλὰ καί στήν «κυβερνητικὴ» τὸν μαζών; Τί, τέ-

Τί πρέπει νά ἐνθυμῆται ὁ ἄνθρωπος;

Τοῦ κ. Σπύρου Μεσσηνιώτη, Θεολόγου-Νομικοῦ

Πέντε μοναδικὰ πράγματα πρέπει νά θυμᾶται ὁ ἄνθρωπος, γιά νά ἀξιώθῃ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν (Κλῆμας Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου).

Πρῶτον. Νά θυμᾶται τὴν ἁμαρτία. Νά πενθεῖ, νά θρηνεῖ καί νά στενεῖαί καθημερινά, διότι προσ-έκρουσε καί ἐσφαλὲ στὸν Θεό, ὁ ὁποῖος τόσο πολὺ ἀγάπησε τὸν ἄνθρωπο, ὥστε γιά τὴ σωτη-ρία τὸν ἀνέβασε τὸν Υἱόν του στὸν Σταυρό.

Δεύτερον. Νά θυμᾶται τὸν θάνατο καί τὸν φό-βο καί τὸν τρόμο ποῦ δὲν δοκίμασε ἡ ψυχὴ δι-καίων καί ἀμαρτωλῶν,ὅταν χωρισθεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα καί δέν διατρίβῃ πλέον ἐδῶ στὴ γῆ, ἀλλὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ὅπου θά διορισθῇ τὸν τὸν Θεό.

Τρίτον. Νά θυμᾶται τὴν Ἀνάστασή του καί τὴν φοβερὰ κρίση τῶν ἁμαρτωλῶν κατὰ τὴ Δευτέρᾳ Παρουσία, ὅπου ὅλοι, ζῶντες καί κεκοιμημένοι, θά παρασταθοῦν ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ γιά τὴν ἀπολαβὴ τῶν πεπραγμένων τῆς ζωῆς τους.

τῆσαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία δέν ἔχουν πιά τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπάνω τους· γιατί σταμάτη-σε ἡ μετάδοση, ἐπειδὴ διακόπηκε ἡ συνέχεια».

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὅσες κοινότητες χριστιανικές δέχονται τὴν αἵρεση, δέν εἶχαν ἀποστολικὴ δια-δοχῇ, καί δέν ἔχουν ἐγκυρα μυστήρια, ἀφοῦ τοὺς ἐγκατέλειψε ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ ἐποχὴ στήν ὁποία ἔζησε ὁ Μέγας Βασίλειος ἦταν μιά ταραχὺδης ἐποχὴ. Εἶχε προηγηθῇ ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν Σύνοδο αὐτὴ δημιουργήθηκαν ἐρίδες. Γίνον-ταν μεγάλες συζητήσεις γιά τὸν ὅρο τοῦ ὁμοουσί-ου καί ἄλλους ὁρους σχητικά με τὴν θεότητα τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καί τὴν θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐτοί, ἄλλες χριστιανικές κοινότητες εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὡς αἰρετικές, λόγω τοῦ ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶχε προ-σχωρήσει στήν αἵρεση, ἄλλες ἦταν σχισματικές γιά λόγους προσωπικοῦς καί διοικητικοῦς, ἀφοῦ δέν εἶχε ἐπικρατήσῃ ἀκόμη τὸ διοικητικό σύστημα, ποῦ ὑπάρχει σήμερα, καί ἄλλες ἦταν παρασυνα-γωγές. Ὅλα αὐτὰ ρυθιζήσαν με τὴν Β' Οἰκου-μενικὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία συνήλθε τὸ 381 μ.Χ. δύο χρόνια μετὰ τὴν κοίμησή τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἡ δὲ Σύνοδος αὐτὴ δέν ἀνῆρσε αὐτὴν τὴν δι-άκριση τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀλλὰ τὴν διατήρη-σε, γιατί θέτει οὐσιαστικούς καί κανονικούς ὁρους, γιά νά δεχθῇ τὸ βάπτισμα αὐτῶν ποῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ.

Ἐτοί ἡ διάκριση μεταξύ αἰρέσεων, σχίσματος καί παρασυναγωγῆς ὑφίσταται σήμερα. Αἰρετικοὶ εἶναι ὅσοι ἔχουν εἰσάγει αἰρετικές ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν πίστη τῶν Πατέρων. Τὸ φίλιοque, τὸ actus ru-rit, τὸ analogia entis, τὸ analogia fidei εἶναι αἰρέ-σεις καί αὐτές ἔχουν ἐγκολπηθῇ οἱ δυτικοὶ Χρι-στιανοί. Ὁ μονοφυσιτισμός καί ὁ μονοθελητισμός εἶναι αἰρέσεις καί αὐτές ἔχουν ἐγκολπηθῇ οἱ ἀνα-τολικοὶ Χριστιανοί. Ἐκτός αὐτῶν, ὑπάρχουν καί Ἐκκλησίές γιά διοικητικούς λόγους, ποῦ δέν ἔχουν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία, ὅπως τὸ Πατριαρ-χεῖο Ἀντιοχείας διέκοψε τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινω-νία με τὸ Πατριάρχειο Ἱεροσολύμων.

Ἐπομένως, ὅταν ὁ Μέγας Βασίλειος προσερχό-ταν «παύσαν τό σχίσματα τών Ἐκκλησιῶν» ἐννοοῦσε τὴν προσωρινή διακοπὴ ἐκκλησια-στικῆς κοινωνίας μεταξύ τών Ἐκκλησιῶν γιά ζητή-ματα ἰαίσμα, ἐνῷ γιά τίς αἰρέσεις προσεύχεται διαφορετικά, ἥτοι «τὰς τῶν αἰρέσεων ἐπαναστά-σεις ταχέως κατάλυσον τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος» καί «τούς πεπλανημένους ἐπανάγα-γε καί συναψον τῇ ἁγίᾳ σου καθολικῇ καί ἀποστο-λικῇ Ἐκκλησίᾳ».

Μέσα στήν προοπτικὴ αὐτὴ πρέπει νά ἐρμη-νεύσῃ κανεῖς τίς ἐπιστολές ποῦ ἀπέστειλε ὁ Μέ-γας Βασίλειος γιά τὴν εἰρήνῃ στήν Ἐκκλησίᾳ.

Πρέπει νά σταματήσῃ αὐτὴ ἡ παρερμηνεία τῆς διδασκαλίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ὅσοι ἔχουν διαφορετικές ἀπόψεις, ἔχουν τὸ δικαίωμα νά τίς ἐκφράζων, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε δὲ σταματήσουν νὰ παρερμηνεύουν τὸν μεγάλο μὲν Πατέρα, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας καί οὐρανοφάντορα Βασίλειο.—

(Πηγή: «Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση» τ. 246)

λος, νά ἀπαντήσουμε καί στὸ παρακάτω «Δελτίο τύπου»:

«Στὸ στόχαστρο ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας οἱ Χριστιανοὶ ποὺ θεωροῦν ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι ἁμάρτημα». [βρὲς καί δες τὴν πινακίδα:]

Σάλὸ ἔχει προκαλέσει μῆνυμα σὲ πινακίδα ἐξῶ ἀπὸ ἀγγλικανικὴ ἐκκλησία, με τὸ ὁποῖο προστα-θεῖ ἀνὰ περάσι τὸ δικό τῆς μῆνυμα κατὰ τῆς ὁμο-φοβίας. **«Ὁ Χριστὸς εἶχε δύο μπαπτμᾶδες καί ἐξελίχθηκε μίᾳ χαρὰ»** ἀναφέρει ἡ πινακίδα ποῦ εἶχε στόχο τοὺς Χριστιανοὺς, οἱ ὁποῖοι πί-στεύουν ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι ἁμάρτημα. (...) Ἄν καί δέν ὑπάρχουν περισσότερα στοιχεῖα γιά τὴν ἀγγλικανικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη - ὅπως ἀναφέρει ἡ πινακίδα, οἱ υπεύθυνοι τοῦ Ναοῦ φαίνεται νά ἀκολουθοῦν τὰ βήματα τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας τοῦ Γκόσφορντ στήν Αυστραλία, στήν ὁποία πρὶν ἀπὸ λίγες ἐβδομά-δες εἶχε ἀναρτήσῃ ἀντίστοιχο μῆνυμα ποῦ τόνι-ζε: **«Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, μερικοὶ ἄνθρωποι εἶναι ὁμοφυλοφιλοί, ξεπεράστε το, με ἀγάπῃ ὁ Θεός»**.

Πρὶν κλείσουμε καλὸ εἶναι νά θέσουμε στήν κρίση σας καί τοῦτο τὸ «Δελτίο Τύπου» (Οἰκου-μενικός πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος στίς 4 Νοεμβρίου 1994): «Πρέπει νὰ συμβάλωμεν ὥστε νὰ φέρωμεν εἰς τὸ προσκήνιον τὰς πνευ-ματικὰς ἀρχὰς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφο-σύνης καί τῆς εἰρήνης. Πράγματι, διὰ τὸν λόγον αὐτὸν, συγκεντρωθήκαμεν ἐδῶ! Αὐτὸς εἶναι ἕνας τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς οἱ κληρι-κοὶ δυνάμεθα νὰ βοηθήσωμεν αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι κυβερνοῦν. [...] Ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν μόνον, ἂν εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ. Ἀγμιουργοὶ τὸν πάντων, ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων". Ρωμαιοκαθ-ολικοὶ καί Ὀρθόδοξοι, Προτεστάνται καί Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι καί Ἰνδουισταί, Βουδδισταί καί Κομφουκιανισταί εἶναι καιρὸς ὄχι μόνον διὰ **συμφιλίωσιν, ἀλλ'** ἀκόμῃ καί διὰ συμμαχίαν καί συνεργασίαν, διὰ νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἀπομακρύνσιν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τοὺς ψευτοπροφάτας τοῦ ἔξτρεμισμού καί τῆς μὴ ἀνε-κτικότητος» [4].

Ἄν «τοὺς νοεῖται», αὐτὸς "δέν εἶναι;" ὁ τρόπος καί τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περιφρημῆς «ΑΠΟΔΟΜΗ-ΣΗΣ»;! Ὅλα στὸν «ἀέρα».

Ἀγαπητοί, ἐς ἔχουμε ὑπόψῃ τὸ **λόγο τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου ποῦ λέγει:** «Μία θρησκεία μόνον εἶναι, ἡ Ὀρθόδοξος χριστιανικὴ Θρησκεία. Καί τὸ πνεῦμα αὐτὸ τὸ ὀρθόδοξον εἶναι τὸ ἀληθές. Τὰ ἄλλα πνεύματα εἶναι πνεύματα πλάνης καί οἱ δι-δασκαλεῖς τοὺς εἶναι μπερδεμένες...».

Τέταρτον. Νά θυμᾶται τὸ ἄσβεστον πῦρ τῆς Κολάσεως, τὸν τριγγὸν καί τὸν βρυγμὸν τῶν ὀδόντων καί τὰ ἀτελείωτα βασανιστήρια τῆς γε-έννης ποῦ θά προκαλοῦν οἱ φοβεροί, σκοτεινοὶ καί ἀσυμπαθεῖς ἄγγελοι (οἱ δαίμονες)...

Πέμπτον. Νά θυμᾶται τὴν αἰνιότητα τῆς μα-καρίας δόξης καί ἀπολαύσεως τῶν δικαίων, τὴν χαράν, τὴν ῥοδόνῃ, τὴν εὐφροσύνην, τὸ κέρδος, τὴν τρυφὴν καί τὴν ὠφέλειαν. Χαίρεται ἐκεῖ καί ἡγάλλεται ἡ ψυχὴ, διότι τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ δέν ἔχουν τέλος, οὔτε νοὺς μπορεῖ νὰ τὰ καταλάβῃ οὔτε λό-γος μπορεῖ νὰ παραστήσῃ τὴν μυριομακαριότη-τα τοῦ Παραδείσου.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ πράγματα πρέπει νά θυμᾶται ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νά ἐργάσεται τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου, νά ἀπέγῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, νά λυτρωθῇ ἀπὸ τὴν Κόλαση καί νά ἀξιώθῃ τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

´ψηλὰ τὸ λάβαρον

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 5 Μαρτίου, Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν ἀναστήλῳσιν τῶν ἱερῶν Εἰκόνων, εἰς τὸν Ἱ. Ν. τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου τῆς «Π.Ο.Ε.» εἰς Ν. Ἐρυθράων Ἀττικῆς, ἐτε-λέσθη Ὁρθρος, πανηγυρικὴ θεία Λειτουργία καὶ ἡ μνημόσυνον τῶν κε-κοιμημένων μελῶν τῆς Π.Ο.Ε. Μετὰ τὴν περὶφορὰν τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἠκολούθησε κέρασμα καί παρετέθη τράπεζα ἀγάπης. Εἰς τὴν τράπεζαν ἐγίνε ἀναφορά εἰς τὴν πορείαν τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» καί εἰς διά-φορα ἐκκλησιαστικὰ καί ἐθνικὰ θέματα. Ἐνας ἐκ τῶν ὁμιλητῶν ἀνεφέρθη εἰς τὴν προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ΠΟΕ καί τοῦ «Ο.Τ.». Ἀρχ. Χαράλαμπος Βασιλοπούλου, ἐπὶ τῇ συμπληρῶσει 35 ἐτῶν ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας του. Παραθέτομε μέρος τῆς ὁμιλίας:

«Ὁ Ο.Τ. ἐκυοφορήθη εἰς τὴν εὐσεβῇ διάνοιαν τοῦ μακαριστοῦ Γέρον-τος ὡς ἀγωνιστικὴ, κατὰ τῶν αἰρέσεων ἰδέα καί ἐπετεύχθη, εἰς τὸν χώρον τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, ὡς ἐλπιδοφόρος δύναμις. Ἡ ὑλοποίησις τῆς «ιδέας» δέν ἦτο ἐυκολον πρᾶγμα. Ἀπὸ τὸ «δραμα» μέχρι τῆς πρ-αγματικότητος ὑπῆρχεν ἀπόστασις ἀβυσσώδης: «χάσμα μέγα», ποῦ ἐπρεπε νὰ γεφυρωθῇ με αὐταπάρνησιν, με θυσίας, με ζῆλον, με ὑπο-μονὴν καί ἐπιμονήν. Ἀπαιτεῖτο **ἀγὼν** καί **προσπάθεια**. Καί διὰ τὴν εὐδ-ωδον αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος, διὰ τὴν καρποφορίαν αὐτῆς τῆς προσπάθειας ὁ π. Χαράλαμπος διέθετε τὸν ἀπερίσπαστον ἐνθουσιασμόν του· τὴν φλο-γερὰν τοῦ πιστί-ν τὴν ἀκατανίκητον ἐλπίδα. Καί ἐνίκησεν! Ἦαθον στιγμῇ - ὡς θὰ ἐνθυμοῦνται οἱ στενωπότεροι συνεργάται του - ποῦ ὁ «Ο.Τ.» εὐρί-σκετο ἐπὶ τοῦ πειστηρίου καί δέν ὑπῆρχον χρήματα ὅχι μόνον διὰ τὴν ἀμοιβὴν τῶν Τυπογράφων, ἀλλ' οὐδὲ κὰν διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ δημοσι-ογραφικοῦ χαρτίου! Καί ὅμως ὁ πατήρ Χαράλαμπος δέν ἀπλητίζετο. Ὑπεμεδία, μετὰ πίστεως, πρὸς τοὺς ἀπορούμενους συνεργάτας του καί ἐντὸς ὁλίγου τοῦ θαύμα ἐγίνετο! Τὰ κενὰ θυλάκια τοῦ πιστοῦ Γέροντος ἐπληροῦντο ἀπὸ τὰ ἀπαιτούμενα, διὰ τὴν ἐκδόσιν, χρήματα. Ἥρξετο, θαυμαστός, κάποια ἀπροσδόκητος δωρεὰ ἀπὸ «κάποιου», ποῦ ἐπέτε-λεν ὁ Κύριος εἰς ἀπάντησιν ἐπιμόνου προσευχῆς τοῦ πατρός Χαράλαμ-πους.

Καρπὸς φλογεράς πίστεως καί ἱερῷ ζήλῳ διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὁ «Ο.Τ.»! Ἀπὲρῃ ἡ γραπτὴ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸν σύγ-χρονον κόσμον. Καί ἡ μαρτυρία αὐτὴ ἐπυλομένη ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ κα-ταστή καί **ὁμολογία** Πίστεως. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἑπταετίας ἐδιώχθη ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου ὁ «Ο.Τ.», διότι κατήγγελε κρυπτοπροτε-σταντικές τάσεις ὑπὸ τῆς τότε Διοικήσεως τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας· καί ὁ π. Χαράλαμπος, με τοὺς συνεργάτας του, προσήλθυσαν ἐνώπιον τοῦ ἐκτάκτου Στρατοδικείου Ἀθηνῶν. Ἰδοὺ διαπὶ ὁ «Ο.Τ.» εἶναι, διὰ τὸν μακα-ριστὸν Ἀρχιμανδρίτην π. Χαράλαμπον, ὁ σημαντικώτερος τίτλος εὐσε-βείας, ὁ εὐχμότερος τῆς πίστεώς του καρπός.

Τὸν ἐμπνευστήν καί ἱδρυτὴν τοῦ «Ο.Τ.» ἐκάλεσεν ὁ Κύριος νά ἀνα-παυθῇ εἰς τὴν «ἀνάπαυσίν του, ὅπου πᾶντες οἱ Ἅγιοι τοῦ ἀναπαύονται». Ἐκεῖ ὅπου προησανπαύονται καί μετὰ χαρὰς διὰ τὸν ὑποδεχθῶν ὅσοι συγκακοιμήθησαν ἐν τῷ κόσμῳ, μετ' αὐτοῦ, διὰ τὸν «Ο.Τ.», ὁ αἰείμνη-τος Νέαρχος Μαρτάκος· ὁ γλυκὺς Φωτῆς Κόντογλου· ὁ συμπαθὴς Θε-οδόσης Σπεράντζης· ὁ ταπεινὸς μοναχὸς Γερβάσιος Κωνσταντινοπού-λος· ἡ ἀλησμόνητος μυροφόρος μοναχὴ Εὐφροσύνη (κατὰ κόσμον Ευγενία Γερονιάννη)· τὸ σεμνὸν Ἀγιοπαιδικὸν ἀνάστημα τῆς ἐποχῆς μας, ὁ θεοπείσις Ἀρχιμανδρίτης π. Σπυρίδων Μπιδάλης.

Ἡ ἐπιπαύη τοῦ π. Χαράλαμπου εἶναι νὰ παραμεινῇ ὑψηλὰ τὸ Λάβρο-ν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Νὰ συνεχισθῇ ἡ ἐκδόσις τοῦ «Ο.Τ.» χωρὶς «ἀνοίγματα» πρὸς τὸν κόσμον· χωρὶς ἀποκλίσεις, πρὸς κοσμικὰς «θέσεις» ἢ «ἀπόψεις» (ἔστω καί καλοπροαίρετους), ἀπὸ τὴν σαφή καί ἀταλάντευτον ἀναιρετικὴν καί Ὀρθόδοξον πορείαν ποῦ ἐξάρχουν ὁ π. Χαράλαμπος. Καί ἡ ἐπιπαύη τοῦ θά γίνῃ σεβαστή, δι' ἣν εὐχὴν ποῦ με τὴν Χάριν τοῦ Κυρίου».

Ἡ ἀδιακρισία τῶν καλῶν ἀνδρώπων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ποῦ γνωρίζει τοὺς ἀριθμούς, ἀλλὰ δέν ἔχει μάθει νά κάνει καί τίς πράξεις. Καί δέν φτάνει μόνον ἡ πρόσθεσις καί ἡ ἀφαιρέση, **χρειάζεται καί ὁ πολλαπλασιασμός καί πορισαντῆς ἡ διαίρεση τοῦ περιέχει ὅλες τίς πράξεις.**

Ἡ ἀδιακρισία εἶναι ἀδυναμία καί πολλές φορές ὀδηγεῖ σὲ σκλη-ρὴ συμπεριφορά. Ἐπίσης ἡ ἀδιακρισία δέν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν εὐγένεια, τὴν ὁποία ὅλοι απαιτοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Πολύ περισσότερο ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς, ποὺ συχνὰ μιλοῦν γιά τὴν ἀγά-πη. Ἐκεῖνος ποῦ θέλει πραγματικὰ νὰ βοηθῇε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά εἶναι **προσεκτι-κὸς καί διακριτικός**. Οἱ φωτεινὲς τοῦ πράξεως πρέπει νά εἶναι πε-

...καί ἦσαν ὅλοι τους Μασόνοι;

3ον.-Τελευταίον

"Εχοµε εἰς χεῖρας µας ἓνα τεύχος 33 σελίδων (ὅσοι καὶ οἱ βαθμοὶ τῆς κλασσικῆς Μασονίας!) πού φέρει τὸν τίτλο, **Ἡ ἀπὸ Παλαιὰς καὶ Νέας Ρώµης πρὸς Ἐπάνοδον τοῦ Πληρώµατος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν Ἑνότητα**. Συγγραφεὺς τοῦ περιεχοµένου τοῦ τεύχους αὐτοῦ εἶναι ὁ ἄλλοτε καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστηµίου Ἀθηνῶν, Λεωνίδας Ἰω. Φιλιππίδης, (Αῤῥῆναι, 1970).

Τὸ περιεχόµενο τοῦ βιβλίου αὐτοῦ εἶναι ἐξόχως ἀποκαλυπτικό, τόσο γιὰ τὶς σαφέστατες οἰκουµενιστικῆς/πανθρησκαϊκῆς θέσεις τοῦ ἰδιοῦ τοῦ κα-θηγητῆ, ὅσο -καὶ κυριότατα- γιὰ τὶς «ἀποκαλύ-ψεις», πού ἀλιεύουµε εἰς αὐτὸ περὶ ὧων κατὰ καιροῦς «περιέργων» ἔχουν δηλώσει ἄλλα, κορυφαῖα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας µας πρόσωπα.

Διαβάζουµε, ἀπὸ τὴν ἀρχή, τοῦ τεύχους τὰ ἀκό-λουθα:

Τοῖς ἐντευξοµένοις. «Σύγχρονος Ὁρθησκεία καὶ κινήσεις πρὸς Πανανθρῳπίνην Ἑνότη-τα»Υπὴρξε τὸ θέμα τοῦ πρυτανικοῦ Λόγου µου, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν τῇ 14ῃ Ἰανουαρίου 1966 ἐν τῇ μεγάλῃ Αἰθούσῃ Τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστηµίου Ἀθηνῶν.

Τὸν λόγον µου ἐκεῖνον ἀφιέρωσα τῇ Α.Θ. Παναγιότητὶ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώµης καὶ Οἰκουµενικῷ Πατριάρχῃ κυρίῳ µου κυρίῳ Ἀθηναγόρᾳ, τῷ εὐκλέως προκατηγμένῳ τῷ Πανσεβαστοῦ Οἰκουµενικοῦ Θρόνου τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας Ἡµῶν τῆς Ὁρθοδοξοῦ.

Τὰ παραπάνω εἶναι τῆς τυπικῆς μεγαλόφωνης / μεγαλόστοµης ἀφιέρωσης. Ἰδοὺ τώρα κάπὶ ἐν συν-εχεῖ ἀπὸ τὸν πρόλογον τοῦ καθηγητῆ:

...Ἀναφερόµενος εἰς τὰς σύγχρονους παν-θρησκαϊκὰς κινήσεις πρὸς τὴν ἐνότητα τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς συνδέσεως πασῶν τῶν θρησκειῶν εἰς µίαν κοινὴν πανανθρῳπίνην θρησκείαν... ἀνευ διακρισέως χρώµατος, φυλῆς, ἐθνότητος, κοινωνικῆς τάξεως καὶ θρησκείας [ῆ ἔµφασα στὴν τελευταία λέξη εἶναι τοῦ καθηγητῆ].

Σχόλιον τοῦ ἔρευνητοῦ

Ἡ παράγραφος αὐτὴ τοῦ Λ. Φιλιππίδῃ ὑπερ-βαίνει σὲ «ἧλο», ἀκόµη καὶ τὰ διαλαµβανόµενα στὸ θεµελιώδες παγκόσµιον οἰκουµενιστικὸ «µα-νιφέστο» τοῦ τεκτονικοῦ **Τυττικοῦ** τοῦ 32 Βαθ-µοῦ (τὸ ὁποῖο ἐφαρµόζουν οἱ οἰκουµενιστῆς ὅλου τοῦ κόσµου, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ!) Σηµεῖζει καὶ τὸ θλιβερὸ ἀποτελέσµα, πού θὰ προκύψει γιὰ ὅλες τὶς θρησκείες ὡς συνονθυ-λειώµατος πλέων -ἀπὸ τὰ διαλαµβανόµενα στὸ τυττικὸ µήσασµα τῶν ILLUMINATI, ὅπου εἰς αὐτὸ δηλώνεται µὲ σαφῆνεια κάπὶ ἀποκαλυπτι-κό, πού προµάει, ὅτι:

«... **Νὰ κάνουµε ὥστε νὰ περιπέσουν σὲ ἀνυποληψία οἱ θρησκείες, θυγατέρες τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης.** Ὅταν πεύσων αὐτές [οἱ θρησκείες!], πέφτουν καὶ οἱ τύραννοι καθεῖς εἰδους, ἀφοῦ αὐτὰς ἀποτελοῦν τὸ βάθρο, πού υποβαστάζει τοὺς θρόνους...»¹.

(Φοβερὲς εἶναι πράγµατι αὐτὲς οἱ «διδασκα-λίες», πού ἔδρεψαν τὸν ψευδοδιωφισµὸ στὴν Εὐρώπῃ µὲ ὅλα τὰ θλιβερά γιὰ ὅλον τὸν κόσµο ἀποπειρόσµατος, ὅχι γιὰ τοὺς θρόνους, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐπιχειροµένῃ ἤδη καταστροφῇ ΟΛΩΝ τῶν θρησκειῶν - καὶ τῆς ἡμετέρας Πίστεως βεβαί-στατα- διὰ τῆς µεθοδοῦ τοῦ ἐπάρατου συγγραφέ-ριστοῦ Οἰκουµενιστοῦ. Κλείνει ἡ παρένθεσις).

Ἦταν µασόνος καὶ ὁ καθηγητὴς Α. Φιλιππίδης;

Ἡ πανθρησκαϊκῆς λοιπὸν τάξεως αὐτὴ εἰσα-γωγὴ τοῦ Φιλιππίδου στὸ περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ λόγος βιβλίον του, θυµεῖται τεκτονικὰ κείµενα. Εἶναι τυχαῖο αὐτό; Ὅχι, δὲν εἶναι τυχαῖο! Γιατί; Μὰ διότι Αἰ ὁ καθηγητὴς ἐκεῖνος φέρεται ἀπὸ τοὺς µασόνους ἢ ἦταν µασόνος; (Πηγές: 1) Ἐπιτερίς τῆς Σεπτῆς Στοᾶς Σκενδρόµπης, ἐν Ἀθῆναις 1923, 2) Τεκτ. περ. Πυθαγόρας, τεύχος 5, 1930).

Τὰ σπουδαιότερα ὅµως εἰ' αὐτὸ τὸ μικρὸ βιβλίον τοῦ Φιλιππίδῃ εἶναι ἄλλα. Εἶναι οἱ «ἀποκαλύψεις» αὐτοῦ γιὰ πράγµατα καὶ πρόσωπα τῆς Ὁρθόδο-ξης Ἐκκλησίας µας!

1918 Τὰ φοβερά καὶ τὰ τρομερὰ τοῦ Χρυσοστόµου Σµύρνης κατὰ τὶς ιδέες του ENANTION τῆς Ἐκκλησίας µας!...

Δίνουµε ἀμέσως τὸν λόγο κατ' εὐθείαν στὸν Λε-ωνίδα Φιλιππίδῃ, τὸν ὑπηρετήσαντα γιὰ ἓνα φε-γάρι ὡς ἰδιαίτερος Γραμματέας τοῦ Χρυσοστόµου Σµύρνης².

Ἰδοὺ τὰ ἀπίστευτα πού διαβάζουµε στὸ βιβλίον τοῦ καθηγητῆ:

«...Νὰ ἀκουσθῇ καὶ ἀπὸ τῶν οὐρανίων σκη-νυµάτων ἡ φωνὴ ἐνὸς φλογεροῦ ἱεράρχου, τοῦ δεινυήστου Ἐθνοδότηρος Μητροπολίτου Σµύρνης Χρυσοστόµου...» Ἐχω ἐνώπιόν µου [συνεχίζει ὁ Φιλιππίδης] συναρπαστικὸν τεύχος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ µυχιὸς µου πόθος καὶ τὸ ὀνειπορούµενον παρ' ἐμοῦ ἐκκλησιαστικὸν πρόγραµµα ἦτοι τὰ χρῆζοντα ἐπιγυνοῦσης διαρρυθµίσεως καὶ σοφῆς λύσεως σοβαρὰ θρησκευτικά καὶ ἐκκλησιαστικά προβλήματα ἐν τῷ κλίµατι τοῦ Οἰκουµενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐν ἀπόσῃ τῇ κατ' Ανατολὰς Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου... (Ἐν Κων-σταντινουπόλει 1918)».

(...) Ἰδοὺ τὶ ἔγραψε ὁ ζωντανὸς Ἐκεῖνος ἱεράρχης, ἥδη τῷ 1918, ἀνακρίνων καὶ κρίνων τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέµατα εἰς τὴν οὐσίαν τυν µετὰ τῆς διακρινοῦσης Αὐτὸν εὐλικρινείας καὶ παρρησίας:

Πρώτον [ἔγραψε ὁ Χρυσόστομος Σµύρνης]: «ἡ ἡµετέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν εὐρίσκεται ἐν ἀρµονίᾳ πρὸς τὰς προόδους τοῦ αἰῶνος καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς» (...) κατήντησε σχεδὸν νὰ εἶναι τὸ µυρὸν ἄλας τοῦ Εὐαγγελί-ου. Κατήντησεν ἡ ἡµετέρα Ἐκκλησία νὰ µὴ ἔχῃ κυρίως εἰπεῖν προορισµόν, ἐκτὸς ἀν προορισµὸν τῆς Ἐκκλησίας θεωρῶσι τινες τὸ νὰ τρέφῃ καὶ παχύνῃ καὶ πλουτίζῃ ἀναξίους καὶ ἐπιλαθόµενους τῆς ἀποστολῆς τυν ἐκκλησια-στικούς Ἀρχοντας ἡ µᾶλλον εἰπεῖν πνευματι-κούς κληρῆνας (σελ. 15).

...Ἡ Ἐκκλησία [συνεχίζει -κατὰ τὸν Φιλιππίδῃ- ὁ Χρυσόστομος Σµύρνης] ἐκτὸς µίας τυπολα-τρείας, τίποτε ἄλλο ἐν τοῖς χρόνοις τοῦτοις οὐσιαστικώτερον ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν µεταδίδει» (σελ. 15).

«... Ἡ σημερινὴ ἡµῶν Ἐκκλησία, µητὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου ἀπαρεγκλίτως ὑπερ-τόσσα µηδὲ συμβαδίζουσα πρὸς τὰς νέας ἀπαιτήσεις, παρουσιάζει τὸ ἀναχρονιστικὸν ἡ µᾶλλον εἰπεῖν τὸ ἀκατανόητον καὶ τὸ µὴ ἔχον λόγον ὑπάρξεως, διότι µόνη αὐτὴ ἐν µεσῇ τῆς παγκοσµίου καὶ ἐναρµονίου κινήσεως ἵσταται ἀκρήνῃ δλην τὴν ἡµέραν» (Ματθ. κ' 6).

Ὁρθόδοξος Τύπος

ΜΑΣΩΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀπάντησις εἰς τὸν π. Βασίλειον Βολουδάκην

Τὶ προέτεινε τότε ὁ Χρυσόστομος Σµύρνης διὰ τὸν «ἐκσυγχρονισµόν» τῆς Ἐκκλησίας;

Ἰδοὺ αὐτά:

- Τὴν βράχυνσιν τῶν μακρῶν ἀκολουθιῶν καὶ ψαλμωδῶν,
- Κατάργησιν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀγαµίας τοῦ ἀνωτέρου κλήρου (κὸ αἰσχυνόµενος διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ σώµατος καὶ φεύγων αὐτὴν διὰ ἀσκησιµὸν ὁμοιάζει πρὸς τὸν αἰσχυνόµε-νον διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώων, τῶν ὁποίων ἀποφεύγει καὶ φοβεῖται τὴν γλυκεῖαν εὐωδιαν, διὰ νὰ µὴ ἀµαρτήσῃ).

- Περιορισµὸν τῆς ρασοφορίας µόνον ἐντὸς τῶν ναῶν·

- Κατάργησιν τῆς κόµης τῶν κληρικῶν...

Καὶ ὁ παραθέντων αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, καθηγητῆς Λεωνίδας Φιλιππίδης γράφει:

Ἐκ τοῦ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον περισιωθέν-τος εἰς χεῖρας µου τεύχους παρέβησα ὀλίγα µόνον (!) -τὰ πλέον χαρακτηριστικά- ἀποσπά-σµατα, ἀλλ' ἐκάστη γραµμὴ καὶ λέξις καὶ σελίς καὶ τὸ σύνολον ΚΑΙΕΙ! [τοιούς, ποῖον -ἀλήθεια- «καίει»].

Ὁ Οἰκουµενισµὸς τοῦ Χρυσοστόµου Σµύρνης...

Σχολιάζει κολακειακῶς ὁ Φιλιππίδης, κὶ ἐμεῖς συν-εχίζουµε νὰ διαβάζουµε τὰ τοῦ Χρυσοστόµου ἐκεῖνου, ὡς ἀκολουθοῦς:

...Τὴν ἐπάνοδον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χρι-στοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν τὴν ἐνότητα ἥτοι τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανισµῶν ὁµάδων (!) τῆς ἀνταγοῦ χριστιανισµῆς ἐποδὲ διακώως ὁ Μέγας Ἐκεῖνος θεοχρήσµων ἱεράρχης καὶ ῥαµατίζεται ὡς γεγονὸς κοσµοιστορικῆς σηµασίας, ἄξιον πανεκκλησιαστικοῦ καὶ παγχριστιανικοῦ ἑορτασµοῦ, ὡς ἀπόστιον καθυστηρόµενον χρέους πρὸς τὸν Κύριον, πρὸς τὸ θέλµα καὶ τὴν ἐπιταγὴν αὐτοῦ, ἵνα πάντες ἐν ὦµεν!

Καὶ συνεχίζει ὁ Φιλιππίδης:

...**Δεχόµενος [ὁ Χρυσόστομος αὐτός] τὴν Με-γάλην Τετάρτην τοῦ ἐτους 1919 εἰς τὴν Μητρο-πολιν αὐτοῦ καὶ ὑποδεχόµενος εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν αὐτῆς ὁ φλογερὸς Μητροπολίτης τοὺς ἐξ Ἀµε-ρικῆς Ἀγγλικανούς Ἐπισκόπους Σικάγου Ἀδερσον καὶ Φαν-δὲ-Λάκ, ἀφιέρωσεν ἐξ ἀφορµῆς τῆς ἐπισκέψεως ταύτης τὸ πάλ-µωδες κήρυµα αὐτοῦ εἰς τὸ βαθυνοστάλην-τον παγχριστιανικὸν αἶτηµα τῆς ἐνότητος τῆς Χριστιανισµῆς...**»

Συνεχίζων ὁ καθηγητῆς Φιλιππίδης λέγει καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«... Καὶ ἠξιώθηµεν ἐπὶ τῶν ἡµερῶν µας νὰ ἰδωµεν ἐκπληρούµενον τὸν προφητικὸν τοῦ-τον λόγον! Ἡ Α.Θ. Ἀγιότης ὁ μεγαλότιμος Πά-πας Παῦλος ὁ ΣΤ' ἐπὶ τὴν ἐν αὐτῇ τῇ βασιλεί-ᾳ τῶν πόλεων τελεσιουργηθείσης καὶ ἐγγρά-φως -διὰ καταπληκτικῶν κειµένων- ὄρσει τῶν ἐκατέρωθεν ἀφορισµῶν, προσρηχίθῃ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας!

Τὶ θὰ ἦκουεν ὁ μεγαλότιµος Ἐκεῖνος Ὁρα-µατιστὴς ἱεράρχης ἐν ἑξὶ σήμερον καὶ µε-τουσίωµεν εἰς ἔργα τὰ καὶ ἐπὶ τοῦ θέµατος τούτου πιστὴν του! Τὶ δὲν θὰ ἦκουεν! Τὶ δὲν θὰ τοῦ ἔψαλλον αἱ µισαλλόδοξοι χορωδία ἐν ὀνόµατι δῆθεν τῆς Ὁρθοδοξίας τυν!

Ἀπὸ τῶν σπλάγγνων τοῦ Οἰκουµενικοῦ Πα-τριαρχείου διεξήλκυθησαν ἀνὰ τὴν Χριστια-νοσύνην αἱ φλογεραὶ ἐκεῖναι ἐκκλήσεις τοῦ αἰοδίμου Σµύρνης Χρυσοστόµου πρὸς ἐπά-νοδον τοῦ πληρώµατος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν τὴν ἐνότητα καὶ πρὸς ἀνακαίνισιν τῆς Ἐκκλησίας...» (ὁπ.π.).

Ἡμέτερο σχόλιον;

Οὐδὲν ἀπολύτως. Ὅλα γιὰ τοὺς ἀναγνώστες µας.

Πατριάρχης Βασίλειος ὁ Γ´, ὁ ἀπὸ Ἀγκιάλου: - "Ἦθελε νὰ παντρεύῃ ὁ ἴδιος τοὺς δεσποτάδες του!...

Στὸ θεολογικὸ-µασονικὸ περιοδικὸ ἸΛΙΟΣ, ἐτους 1970, τεύχος 81 καὶ στὸ σχολιογραφικὸ ἄρθρο ὑπὸ τὸν τίτλο: **προβλήματα τοῦ Κλή-ρου - Μαλλιά - Ράσο - Γάμος** (µὲ τὴν ὑπο-γραφὴ **«Mr SIMSON»**) διαβάζουµε µεταξύ ἄλλων καὶ ταῦτα:

Μητροπολίτης ἀποκαλεῖ αἰρετικὸ τὸν Πα-τριάρχῃ Ἀθηναγόρα. Καὶ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ µὴ µνηνευεταί στούς Ἰ. Ναοὺς τῆς Μητρο-πόλεως του. Οἱ αἰρετικῆς δοξασίες τῆς κε-φαλῆς τῆς Ὁρθοδοξίας [εἶναι]: ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ γάµου τῶν Κληρικῶν καὶ ἐναντίον τοῦ ράσου...

Αἰρετικῆς χαρακτηρίζει ὁ Μητροπολίτης τῆς ἀντιλήψεως τοῦ Πατριάρχῃ κατὰ τῆς ἀγαµίας τοῦ κλήρου.

...Ἄλλὰ δὲν εἶναι µόνον ὁ Πατριάρχης Ἀθηνα-γόρας, πού ἔχει ταχθῇ κατὰ τῆς ἀγαµίας τῶν κληρικῶν. Καὶ ὁ Πατριάρχης Βασίλειος ὁ Γ´ (1925-1929). Πίστευε ὅτι ἔπρεπε νὰ παν-τρεύωνται καὶ οἱ δεσποτάδες.

«Ἐγὼ προσωπικῶς, ἔλεγε ὁ Πατριάρχης, καὶ 1928, εἶµαι κεκρυµένος ὑπὲρ τοῦ γάµου καὶ τῶν ἀρχιερέων ἀκόµη καὶ συχνὰ λέγω εἰς τοὺς νεωτέρους ἀπὸ τοὺς συνοδικούς µου ὅτι ἡ ζωρπὰ µου ἐπιθυµία εἶναι νὰ τοὺς στεφανώ-σω ἐνῶ ὁ ἴδιός!».

Καὶ ὁ σχολιογράφος αὐτὸς στὸν ἸΛΙΟΣ **«Mr SIMSON»**, περιγελῶν τοὺς κληρικούς µα -δουσις ἐξ αὐτῶν δίδουν τὰ ἀνάλογα δικαιώµατα- κλείνει µὲ ταῦτα:

- Πιστεύω ὅτι οἱ νέοι κληρικοί, πού φιλοδο-ξοῦν νὰ γίνωνιν δεσποτάδες θὰ γαυγολεοῦν µὲ ἰκανοποίησιν κάτω ἀπὸ τὰ µουσάκια τους διαβάζοντας τὶς προοδευτικῆς δηλώσεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας [Πατριάρχου Ἀθηνα-γόρα, Βασιλείου καὶ τῶν τούτοις ὁµοίων ἐκάστο-τε]!

Ἡµέτερον (τοῦ Μοναχοῦ Ἀβέρκιου) σχόλιον;

- Οὐδὲν ἀπολύτως. Ὅλα τὰ σχόλια εἶναι στοὺς ἀναγνώστες τοῦ Ὁρθοδόξου Τύπου, τοὺς ἀπὸ μακροῦ γεγυµνασµένους τὸν νοῦν καὶ τὸ ὅµµα ἀγρυπνο.

... Τὸ ὅµµα ἀγρυπνο, διότι ἔρχονται ἤ-λθαν-διωγµοὶ γιὰ τοὺς χριστιανούς. Διωγµοὶ ἐκ τῶν ἐνδόν. Οἰκοθὲν. Ἐκ τῶν οἰκείων. Παρ' ὅλον τοῦτο µὴ τοὺς φοβεῖσθε. Διότι οἱ «Βασιλεῖς» τοῦ κόσµου τοῦτου εἶναι, συνήθως, «γυµνοί».

(Τὰ ἔρευνητικά ἄρθρα τῆς ἐπιτῆς ἐτούτης δὲν ἐτελείωσαν, ἔπειτα συνέχεια -στὰ τὰ ἰχνη...).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος Σηµειώσεις: 1. Ἀπὸ τὸ Τυπικὸ μῆσος σtoις ILLU-MINATI, σὲ ἀπόδοσιν Γεωργίου Ι. Χορτάτου, ὑπὸ τὸν τίτλο ἸLLUMINATI, οἱ Πεκποτιµένου, τοῦ Τάγµα τῶν Περαιτοµένων, Ἀθῆνα Ἰούνιος 1979, ἀνατύπωση Ὀκτωβρίου 2005, σ. 1-29 (αὐτοφωτοήθηκε µεταξὺ τῶν τεκτόνων). 2. Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαί-δεια, τόµ. ΙΑ', σελ. 1093, ἄλλµµα Φιλιππίδης Λεωνίδας.

Ὁρθόδοξος Τύπος

ΜΑΣΩΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀπάντησις εἰς τὸν π. Βασίλειον Βολουδάκην

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νο» χώρο τοῦ Τύπου καὶ τῆς μαχητικῆς ἀρθρογραφίας, οὐδέποτε κατηγορήθηκα, ὅχι γιὰ συκοφαντία, ἀλλὰ οὐτε γιὰ ἀπλή ἐξύβριση. Ἐγγραφα καὶ γράφω µὲ ἀπόλυτο σεβασµὸ στὰ πραγµατικά περιστατικά καὶ στὸ Ἀνθρώπινον Πρόσωπο, ὡς Εἰκόνα τοῦ Τριαδι-κοῦ Θεοῦ. Τὸ ἴδιο ἶσχυει καὶ γιὰ ἐσὺς π. Βασίλειε. Ὅσα ἔγγραφα καὶ ὅσα θὰ γράψω στὴ συνέχεια, γράφονται µὲ ἐν Χριστῷ ἀγάπῃ καὶ σεβασµὸ τόσο στὸ ἱερὸ σχῆµα σας, ὅσο καὶ στὸ πρόσωπό σας.

ΕΙΚΑΣΙΕΣ;

2) Ἄς ἔλθουµε λοιπὸν στὰ πραγµατικά περιστατικά:

«Πολλὲς φορές ἔχει γραφεῖ καὶ λεχθεῖ, γράφετε π. Βασίλειε, ὅτι ἡ Μασωνία κυβερναί τὸν κόσµο, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὰ διακηρυσσόµενα δὲν συνοδεύονται ἀπὸ ἐπαρκῇ ἀποδεικτικά στοιχεῖα ...γιὰ αὐτὸ δὲν λαμβάνονται σοβαρὰ ὑπόψῃ...». Μὲ ἐλέγχετε δέ, εἰ θεσπρῶ «ὡς ἰσοβαρεῖς µὲ τὶς ἰδίες τὶς ὁµολογίες τῶν Μασώνων, (πού παρουσιάζονται στὴν µασωνικὴ ἐγκύ-κλιο) «τὶς γραφεῖσες εἰκασίες» πού εἶχαν προληγθεῖ τοῦ ἄρθρου σας. Οἱοῦσι, γράφετε ὅτι «οἱ ἀτέλειωτοι κατὰλογοι Μασώνων Βασιλιάδων, Προέδρων Δηµοκρα-τίας... δυστυχῶς καὶ Πατριάρχων, πού ἔχουν δημοσιευ-θεῖ στῇ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ», µπορεῖ νὰ εἶναι ἀτέλειωτοι, ὅµως ποῖα βαρύτητα ἔχουν ὅλα αὐτὰ καὶ ποῖον πεί-θουν, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι οἱ µασῶνι δὲν τὰ παραδέχον-ται;»!

Δὲν γνωρίζετε π. Βασίλειε ὅτι καὶ ἀτέλειωτοι κατάλο-γοι» ὅχι µόνον δὲν ἀμφισβητοῦνται ἀπὸ τὴν Μασωνία ἀλλὰ ἀντίθετα τὰ ἐπίσηµα Ὅργανά της καυχώνται γιὰ τὴ σύνθεσιν τῶν καταλόγων αὐτῶν; Ἀποτελεῖ µάλιστα συν-ήθη καὶ φυσικὰ ἀπὴν τακτικὴ τῆς Στοᾶς, νὰ ἐµπλουτίζε τοὺς καταλόγους αὐτοὺς µὲ ὀνόµατα διασηµῶν προσώ-πων, τὰ ὁποῖα ὅµως ἀδυνατοῦν νὰ ἀντιδράσουν, γιὰτὶ ἀπλουστάτα ἔχουν ἀποθάνει. Ἄς δοῦµε λοιπὸν τί ὁµο-λόγητον, καυχόµενοι, οἱ ἴδιοι οἱ Μασῶνι.

Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρω:

-Περιοδικὸ «ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ», ἐπίσηµο ὄργανο τῆς Μα-σωνίας. Στὸ τεῦχος Ἰανουαρίου τοῦ 1884, καὶ τοῦ 1884, στὶς σελίδες ἀπὸ 1-11καὶ σὲ κύριο ἄρθρο διαβάζουµε «περὶληψιν τοῦ ἀνὰ τὴν γήινην σφαῖρα ἐλ. Τεκτονισ-µοῦ», ὅπου στὴν παράγραφο «γιὰ τὸν Τεκτονισµὸν στῆς Η.Π.Α.», µεταξὺ ἄλλων γράφονται καὶ τὰ ἐξῆς: «κέει αἱ διάφοροι καὶ πολυπληθεῖς ἀµερικανικαὶ πολιτεαὶ ἔχου-σιν ἴδιον κέντρον τεκτονικόν, ἀφ' οὗ χιλιάδες στοῶν ἐµπτερκλειοῦσιν ἐν αὐταῖς τὰ ἐξοχότερα µέλη τῆς Ἀµερικανικῆς Ὁμοσπονδίας. Σχεδὸν ἡ Πολιτεία ἐκεῖ διευθυνταὶ ὑπὸ τεκτόνων, ἡ δὲ ἀµερικανικὴ νομο-θεσία ἐρεῖδεται ἐπὶ τῶν ἀναλλοίωτων ἀρχῶν τοῦ Τεκτονισµοῦ. Καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Φραγκλῖνου καὶ Οὐασίγκτωνς, τῶν δύο τού-των µεγάλων τοῦ µασωνισμοῦ φωστήρων!»

Στὸ ἴδιο τεῦχος τοῦ «ΠΥΘΑΓΟΡΑ»· «Ἐν Βραζιλίᾳ οἱ πλείστοι τῶν ὑπουργῶν εἶναι τέκτονες...».

-Περιοδικὸ «ΑΘΗΝΑ», μηνιαῖο ἐπίσηµο τεκτονικὸ πε-ριοδικόν. Στὸ τεῦχος τοῦ Αὐγούστου 1893 στῇ σελ. 124 διαβάζουµε: «Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Τεκτονισµὸς ἐπέτελεσε µεγά-λα ἔργα, κατορθώσας νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ χαρακτηρί-ος καὶ τῶν ἡθῶν τοῦ Βρεττανικοῦ λαοῦ καὶ νὰ µεταδώσῃ αὐτῷ διδασκαλίας ὕνιεις, ἀπίνες τὸν κατέστησαν ἐνα τῶν πλέων πεπολισµένων λαῶν τῆς Εὐρώπης...Δικαίως δὲ ἀπολαύει (ὁ ἀγγλικὸς τεκτονισµὸς) τῆς παγκοσµίου ῥή-µης, ἐπὶ κεφαλῇς ἔχων ὡς **Μέγα Διδάσκαλον** αὐτοῦ, **τὸν δάδοχον τοῦ**

Τί έπιδιώκει μέ τόν τρόπον τής διαλεκτικής του ό κ. Μηλιαράκης;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θέμενες απόψεις κατ' αντίπολν, στό ίδιο φύλλο, ώστε οι αναγνώστες νά έχουν τήν άμεση δυνατότητα νά συμκρίνουν, νά κρίνουν και νά βγάλουν τά συμπεράσματά τους. Αυτό τήρσσε ανέκδοτον ό μακαριστός π. Μάρκος καί τό τηρούσε ανεξαρτήτως των άξιωμάτων καί των ονομάτων των διαλεγόμενων. Αυτό έτήρσσε καί κατά τήν πρό τριακονταετία Χριστολογική αντίπαρθέσιή μας μέ τόν μακαριστόν καθηγητήν Ανδρέαν Θεοδώρου, άν καί εκείνος ήταν τότε Πανεπιστημιακός Διδάσκαλος καί ό υποφαινόμενος άσκησ καί νέος κληρικός.

Στήν παρούσα απάντησή μου θά προσπαθώ νά είμαι λακωνικός, διότι έχω απάντησις διεξοδικά σέ κάθε αίτισηή του κ. Μηλιαράκη, παρ' όί έκείνος δέν απαντά σέ όλα, αλλά –όπως γράφει– μόνο στά κατά τήν γνώμη του «βασικά ζητήματα». Ιδιαίτέρως δέ, έχω ενέαντιλσε τό θέμα «Νίκος Φαρουδάκης» καί έχω τονίσει τόν σεβασμό καί τήν εκτίμησή μου πρός αυτόν τόν μακαριστόν, ό όποιος είχε τήν ταπεινώση καί τήν τόλημ νά παραδεχθί τά λάθή τής πολιτικής του πορείας καί τών συνεργασιών του, γιά τήν αναγνώριση τών όποιων καί έξοστρακίσθηκε από τήν Παράταξη πού εκείνος δημιούργησε! Συνεπώς, έπ' αυτού, δέν θά έπρεπε νά επανέλθω, όμως, μέ αναγκάσει νά επανέλθω ό κ. Μηλιαράκης, πού δέν άρκεπαι στό μέτρο πού έχει εκθεθεί μέχρι τώρα, αλλά άκόμη έλπίζει νά δικαιωθί, κρατώντας πολιτικά όμρησ στήν χριστιανοσοσιαλιστερίζουσα πολιτική του αντίληψη, τόν έν πνευματικότηταί κοιμηθέντα Νικόλαον Φαρουδάκην (λόγω τής μεγάλης απηχησσεως στόν λαό μας τής προσωπικότητος του ανδρός αυτού), μέ τό νά προσπαθί άπεγνωσμένα, αφ' ενός μέ νά υπερασπισθί τά πολιτικά «άμνητήματα» του Φαρουδάκη καί, αφ' έτέρου νά άποκρύπτη συστηματικά τήν μεταστροφή καί πνευματική αλλαγή του, καρπός τής όποιας υπήρξε ή μαρκά άθρογγραφία του στόν «Ορθ. Τύπον».

Ή απάντησή μου, λοιπόν, πλέον θά περιορισθί στίς κατωτέρω νέες αιτιάσεις του κ. Μηλιαράκη:

1. α) Γράφει ό κ. Μηλιαράκης: **«όί εκρίνε άπλώς τό άθρομ μου καί δέν μέ συκοφαντίσε»**. Αυτό, γιά ποιά διατύπωση του τό γράφει; Δέν είναι εύκολο νά παρακολουθήση κανείς τήν συλλογιστική του, γιαι δέν τακτοποιεί τίς απαντήσεις του σύμφωνα μέ τό κείμενο του συνομιλητού του, αλλά άπαντά μετά από δύο συνεχείς, χωρίς νά προσδιορίζη σέ τί ακριβώς άναφέρεται. Εν πάση περιπτώσει, ό,τι καί άν έννοή, ήρουν πολύ συγκεκριμένως, όταν άνέφερα πώς μέ συκοφαντεί, καί, βεβαίως, δέν έγραφα απότό έπειδή δέν συμφωνεί μέ τίς άπόψεις του άθρομ μου, αλλά γιάτί διέστρεψε τό νόημά του. Καί έξοκολούθησε καί εξακολούθει νά τό διαστρέφει, όπως άποκαλύπτει στίς προηγούμενες απαντήσεις καί θά δείξουμε καί στή συνέχεια.

Έγραφα: «**Θεωρεί, δηλ. ό κ. Μηλιαράκης, ότι είναι δυνατόν νά άντικρούση κάποιος 30 άράδες καθαρές (χωρίς καμμία άπόδειξη) συκοφαντίας –διότι περί αυτού πρόκειται όταν διαστρέφει τό νόημα ενός άθρομ– μέ ισότοπες άράδες; Εκθέτεις μέ μία άνάποδεικτη φράση σου ένα κληρικό καί έχεις τήν απάντηση νά σού απαντήσει μέ μία φράση»». Αρχικά μέ καθηγόρησε ότι άπεισιώπησα σκότμια πλειάδα κληρικών καί λαϊκών, οι όποιοι έχουν γράψει κατά τής Μασωνίας, γιά νά παρουσιάσω τάχα τόν εαυτό μου ως τόν πρώτο καί μοναδικό άντιμασών(!) καί άπειδείχηθι ότι, τελικά, ένδειξε-ρετό μόνο νά υπερασπισθί τόν Φαρουδάκη τής πρό τής εκπαρθωρίσεως του από τήν «Χ.Δ.» έποχή! Άραγε, δέν είναι συκοφαντία τό νά άποπροσανατολίζη τούς αναγνώστες από τό εξειδικυμένο μήνυμα του άθρομ μου, νά τό συσχετίση μέ έντελώς άνόμοια γραπτά άλλων καί νά μέ εκκαλή, γιάτί άπεισιώπησα αυτόν τόν συσχετισμό πού ήθελε εκείνος νά κάνη;**

Επίσης, έγραφα τότε: «**Στό άθρομ μας αυτό, όμως, θά προσκομίσουμε όχι μόνο άποδεικτικά αλλά καί άποκαλυπτικά στοιχεία, τά όποια μέ σαφήνια αναντήρητη μās εξηγούν τό πώς καί τό γιάτί έφθασε ή Πατρίδα μας σέ αυτό τό έλεεινό κατήνημα, πώς άποχριστιανίσθηκε καί έχασε όλες τίς Άξίες πού τήν έκαν νά ξεχωρίζη γιά τό ήθος καί τήν Πνευματικότητα τής υπέρ πάντα τή Έθνη»**». Έγραφα άποκλειστικά γιά τήν Μασωνική επέλαση στήν Πατρίδα μας καί γι' αυτό ό τίτλος του άθρομ μου ήταν «ΜΑΖΩΝΙΚΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ!» Μήπως δέν είναι άρκετά σαφή Έλληνικά αυτά; Καί «νά πάρη ή ευχή», ό ίδιος ό κ. Μηλιαράκης –νάνα καλά γιά τήν φιλοφροσύνη του– έγραψε στήν πρώτη απάντησή του πώς θεωρεί «**δεδομένο ότι γνωρίζω άριστα τήν Έλληνική γλώσσα καί άρα άκριβολώμ»**! Οστόσο, άπότόπος, έξοκολούθει νά καθοδηγή τό μήνυμα του γραπτού μου, εκεί πού εκείνος θέλει, καί ως νέα απάντησή του, γιά νά πείση τούς αναγνώστες ότι ό Φαρουδάκης μέ έχει προλάβει στά αντίμασχα κείμενά του, καταναλώνει 2,5 από τίς 5 σελίδες(!) τής απαντήσεως του, παραθετίνοντας άποσπάσματα πού αναφέρονται στίς ...κατακρίσεις άξιωμάτων από τήν Μασωνία στήν πολιτική ζωή τής Αμερικής καί τό Βελγίου! Καί τί γράφουν αυτά τά κείμενα: Πώς καμρώνουν οι Μασώνιοι γιάτί τά μέλη τους έγιναν διαπαιρέσις Κυβερνήσεων τής Αμερικής καί άξιωματούχοι καί Πρόεδροι τής! Πώς οι περιφημες Άρχές τής Μασωνίας γίνονται όδηγοί στόν έξευγενισμό των ήθών καί στήν έξυγίανση τής κοινωνίας. Καμρώνουν σ' αυτά τά κείμενα γιά τήν έξακλώση του άναβού πού επαγγέλλονται, άφού συν-εχώς οι Μασώνιοι παρουσιάζουν τήν Μασωνία όχι ως βδε-λυσή, πώς πολεμία του Θεού καί του Χριστιανισμού, αλλά ως καί τό ιδεολογικά καί ήθικά υπέροχο!

Αυτά τά άντίπτεια από τό πρώτο, τό έπικρίθην από τόν κ. Μηλιαράκη άθρομ μου «Μασωνική ή Πολιτική τής Έλληνικής Βουλής». Δέν έγραφα ότι ή Μασωνία είναι μόνο Φιλανθρωπική Όργάνωση αλλά καί ότι κρύβει έπιμελώς τό προσωπείο τής, γιά νά μ' φανούν όί επιδιώξεις τής καί γι' αυτό παρέθεσα σχετικά κείμενα τους, όπως αυτό, στό όποίο ύποκρίνονται σεβασμό στήν θρησκευτική έλευθερία: «**Πιστεύομεν νύν, ως πάντοτε έπιστεύομεν, εις τά ιδεώδη τής έλευθερίας, τής τε θρησκευτικής καί πολιτικής, ως διευτυύθησαν υπό των άρχών, άς εξήνεγκεν ή Προκρίσεις τής Ανεξαρτησίας καί άνέγεγραψε ό Καταστατικός Χάρτης τής Δημοκρατίας ήμυν...**», καί τό άλλο στό όποίο επιδιώκει νά ύποκαταστήσ τό έργο τής Εκκλησίας: «**όπως διαβάζουμε στό ένυπτιό τους «ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ» (τεύχος δον, Αύγουστος 1931), ότι: “Απάντατος είναι ή ευρύτης καί ή γενικότης του προορισμού καί είναι ή ευρύτης καί ή γενικότης του προορισμού καί τής άποστολής τής έλευθέρας Τεκτονικής. Περιλαμβάνει τήν άνθρωπινή ζωή έν γένει, άποικινή καί κοινωνικήν, καθ' όλας τας εκδήλώσεις καί εκφάνσεις αυτής... Σκοπεί τήν τελειοποίησι του άνθρώπου έν γένει ως ζωικού καί πνευματικού όντος. Έπομένως επιζητεί τήν πνευματικήν άνύψωσην, ήθικην διάπλασιν καί σωματικήν ευρωστίαν των όπαδών αυτής καί μετά τουτο πάντων των άνθρώπων τής περιβαλλούσης κοινωνίας καί πάντων των λαών τής γής, έγγύτερον ή άπώτατα ευρύσκοιμένων”**».

Τά παραθέματα του κ. Μηλιαράκη πρός άντίκρουσή μου γράφουν τίποτα από αυτά πού έγραφα στό έπικρίθην από εκείνον άθρομ μου, άποκαλύπτοντας τήν επιδίωξη τής Μασωνίας νά ύποκαταστήση τήν Εκκλησία καί νά ύπαγορεύσθί τά Μασωνικά Πολιτικοθρησκευτικά σχέδια πού εφορμόζει ή Έλληνική Βουλή;

Αυτό είναι τό έρώτημα πρός τόν κ. Μηλιαράκη: Μās παρέθεσε ό κ. Μηλιαράκης κάποιο τέτοιο σχετικό άπόσπασμό κείμενο (όχι συμπεράσματα του πού εξαγονται έμμέσως), πού δημοσιεύσει ό μακαριστός Φαρουδάκης;

Μās παρέθεσε κάτι, φερ' είπείν:

α) Γιά τό ότι πρέπει νά πολεμηθί ή Έκκλησία καί νά έξοβελισθί από τήν Παιδεία τής Αμερικής καί από όλα τα Κράτη καί ότι: «**οι Πολιτικοί, έγιναν πιστοί άκόλουθοι καί “ευλαβικοί” ύπηρέτες των κελουστάνων του “Υπάτου Συμβουλίου του Άρχαίου καί Άποδε-**

εγγέμνουν Σκωτικόό Δόγματος τής Νοτίου Δικαιοδοσίας των Ηνωμένων Πολιτειών», τό όποίο μέ άπόλυτον τρόπο διεαότισσε urbi et orbi τά εξής: “**Άρνούμεθα νύν, ως πάντοτε ήρήνημεν, τό δικαίωμα εις οιανδήποτε εκκλησίαν ή εκκλησιαστικήν άρχήν, ξενινή ή ήμεδαπνή, νά έλέγχη ή νά έπιβλήη τό έλεύθερον Δημόσιον Εκπαιδευτικόν Σύστημα των Ηνωμένων Πολιτειών, είτε τό Εκπαιδευτικόν Σύστημα οιουδήποτε κράτους ή έθνους οπουδήποτε γής εύρισκομένου”**(ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, Μηνιαίον Όργανον τής Έλευθέρας Τεκτονικής, τεύχος Αύγουστου 1931, σελ. 306-307)!»**· ΟΧΙ!**

β) Γιά τό ότι: **«Μέ μεθοδικότητα, από τήν εποχή του Ίωσήφ Γαριβάλδη, πού υπήρξε –κατά τά γραφόμενα του Τεκτονός G. Leit– από γεννησιμού του μασώνος** (σημ.: γεννήθηκε τό 1807), οι Τεκτονές ετοιμαζούν τήν ολοκληρωτική άντροπή ή άντίκατάσταση του Χριστιανισμού μέ τήν «Νέα Έποχή»**; ΟΧΙ!**

γ) Γιά τό ότι «**Ο Γαριβάλδης, τό 1867, μέ τήν ιδιότητα του Μεγάλου Διδασκάλου ολοκληρώ του Ίταλικού Τεκτονισμού έγραψε στους Σικελούς Τεκτονές: “Ανήκει εις τόν τεκτονισμόν νά ώθήσει πρός τά έμπρός τήν Ανθρωπότητα, διά τής διδασκαλίας καί του παραδείγματος, τή αντίληψη καί όδηγία του Μ...Α...Τ...Σ...»**(=Ο θεός των Μασώνων, ό Μέγας Αρχιέκτων του Σύνταγτος), καί «**οι οι Τεκτονές όφείλουσι ν' άποβλέπωσι πρός “τήν παγκόσμιον άδελφοποίησιν των έθών”**»**; ΟΧΙ!**

δ) Γιά τό ότι: «**Ο γάμος έν ταις σχέσεσι αυτού μετά του λαϊκού καθεστώτος, ούδέν έδει νά περιβλήται θρησκευτικόν κύρος καί ως πόρισμα τής μεταρρυθμίσεως ταύτης, ως προτύργιον κατά τής φρικώδους άπάτης, ως έγγυγιση τής ήθικής έπρεπε νά καθιερωθί νομοθετικώς ή ύπεροχή του πολιτικού άπάντην τι του θρησκευτικού γάμου καί του Διαζύγιου**»**; ΟΧΙ!**

ε) Γιά τό ότι: «**Η άλλη μεταρρύθμισις, τό Διαζύγιον, έπολεμήθι τά μάλιστα πεισμώνς υπό των κληρικοφρόνων**»! Δηλαδή ότι οι Μασώνιοι ύπαγορεύουν τίς κατ' αυτούς μεταρρυθμίσεις; **ΟΧΙ!**

στ) Γιά τό ότι έχουν δηλώσει οι Μασώνιοι: «**Αντιπόμεθα καί θά χρησημοποιήσωμεν πάντα τα νόμια μέσα, όπως παρακλώσωμεν τήν διάθεσιν του Δημοσίου χρήματος, είτε εκ Πολιτικής είτε εκ του Όμοσπονδιακού Ταμείου πρός ένίσχυση ή συντήρησιν εκκλησιαστικών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων**» (βλ.ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, σ. α.); **ΟΧΙ!**

ζ) Γιά τό ότι: «**Γιά νά φιωμωθόν οι Κληρικοί καί νά εκδιωχθούν από τά Σχολεία, έντέλλονται οι Πολιτικοί ότι πρέπει νά νομοθετούν, τάχα “έκ σεβασμού πρός τήν έλευθεριαν τής συνειδήσεως”**, ότι “**δέν πρέπει εις τάς Δημοσίας Σχολάς νά διδάσκηται ουδέμία κατήχησις**”**; ΟΧΙ!**

η) Γιά τό ότι: «**Ο Γαριβάλδης “έπφορτίεζε τόν σοσιαλισμόν, τόν όποιον νόμιζαν “ήλιον του μέλλοντος”**, καί ότι «**πολύ σύντομα, μετά από δεκαετίες έλαβε έντολή ό Ανδρέας Παπανδρέου από τό “Υπάτο Συμβούλιο τής Αμερικής νά εφορμήσει μέ άπόλυτη άκρίβεια στήν Πατρίδα μας τόν Γαριβάλδειο Σοσιαλισμό, όπερ καί έπραξε μέχρι κεραίας σάν φρόνιμος μαθητής, βάθοντας, μάλιστα, σάν έμβλημα του Κόμματος του, του ΠΑΣΟΚ, τόν “Ηλιο του Γαριβάλδη”**»**; ΟΧΙ!** Πώς, άλλωστε θά εύρισκε ό κ. Μηλιαράκης νά δημοσιεύσθι κάτι τέτοιο από τόν άείμνηστο –καί τότε Σοσιαλιστή– Φαρουδάκη, αλλά καί άν άκόμη εύρισκε κάτι στό Άρχείο του, πώς θά τό δημοσίευσε, άφού τόν Σοσιαλισμό άκόλουθεί μέχρι σήμερα εύλαβικά καί ό ίδιος καί ή «Χρ. Δημοκρατία»;

Αυτά καί τόσα άλλα, δημοσιεύσαμε στό άθρομ μας. Αφού τίποτα από αυτά δέν περιγράφεται στα παραθέματά του, τότε, πρός τί όλη αυτή ή άσχετη παράθεση κειμένων εκ μέρους του κ. Μηλιαράκη; Ή μήπως όλο το άθρομ μου ήταν ΜΟΝΟ ή πρωτοδημοσίευση τής Μασωνικής Έγκυκλίου 1473 του 1902;

1. β) Μά δεύτερη συκοφαντία του κ. Μηλιαράκη ήταν ότι μέ χαρακτηρισίς **Ιερέα-Χομεϊνί**, καί, μάλιστα, μέ «**δικού μου τύπου σαρία**», έπειδή –όπως του έγραψα– «**δέν μπορεί νά άντληθθί ή δέν θέλει νά άντληθθί τήν άβυσσάλεα διαφορά μεταξύ των Πνευματικών πού πρέπει νά έποπτεύουν τήν πολιτική, καί του Χομεϊνί καί των μιμητών του, πού άκούον οι ίδιοι τήν πολιτική έξουσία!**» Αυτό δέν θεωρήσε ύποκρώνση του νά τό απάντηθι άμεσα(!), αλλά, τό φήσας νά λησυνηθί καί, τώρα πού τό έπείσημανα, προφανώς θά ισχυρισθί πού πρόκειται νά τό απαντήση –κατά τήν προσφιλή του παρελκυστική τακτική– όταν θά σχολιάση τήν ...Θεολογική του Πολιτική!

Οστόσο, πρός δημιουργία έντυπτώσεων σπεύδει νά διαμαρτυρηθί, γιάτί έγραφα ότι μέ συκοφάντησε μέ τήν διαστροφή του άθρομ μου, εκθέτοντας συνάμα άκόμη περισσότερο τόν εαυτό του, όπως πρέπει νά διεισπίτωσε ό καλοήπιστος αναγνώστης διαβάζοντας τά παραπάνω. Απαντά γιά τό έλασσον καί όχι γιά τό μέζον, τό όποιο ούτε καν ύπαινίσσεται. Συκοφαντεί ένα Κληρικό πού δέν τόν έχει βλάψει στό παρακρίμα καί σέ τίποτα, μέ μία τόσο βαρεία συκοφαντία-χαρκτηρισμό, πού άρμόζει νά λεχθί στόν πιο άδίστακτο τύραννο, πού δέν αισθάνεται τήν άνάγκη νά άπολογηθί γι' αυτό, γνωρίζοντας μάλιστα, τήν είκόνα πού πού δημιουργήσε αυτός του ό χαρκτηρισμός, άφού έγραφα στήν προηγούμενη απάντησή μου: «**Είναι, όμως, ιδιαίτερως ανατριχιαστικό τό σημείο εκέينو τής απαντήσεως του κ. Εμμ. Μηλιαράκη, στό όποίο δέν διαστάει νά μέ χαρακτηρισίση συκοφαντικά ως “Ιερέα-Χομεϊνί”**! Οι τύραννοι έχουν σαρία. κ. Μηλιαράκη, καί «**δικού τους τύπου σαρία**», οι αδίστακτοι τύραννοι! Αυτός είναι ό «**άπόλυτος σεβασμός**», πού γράφετε ότι έχετε, γιά **τό Ανθρώπινο Πρόσωπο, ως Εικόνα του Τριαδικού Θεού**»;

2. Επανέρχεται ό κ. Μηλιαράκης στό θέμα πού θέλησα νά κλείσω γιά τό δικό του καλό καί γιά τήν ιερά μνήμη του μακαριστού Φαρουδάκη, όμως δέν μέ αφήνει καί πρέπει νά σχολιάσω τήν “άστεία”, τουλάχιστον άντίκρουσή του σ' αυτό πού έγραφα, ότι «**ο Φαρουδάκης, παρά τόν ισχυρισμό του κ. Μηλιαράκη, έντάθηκε στό ΠΑΣΟΚ στίς εκλογές του 1985 καί εξέλεγήν ως βουλευτής Έπικρατής του ΠΑΣΟΚ, όχι ως βουλευτής τής “Χ.Δ.”**». Απόδειξη τούτου είναι ότι στίς εκλογές αυτές δέν έλαβε καθόλου μέρος ή «Χριστιανική Δημοκρατία», γιά νά μ' αφαιρέσι ποσοστά από τό ΠΑΣΟΚ!

Ο κ. Μηλιαράκης άπαντά: «**Ένταξί σέ ένα κόμμα, π. Βασιλείε, σημαίνει ότι καταθέτω αίτηση έγγραφική στό άρμόδιο όργανο του κόμματος, μέ τήν δήλωση ότι άποδέχομαι τίς άρχές, τό πρόγραμμα, τήν ιδεολογία κ.λ.π. καί ή όποια άν εγκρίθει τότε παίρνω τήν ιδιότητα πού μέλους του κόμματος**».

Καί μέ τήν σειρά μου άντερωτώ: Ποιό έχει μεγαλύτερη βαρύτητα; Τό νά έγγραφής ως άπλό μέλος ενός Κόμματος –όπως εκατομμύρια άλλοι άπλοί πολίτες– άποδεχόμενος γενικώς καί όριστως τήν ιδεολογία, τό Πρόγραμμα καί τίς Αρχές του ή τό νά τεθής ύποψίως καί, μάλιστα, έπικεφαλής του ψηφοδελτίου Έπικρατέας ενός Κόμματος έξουσίας (του ΠΑΣΟΚ, του Παραρτήματος Κόμματος του Έξωτερικού), μέ άδιαφιψιστήτην τήν εκλογήν σου, όποτε είναι άπόλυτη ή σύμπραξη σου μέ τό Κόμμα του όποιοι οι ψήφοι σέ εξέλεξαν βουλευτή; Τί σημασία έχουν οι λέξεις “ένγγραφες” ή “συνεργασίες”, όταν εκλέγεσαι στήν εκλογική δύναμη ενός Κόμματος (του Σοσιαλιστικού ΠΑΣΟΚ, του όποίου είδαμε άνωτέρω τήν καθαρά Μασωνική προέλευση, πού είχε φθί από τό 1982 –κατά Μασωνική επίταξη– νομοθετήσέ τόν Πολιτικό γάμο) καί, μάλιστα, άναστήλεις τήν λειτουργία του δικού σου Κόμματος, άποσύροντάς τό από τίς συγκεκριμένες εκλογές, γιάτί αυτός ήταν ό όρος τής συμφωνίας; Εκτός καί άν ύπονοήτε, κ. Μηλιαράκη, ότι ό Φαρουδάκης τής εποχής εκείνης ήταν καίροσκόπος, καί ένώ άπεδοκίμαζε τίς Αρχές καί τήν Πολιτική του ΠΑΣΟΚ, τους κοροϊ-

Θεόδοκος Τύπος

δewe ότι συνενράζεται μαζί του, μόνο καί μόνο γιά νά εκλέγη βουλευτής! Αλλά, κάτι τέτοιο, δέν θέλω ούτε νά φαντασθώ ότι μπορεί νά σάς πέρασε από τόν νοού!

Τί επιδιώκετε, λοιπόν, νά πετύχετε μέ αυτά πού ύποστηρίζετε, κ. Μηλιαράκη; Νά υπερασπισθί τόν Νίκο Φαρουδάκη, πού δέν χρειάζεται υπερασπίση, άφού άπεδοκίμασε ό ίδιος αυτός του τίς επιλογές – τό γνωρίζω αυτό άμεσα– ή νά δικαιώσε τήν μέχρι σήμερα πολιτική έπιμονή τής «Χρ. Δημοκρατίας» στό νά συσχετίζη Σοσιαλισμούς καί Συρριζοκρατισμούς μέ τήν Πολιτική τής Ορθόδοξης;

3. Όσο γιά τήν Προτεσταντική “κόπια” τής «Χρ. Δημοκρατίας» έγραφα άρκετά καί γι' αυτό θά επαναλάβω στόν κ. Μηλιαράκη τίς έρωτήσεις πού του έθεσα καί έμειναν άναπάντητες: «**Δέν γνωρίζει ότι τά Χριστιανοδημοκρατικά κόμματα είναι Προτεσταντική έφευρεση τής Δύσεως...!...(!) Η “κόπια” χριστιανοδημοκρατικό κόμμα δέν παραπέμπει σέ διεθνές κομματικό πρότυπο, τό όποίο επέλεγχ από τόν ιδρυτή του, ώστε νά εκλύση πολίτες πού πρόσκεινται σ' αυτό τό πρότυπο; Τά κόμματα πού ιδρύονται πάνω σέ ένα διεθνές πολιτικό μοντέλο είναι μέν αυτόδοίκηση, αλλά εκ των πραγμάτων δέν είναι παραρτήματα, τά όποια σέ Ευρωπαϊκά Συμβούλια καί σέ διεθνή fora όμαδοποιούνται; ...Τί θέλει, τελικά, νά ύποστηρίξη ό καλός κ. Μηλιαράκης; Ότι ή όνομασία “Χριστιανική Δημοκρατία” καί ή έν γένει πολιτικοοικονομική-σοσιαλιστική φιλοσοφία του κόμματος αυτού είναι πρωτοτυπία καί έμπνευση του μακαριστού Νίκου Φαρουδάκη, πού φανερώθηκε ξαφνικά στό Έλληνικό πολιτικό στερώμα χωρίς παγκόσμιο προηγούμενο;» Αυτά δέν έχουν λάβει απάντηση. Γιατί;**

Αυτάμει, αλλά είμαι αναγκασμένος από τήν έπιμονή του κ. Μηλιαράκη νά αναφέρω ότι, όχι μόνο ή σύλληψη τής ιδέας δωρομηνίας στήν Ελλάδα χριστιανοδημοκρατικό Κόμματος είναι Προτεσταντική, αλλά καί άρκετές τοποθετήσεις του Νίκου Φαρουδάκη ήσαν έπηρεασμένες από τήν Προτεσταντική όπτική πού είχε, πρό τής μεταστροφής του στίς γνήσιες Πληγές τής Πιστεώς μας, έπηρεασμένος από τόν άποπνευματισμένο «κοινωνικό Χριστιανισμό»!

Δύο τέτοια όλίσθηματα πού Φαρουδάκη άντλώσει από τό βιβλίο «**Άρθρα-Μελέται-Επιστολάι**» (Εν Αθήναις 1981,σελ.618-625), του άγίου Γερωντία σ.π. **Επιφάνιος Θεοδωροπούλου**, ό όποιος άσκησε κριτική στόν Φαρουδάκη, γιάτί άπέκλεσε τόν Δεκέμβριο του 1959 «**στείρους τούς δογματικούς άγώνας τής Εκκλησίας**»(!) σέ δημοσίευση πού στήν Εφημερίδα του «Χριστιανική Δημοκρατία», έναντιόν τών άγωνιστώ κατά των αίρέσεων Κληρικό, αλλά καί γιάτί επέκρινε τόν τότε Υπουργό Παιδείας, έπειδή εκέινος –καί πολύ σωστός– καθήργησε τό «μεταθεσικό» των Έπισκοπών! Τό πρώτο, μάλιστα, όλίσθημα πού Φαρουδάκη, όπως αφήνει νά έννοησθί ό π. Επφάνιος στήν άνταπάντησή του, είναι πολύ σοβαρό, διότι «**από τούτων δογματικών άγώνων**» (πολεμικής των συγχρόνων αίρέσεων) **έπεχειρήσε νά άποτρέψη αυτόν** (δηλαδή τόν Κληρικόν), ή “**Χριστιανική Δημοκρατία**», όποτε μέ αυτήν τήν άποτροπή ώφέλουντο οι αιρετικοί, οι όποιοι θά παρέμεναν άνενόηλοτι!

5. Τέλος, δέν πρόκειται νά άκολουθήσω άπαντητικά τόν κ. Μηλιαράκη σέ όσα εκείνος προτίθειται νά γράψη περί τής «Θεολογικής μου Πολιτικής», βασισμένα σέ δικές του έπινοήσεις καί έρμηνευτικούς συνειρμούς προερχόμενος από αίωρουμένους πολιτικούς βρυκόλακες, **μεταξύ Τεατζή-Χωρσούλακα καί Ιερέα-Χομεϊνί!** Θά άπαντήσω μόνο **έν'** όσον πού άσκηθί κριτική σέ συγκεκριμένες παραγράφους των γραπτών μου κειμένων: Στό βιβλίο «**Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ**» καί σέ όσα μεταγενέστερα άθρομ μου έχω άσχοληθί μέ αυτό τό θέμα. Μόνο γιά γραπτά μου θά άπαντήσω καί όχι σέ όσα θά ήθελαν κάποιοι νά έχω γράψει, γιά νά μέ επικρίνουν!

Δέν πρόκειται νά επαναλάβω τό μάταιο τής άλληλογραφίας μου μέ τό ιδρυτικό στέλεχος τής «Χρ. Δημοκρατίας» κ. Αθανάσιον Κουρταλίδην, μέ τόν όποίο άλληλογραφήσαμε σέ συνέχεια στό 2008 (βλ. «Ορθ. Τύπον» 5ης, 13ης καί 20ης Ιουνίου 2008). Μετά από ένα περίπου χρόνο, ό κ. Κουρταλίδης θυμήθηκε ότι έπρεπε νά συν-εχίση τόν διάλογο καί έστειλε ένα πολυσέλιδο κείμενο-πραγματεία, όπου εκεί έγγραφε σάν νά μή του είχα γράψει τίποτα, όποτε (εύτυχώς) μάς διέκοψε ό μακαριστός π. Μάρκος Μανώλης, λέγοντάς μου ότι δέν είναι δυνατόν νά συνεχισθί διάλογος μετά από τόσο χρονικό διάστημα, καί, μάλιστα, χωρίς νά λαμβάνη ό κ. Κουρταλίδης ύπ' όψιν του τό όσα του έχω άπαντήσει, αλλά νά συνεχίξη μέ αυτά πού ήθελε νά καταλάβη.

Ο π. Μάρκος μου παρέδωσε, επίσης, καί 8 σελίδη έπιστολή διαμαρτυρίας στό κ. Κουρταλίδη, μέ ήμερομηνία 18-3-2010 (σημειώνεται από ό π. Μάρκος **έκοιμήθη στις 16-4-2010!** μέσα στήν όποια έπιστολή –σύν τών άλλοις– ό συντάκτης τής άναφέρειται καί στήν διακοπή του διαλόγου, παραπονούμενος καί κατά του άείμνηστου Γεωργίου Ζερβού, τότε Διευθυντού Συντάξεως του «Ο.Τ.».

Στήν έπιστολή του εκέινη, **μνημείο παρανοήσεως των γραφσμάτων μου**, ό κ. Κουρταλίδης γράφει μεταξύ των πολλών καί ότι «**διαφωνεί μέ τόν τρόπον πού ό π. Βασίλειος Βολουδάκης πολιτεύεται ως Ποιμένας, θεωρώντας έπικίνδυνη τήν τακτική πού άκολουθεί καί έννοπήρη στους νέους**», χωρίς, βεβαίως νά αισθάνεται τήν άνάγκη νά εξήγησθι στόν π. Μάρκον από πού άρέσει αυτές τίς άπίστευτες πληροφρήσεις γιά τό πρόσπου του! Δηλαδή, τά ίδια καί τά ίδια, ανακυκλώνει από τότε τό περιβάλλον τής μετά Φαρουδάκη «Χρ. Δημοκρατίας», χωρίς άπόδειξη, χωρίς αιδώ, χωρίς τύψεις!

Οστόσο, ή πρόσκληση νά μάς διοργανώση Ήμεριδος παραμένει άνοική, μέ άποκλειστικό σκοπό νά περικραυθή ή Ορθόδοξη Πολιτική τής Αυτοκρατορίας μας καί νά αναπτυχθί σέ βάθος ότι ή Ορθόδοξη Πολιτική άπορρέει από τήν Δογματική τής Ορθοδοξίας. Ίδου ή Ρόδος!

Διώξεις ιερέων εις την Αφρικήν

Συνέντευξιν παρέχώρησεν ό Πατριάρχης Άλεξανδρείας κ. Θεόδωρος Β' εις τήν κ. Κάτια Τσιμπλάκη, εις τήν όποιαν λέγει ότι οι ιεραπόστολοι εύρίσκονταν εις τό έλεος του Θεού. Αυτό μάς έπεδειάωσε προσφάτως καί Ιεράρχης του Πατριαρχείου... Ός κατέστη γνωστόν από τόν ιστότοπον newsbomb.gr τής 5ης Μαρτίου 2017:

«Φυλακίσει, έυλοδαρμούσθι καί διώξεις ύφίστανται οι ορθόδοξοι ιερείς του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας στό Νότιο Σουδάν καί στά σύνορα του Καμερούν μέ τή Νιγηρία, όπως αναφέρει σέ άποκλειστική συνέντευξή του ό πατριάρχης Αλεξανδρείας Θεόδωρος Β'...«Η ζωή τους, είναι πιασμένη μέ δυσκολίες καί έξερουν μόνοι τους νά βγαίνουν από τά άδιέξοδα»... Γιά τήν Σύνοδο πού πραγματοποιήθηκε τό περασμένο Καλοκαίρι στήν Κρήτη, λέει ότι άνάβλεπε πρωτοβουλία προκειμένου νά διαλυθούν οι όποιες παρανοήσεις στίς σχέσεις μεταξύ του Πατριαρχείου Μόσχας καί του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Δίνει όμως καί τό δικό του στίγμα γιά τό πώς πρέπει νά διαμορφωθούν οι σχέσεις των Έκκλησιών: «οι άνάγκες του κόσμου θά μάς κάνουν νά άγκαλιάσει ή μία εκκλησία τήν άλλη».

Γιά τίς άντιδράσεις πού έχουν προκληθί γιά τή φοίτηση των προσφυγόπουλων στα σχολεία άπάντησε κατηγορηματικά: «Τό καταδικάζω άπερίφρακτως... πρέπει νά δεχόμαστε αυτά τά παιδιά καθώς όταν μεγαλώσουν μέ εύγνωμισμόν θά θυμούνται ότι κάποτε φιλοεξηγήθησαν στήν Ελλάδα, έμαθαν τή γλώσσα, τά ήθη καί τά έθιμα»... «...Καί πιστεύω μέ θά είναι οι πιο γνώριμοι, άδολοι καί πραγματικοί πρεσβευτές τής πατρίδας μας», είτε ό Πατριάρχης Αλεξανδρείας».

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΡΑΝΙΟ ΘΑ ΔΙΔΑΧΘΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κήρυγμα, τό όποϊόν άλλο ήτο πρό εκατονταετίας καί άλλο σήμερον. Όμως αί τροποποιήσεις αύται δέν δύνανται νά συνεπιφέρουν μεταβολήν εις τό μήνυμα. Άλλος ήτο τότε ό Κύριος ήμών Ίησους Χριστός καί ή διδασκαλία του καί άλλος σήμερα; Δέν είναι ό «αυτός εις τούς αιώνας»; Συμφωνού-μεν άπόλυτως μέ τήν άπομιν ότι αλλάζουν αι νοο-τροπίαί των ανθρώπων (οι ίδιοι οι άνθρωποι δέν αλλάζουν εις τό είναι τους) καί όχι τό Εύαγγέλιον. Έπομένως τό πρόβλημα έγκειται εις τας νοοτροπίας. Εις αυτό τό σημείον πρέπει νά προβώμεν εις τας εξής ύπομετρήσεις: Πρώτον, αι νοοτροπίαί τής η-γεσίας πού καθορίζει τήν θρη-σκευτικήν εκπαίδευ-σιν, δεύτε-ρον, αι νοο-τροπίαί των μαθητών, τρίτον, αι νοοτροπίαί των συγ-χ ρ ό ν ω κοινωνιών.

Ή πολι-τική ήγε-σία, ή όποία έχει καί τήν ε ύ θ ύ ν ήν τής στοχεύ-σεως τής διαπαιδαγώγησεως, πολλάκις διακατέ-χεται από ιδεοληψίας. Ανεξαρτήτως δεξιών ή άριστερών καταβολών συνήθως αύται είναι ίσο-πεδικταί διά τήν Ορθοδοξίαν, διότι έχουν ως βάσιν ότι «όλοι αι θρησκαίαι σχεδόν είναι τό ίδιον, άφού κατά βάθος διδάσκουν τήν άγάπην καί τήν ειρήνην, άπλώς εις τήν Ελλάδα επεκρά-τησε καί διεδραμάτισε ιδιαίτερον ρόλον ή Ορθο-δοξία». Διά νά είναι λοιπόν άρστοι όσοι κατά κείρους συντάσσον αναλυτικά προγράμματα ύλης διά τά Θρησκευτικά (ανεξαρτήτως άν πολ-λakis καί οι ίδιοι ένδομύχως πιστεύουν τά ίδια) έπιχειρούν νά έννομινουσούν μέ αυτήν τήν γραμμήν. Αυτού του είδους ή πολιτική όμως απαιτεί πολιτικά έπιχειρήματα, διότι τά δογμα-τικά (δηλ. ότι ή Ορθοδοξία είναι ή μόνη αλήθεια) δέν έχουν άπτήχησιν. Έτσι, τά ερωτήματα πού πρέπει νά τίθενται πρός αυτούς είναι άν έν μέσω πνευματικής καί οικονομικής κρίσεως έπιθυμεί τό Υπουργείον νά δαπανήσθι χρήματα, νά προ-καλέση έρίδας καί νά έλθη άντιμετώπιων μέ τό κοινόν αίσθημα του λαού. Τί νόημα έχει ή αλλαγή των Θρησκευτικών, όταν ή Παιδεία βριθή προ-βλημάτων πού απαιτούν άμεσα λύσεις; Επομέ-νως αι αλλαγαι ύπηρετούν κατά βάσιν τήν ψηφο-θηρίαν, τήν ιδεοληψίαν ή άλλοτρίους σκοπούς...

Όσον άφορά εις τούς μαθητάς, πρόκειται διά προσωπικότητας υπό διαμορφωσιν διά τουτο καί εύρισκονται εις τό εκπαιδευτικόν σύστημα. Εκεί άπαιτείται βαθεία συνειδητοποίησις από τών πλειερών τής Πολιτείας τί έπιθυμεί διά τας έπομέ-νως γενεάς. Δυστυχώς ή Πολιτεία άπλώς έπιθυμεί έννομινοισμόν μέ όσα ή Εύρώπη παραγγέλλει, δι' αυτό καί ό νύν Υπουργός **κ. Κ. Γαβρόγιου** ποί' πριν άναλάβη τά καθήκοντά του είχε δηλώσει εις τήν εφημερίδα «Καθημερινή» τής 29ης Μαΐου 2016 ότι «Πείτε μου μία χώρα τής Ευρώπης όπου ύπάρχει τό μάθημα των Θρησκευτικών καί διδά-σκεται όπως στή χώρα μας. Μία». Εύτυχώς όμως ή Πολιτεία συνήθως είναι τόσοσ αναγνώρων, όπου δυσκόλως θά χαράξη μίαν πολιτικήν εις τό θέμα τής Παιδείας. Επομένως τό ζήτημα κατά τό μεγαλύτερον ποσοστόν του έναπόκειται εις όσους αναλαμβάνουν εις ύπευθύνους θέσεις του Ίνστιτούτου Εκ

Διαθρησκειακά Συναντήσεις

ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ κατά την οποία γίνονται προσπάθειες στην Χώρα μας από την Πολιτεία να απαλειφθί ο κατηγορητικός χαρακτήρας του μαθητή των Θρησκευτικών, ώστε να εναρμονισθί με τίς απαιτήσεις των κέντρων, που τό θέλουν με διαθρησκειακό χαρακτήρα, στην Τεχεράνη πραγματοποιήθηκε μία νέα διαθρησκειακή συνάντηση. Στις 20 και 21 Φεβρουαρίου διεξήχθη ο 8ος κύρος της κοινής συνάντησης μεταξύ του Διεθνούς Κέντρου γιά τόν Διαθρησκειακό Διάλογο τού 'Οργανισμού 'Ισλαμικών Σχέσεων και Πολιτισμού και τής 'Ελληνικής Ορθόδοξης 'Εκκλησίας μέ τόν τίτλο «Θρησκευτικός Ορθολογισμός – Μία λύση γιά τήν αντιμετώπιση τής βίας και τού εξτρεμισμού». Καί μάλιστα τήν ελληνική αντιπροσωπία τήν αποτελούσαν ο Μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως κ. 'Ανθιμος και Δημητριάδος κ. Γινάτιος και ο δύο κοσμητές τών Θεολογικών Σχολών κ. Μιλτιάδης Κωνσταντίνου τού ΑΠΘ και κ. Απστόλος Νικολαΐδης τού ΕΚΠΑ, ή πρύτανης τής Παντείου αλλά και ο καθηγητής τών Θεολογικών Σχολών κ. Μιχάλης Μαριόρας και κ. Νίκη Παπαγεωργίου. 'Επρόκειο γιά διαθρησκειακές συναντήσεις, οί οποίες απορρέουν από τόν πολιτικό οικουμενισμό και είναι έργαγια στην διαμόρφωση μιάς παγκόσμιας τάξης πραγμάτων, στην οποία ή ειρηνική συνύπαρξη τών θρησκειών σημαίνει στην πραγματικότητα ειρηνική συνύπαρξη τής Αληθείας μέ τήν πλάνη, δηλαδή τήν κατάργηση τού Εύαγγελίου, τού Χριστού και τής 'Εκκλησίας τού.

Η προσπάθεια τών οικουμενιστών νά επιτευχθί ή προσέγγιση τής 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας μέ τίς άλλες χριστιανικές κοινότητες αλλά και μέ τίς άλλες θρησκείες, όπως τό 'Ισλάμ, έχει ως κοινό χαρακτηριστικό τήν αμφισβίτηση τού λόγου και τής εμπειρίας τών Πατέρων τής 'Εκκλησίας. 'Εμπρία και λόγος ο οποίος οριοθετεί και δέν επιτρέπεται νά αναμειχθούν τά άμεικτα. Μέ τό πρόσχημα νά ξεπεραστούν οι διασπαστικές τάσεις πού υφίστανται στην ζωή

τού κόσμου, οί οικουμενιστές συμμετέχουν σέ συνεργασίες και διαλόγους πού σκοπό έχουν τήν επίτευξη της σύγκλησης, της ενότητας, μέσα στην ποικιλία τού κόσμου και αυτό τό επιτυγχάνουν μέ τό ξεπέρασμα τών θεολογικών διαφορών. 'Ομως ο λόγος τών Πατέρων σκοπό έχει τήν μαρτυρία τής Αληθείας και μόνον αυτής και τό ξεσκεπάσμα τής πλάνης. Λόγος θαρραλέος και αποφασιστικός, πού προϋποθέτει τήν γνώση της σχετικής διδασκαλίας τών πρό αυτών Πατέρων. Αντίθετα ο λόγος τών οικουμενιστών Μητροπολιτών είναι εκκοσμικευμένος, προκαλεί σύγχυση, δέν μαρτυρεί τήν Αλήθεια αλλά ούτε και ξεσκεπάζει τήν πλάνη. 'Ετσι τόσο ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς όσο και ο Γεννάδιος Σχολάριος, οί οποίοι ήλθαν σέ διάλογο μέ τούς μουσουλμάνους στην εποχή τους, χρησιμοποίησαν λόγο μέ απολογητικό χαρακτήρα. 'Ο σκοπός τους ήταν νά ομολογήσουν τήν χριστιανική πίστη και απειθυβυόμενοι σέ ετεροθρήσκους νά τούς παρουσιάσουν άφ' ενός τίς θεμελιώδεις διδασκαλίες τής χριστιανικής πίστεως και άφ' ετέρου νά υποδείξουν τίς πλάνες τού Κορανίου. Καί μάλιστα ο μέν Γρηγόριος συνομίλησε ως αιχμάλωτος τών μουσουλμάνων, τό 1354 στην Προύσα, ο δέ Γεννάδιος ως Πατριάρχης τού σκλαβωμένου Γένους τό 1455, λίγο μετά τήν άλωση τής Πόλης.

Ενύ προσπάτως ο λόγος τού κ. Ανθίμου δέν ήταν εκκλησιαστικός, δέν ομολόγησε "Χριστόν έσταυρωμένον", δέν ήταν βασισμένος στην διδασκαλία τών πρό αυτού Πατέρων, αλλά στά σχήματα τού κόσμου τούτου, γιά αυτό και είχε ανακρίβεις και λάθη. 'Ο Σεβασμιώτατος απειθυβυόμενος στους μουσουλμάνους συνομιλητές του ανέφερε ότι «ο διάλογος Χριστιανισμού και 'Ισλαμισμού χρειάζεται κοινούς πολιτισμικούς τόπους». Μά, από τότε πού έμφανί-

σθηκε ή θρησκεία αυτή, στίς αρχές τού 7ου αιώνα μ.Χ., εκδιώχθη τόν χριστιανισμό. Σέ όλες αυτές τίς περιόδους πού κατέχει σήμερα κάποτε ανδούσε ή πίστη: ή Αλεξάνδρεια, ή Αντιόχεια, ή 'Εδεσσα τής Συρίας και όλη ή Μέση Ανατολή είναι ή κοιτίδα τού χριστιανισμού. Πώς λοιπόν λέει ο Σεβασμιώτατος ότι χρειάζεται «κοινός πολιτισμικός τόπος»; Καί μάλιστα αναφέρει, «νά καταστρώσουμε άμεσα ένα σοβαρό και ειλικρινή διάλογο, προκειμένου νά μη δαιμονοποιηθεί τό 'Ισλάμ». Δηλαδή, δέν είναι τό 'Ισλάμ αυτό πού προβαίνει διαχρονικά στίς θρηπίδες πού ρυθίσε στίς ημέρες μας; Συνεχίζοντας, λέει ότι «οι ορθόδοξοι χριστιανοί έχουν νά επιδείξουν χιλιάδες μάρτυρες άγιους, πού σφαγίσθηκαν από τούς μουσουλμάνους Τούρκους. Τόν διάλογο αυτό μπορούμε νά τον συντονίσουμε μόνο μέ τό 'Ισλαμικό 'Ισλάμ». Δηλαδή, οι χιλιάδες χριστιανοί Πέρσες μάρτυρες πού σφαγίσθηκαν, γιά νά επιβληθί ο μουσουλμανισμός, τούς οποίους αναφέρουν τά συναξάρια, δέν είναι πραγματικότητα; 'Ο Σεβασμιώτατος επίσης στον λόγο του ανέ-

Ο Σεβ. Αλεξανδρουπόλεως εις λαμπηδρομιάν μετά κορασίδος εντός τού Ιερου Βήματος.

φερε ότι «διαφάνεται ξεκάθαρα ότι τό 'Ισλαμικό 'Ισλάμ διαφέρει από τό Αραβικό 'Ισλάμ». 'Ομως αυτό δέν εύσταθεί, αφού ο

Ισλαμικό Σύνταγμα σέ άρθρο του (μέρος Ι, άρθρο 11) διακηρύσσει ότι «όλοι οι μουσουλμάνοι αποτελούν ένα ενιαίο έθνος, και ή κυβέρνηση της 'Ισλαμικής Δημοκρατίας τού 'Ιράν έχει τό καθήκον νά διαμορφώσει τίς γενικές πολιτικές του μέ στόχο τήν καλλιέργεια τής φιλίας και τής ενότητας όλων τών μουσουλμανικών λαών, ενώ όφείλει νά άγωνίζεται διαρκώς, γιά

νά επιτύχει τήν πολιτική, οικονομική και πολιτιστική ενότητα τού Ισλαμικού κόσμου». Επίσης νά υπενθυμίσουμε στόν κ. 'Ανθιμο τί δηλώνουν τό Προδρόμο τού 'Ιράν Μαχμούτ Αχμαντινέαν, ο οποίος από τό βήμα των 'Ηνωμένων 'Εθνών στις 27 Σεπτεμβρίου 2007 είχε δηλώσει σχετικά μέ τόν μεσοσία πού περιέμειν ή μουσουλμανική θρησκεία: 'Πέραν πάσης αμφιβολίας, ο ύπαρχμενός, ο οποίος είναι ο υπέρτατος σωτήρας θά έλθει. Στό πλευρό τών πιστών, τών δικαίων και τών έλεημένων, θά έδραίσουν ένα φωτεινό μέλλον και θά κατακλύση τόν κόσμο

μέ δικαιοσύνη και όμορφιά. Αυτή είναι ή υπόσχεση τού Θεού! Επομένως θά έκπληρωθεί». Θέλουμε νά πιστεύουμε ότι ο Σεβασμιώτατος δέν είναι γνώστης αυτών των δηλώσεων άν και δέν είναι πολύ μακρινές.

'Επιπλέον ο Σεβασμιώτατος άναφερόμενος στόν Ισλαμικό μυστικισμό είπε «δεχόμαστε ότι ο σοφισμός είναι ή εκκοσμικευμένη μορφή τού 'Ορθόδοξου μοναχισμού». Θά θέλαμε νά τού υπενθυμίσουμε ότι άν και τό 'Ισλάμ είναι αντίθετο πρός τόν μοναχισμό και τήν άγασία, όντως ο άσκητικές τάσεις πού έμφανίσθηκαν στην ιστορική του πορεία όφειλνται στην έπίδραση τών χριστιανικών άντιλήψεων περί μοναχισμού, όμως ο μυστικισμός ως πανθρησκειακό φαινόμενο άρα και Ισλαμικό δέν έχει καμία σχέση μέ τόν όρθόδοξο χριστιανικό μοναχισμό, αφού όπως λέγει και ο Άγιος 'Ιωάννης ο Δαμασκηνός γιά τόν μουσουλμανισμό «έστι δέ και ή μέχρι τού νυν κρατούσα άσολπάνος θρησκεία τών 'Ισλαμϊτών, πρόδρομος ούσα τού Αντιχριστού». 'Ετσι, σύμφωνα μέ τόν μέγα θεολόγο Δαμασκηνό, όταν οι όρθόδοξοι μοναχοί ένώνονται μέ τόν Χριστό οί σοφοί ένώνονται μέ τόν Αντίχριστο, νομίζουμε ότι αυτό δέν είναι «ή εκκοσμικευμένη μορφή τού χριστιανισμού».

Ο άγιος 'Ιωάννης ο Δαμασκηνός άναφερόμενος στό περιεχόμενο τού βιβλίου τού Κορανίου τό χαρακτηρίζει ως «γέλυτος άξια» σέ αντίθεση ο Σεβασμιώτατος πιστός στό οικουμενιστικό πνεύμα, τού οποίου είναι κήρυκας, όχι μόνο μία φορά δέν άνέφερε τό όνομα τού Χριστού στην όλη όμιλία τού, αλλά πρότεινε ότι θά πρέπει «νά καταστρωθεί άμεσα ένας σοβαρός και ειλικρινής διάλογος, γιά νά μη δαιμονοποιηθεί τό 'Ισλάμ» και μάλιστα σέ άλλο σημείο τού λόγου του τόνισε ότι « θά πρέπει νά συνομι-

λήσουμε μέ ένα τρόπο πού θά προσφέρει δρόμους κατανόησης, άλληλοσεβασμού και αποδοχής». 'Ομως, όπως πολύ καλά γνωρίζει ο Σεβασμιώτατος, ή ειλικρίνεια, ο σεβασμός, ή αποδοχή και ή κατανόηση μόνο μέσα από τόν Χριστό και τήν 'Εκκλησία του επιτυγχάνονται, διότι μόνο ο Χριστός διά τής 'Εκκλησίας τού είναι ικανός νά μεταμορφώσει τόν κόσμο.

Ο κ. 'Ανθιμος όλοκληρώνοντας τόν λόγο τού άνέφερε ότι «ή μέση λύση είναι νά κρατήσουμε ο καθένας τήν πνευματικότητα μας και νά τήν άξιοποιήσουμε ως στέρεη βάση, γιά νά συγκλίνουμε σέ κοινούς πολιτισμικούς τόπους. Σοβαρός προβληματισμός πού άπαιτεί σεβασμό τής μιάς πλευράς πρός τήν άλλη». Ο μακαριστός καθηγητής τής Θεολογικής Σχολής Παναγιώτης Τρεμπέλας στό βιβλίο του Μασσωνισμός, γράφοντας σχετικά γιά τόν Μασσωνικό άδογματισμό και συγκρητισμό λέγει ότι «άποτελεί θεμελιώδες άρθρον τού συντάγματος παντός Μασσωνικού δόγματος οι τέκτονες "οι μόνον νά σεβώνται πάσαν θρησκείαν, αλλά και ουδόλως ν' αναμειγνύονται εις θρησκευτικά ζητήματα». έν πλεονάζουσα δέ άνεξίθηθησκεία νά υποδεχύνται εξ ίσου έν τώ Μασσωνισμώ παντός δόγματος και πάσης θρησκείας όπαδούχοι». Πρός Θεού δέν ύπονοούμε ότι ο Σεβασμιώτατος έχει σχέση μέ τήν Μασωνία, όμως τόσο ο διαχριστιανικοί όσο και οι διαθρησκειακοί διάλογοι δέν παύουν νά είναι έργαγια τών σκοτεινών μασωνικών στοών, πού σκοπό έχουν νά πλήξουν τόν Χριστιανισμό. Γιά αυτό έάν στον λόγο τού μακαριστού καθηγητού άλλάξουμε τήν λέξη "Μασσωνισμός" μέ τήν λέξη "Οικουμενισμός", δηλαδή «και μόνον τό γεγονός, ότι ο Οικουμενισμός ζητεί νά διεθνοποιήση τόν κόσμον έξω τής χριστιανικής 'Εκκλησίας, υπό μόνην τήν σημασία αυτού, έξαρκει νά αποδείξει αυτόν άναγνωστήν επικήδυνον τού Χριστιανισμού» τό νόημα έχει τήν ίδια βαρύτητα.

Αι σχέσεις Ελλάδος Τουρκίας

Ο 'Ορθόδοξος Τύπος, πιστός στίς αρχές του, ενημερώνει τόν αναγνώστη πού όχι μόνο γιά θέματα πού άπτονται εκκλησιαστικών ένδιαφερόντων, αλλά και γιά έθνικής σημασίας θέματα, αφού άλλωστε, από τήν ίδρυσή του, καταπνέται μέ τό μεγάλη προβληματία πού αντιμετώπιζει ή Χώρα. 'Εχουν γίνει πλέον ήθεβερή καθημερινότητα οι προκλήσεις τής γείτονης, μέ τό περιστατικό νά κλιμακώνονται ημέρα μέ τήν ημέρα. Η Τουρκία, εύρισκόμενη αντιμετώπιζε μέ μεγάλη οικονομική, πολιτικά και κοινωνικά προβλήματα, αλλά και μέ δοκιμαζόμενες τίς σχέσεις μέ τίς γειτονικές τής χώρες, τήν Συρία, τήν Περσία, τήν Ρωσία, τό Ισραήλ, φαίνεται ότι δέν έκτινωθί στον πιο άδύναμο κρίκο, ο οποίος είναι ή 'Ελλάδα.

Τίς τελευταίες ημέρες ο άρχηγός τού άκρόδεξιού κόμματος τών "γκρίζων λύκων" κ. Μπαχτσάι άνέφερε ότι, "μπορούμε νά έρθουμε σάν σφαίρα στό Αϊζαζ" και νά δείξουμε τί έγινε τό 1922". Ο ύπουργός δέ εξωτερικών κ. Τασβόρσογλου, σέ συνέντευξή του είπε, "νύ θέλαμε νά άνεβούμε στό Άγια νά τό κάναμε", όπως και "άς μή δοκιμάζουμε τήν ιστομηνή μας οι 'Ελληνες". Δηλώσεις πού άφ' ενός σκοπό έχουν νά στρέψουν τήν κοινή γνώμη τής Τουρκίας μακριά από τό έσωτερικά τής προβλήματα και άφ' ετέρου νά δοκιμάσουν τίς, ήδη έδώ και καιρό, τεταμένες σχέσεις τών δύο χωρών μέ σκοπό τίς γείτονες τήν αμφισβίτηση τής ελληνικής κυριαρχίας σέ μία σειρά ελληνικών νησιών τού Αιγαίου.

Αποδείξει είναι οι καταγγελίες των ψαράδων τών Οίνουσανών, οί οποίοι δήλωσαν ότι, "Τούρκοι μάς άπτελούν καθημερινά μέ όπλα". Αλλά και ο 'Ελληνας ύπουργός άμυνας κ. Καμμενός, εις άπάντηση τών δηλώσεων τού Σε. Τασβόρσογλου, άνέφερε, "άς πατήση τό πόδι του στό Άγια, νά δούμε πώς θα φύγν". Αλλά και ότι, "ο ελληνικός λαός θά πρέπει νά κοιμάται μέ άσφάλεια, αφού οι έντοπλες δυνάμεις είναι σέ έτοιμότητα".

Δημοσιεύματα στό διαδίκτυο άναφέρουν ότι ή άνάληψη των καθήκοντων τού νέου άμερικανού Προέδρου κ. Τράμπ άμφιπνίπει μέ τήν περίοδο εύρύτερων μετα-

Γ.Κ.Τ

Οι βουλευται προδίδουν τό τάμα τού 'Εθνους

Τού Αγιορείτου Μοναχού Νικολάου

Μεγάλη λύπη και άπογοήτευση αισθάνθηκαν από τούς Πατέρες τής Βουλής τών 'Ελλήνων γιά τήν άπόρριψη τού αίτήματος τού τάματος τού 'Εθνους. 'Οχι τόσο πού τό άπέρριψαν, αλλά πού τό περιέλουσαν και τό έστόλιδαν σέ κοπτική σχόλια. 'Ο δέ μελλοντικός πρωθυπουργός κ. Κυριάκος Μητσοτάκης, ο υπέρμαχος γιά τήν ψηφισή τού νόμου γιά τό όμφυλο ευγενεία, διάταξε τούς Βουλευτάς του νά αποσύρουν τήν ύπογραφή τους γιά τό τάμα τού 'Εθνους. Γιά τό τάμα τής απελευθέρωσης από τόν πολύχρονο τουρκικό ζυγό είπαμε ένα ήχηρό ΟΧΙ, και μέ ένα ήχηρό νά ή ψηφισή τόν άναγεροση μουσουλμανικό τό γένος στό κέντρο τής Αθήνας. Αυτή τήν τιμή άπέδωσαν οι σημερινή πατέρες τού 'Εθνους στους προπάτορας αγωνιστάς και άπελευθερωτάς τού 1821.

Ενώ γιά τό σκοπτική σχόλια γιά τά ιερά και όσια, και τελευταία και γιά τήν βλασημία τών θείων, δέν υπάρχει καμία τιμω-

ρία. Οι προνοητικοί πατέρες τής Βουλής τών 'Ελλήνων, ψηφίζοντας τόν νόμο γιά τούς Σοδόμους, γιά τήν άποφυγή σκοπτικών σχολίων, έπρόστατεύσαν τόν παράνομο νόμο αυτόν, βάζοντάς τον στην θερμοκοιτίδα τού άντιστασιατικού νόμου!!!

Ο δρόμος αυτός πού μάς δείχνει ή σατανική πυξίδα είναι άδιέδοτος και καταπορευτός, και ο χρόνος έφέστηκε, γιά έπιστροφή από τήν άδιέδοδο όδό αυτή πού άκολουθούμε, δια τής όδοι τής μετανόησης, τής μεγάλης τεσσαροκοιτής τής ζωής μας, πού θα μάς οδηγήσας άσφαλώς στην άνάσταση μας και στην άπόλαυση τών αιώνων άγαθών. «'Εν μικρόν χρόνον τό φώς μεθ' ήμιν έστι: περιπατείτε έως τό φώς έχετε, ίνα μη σκοτία υμās καταλάβη, και ο περιπατών έν τή σκοτία ουκ οίδε πού ύπάγει, και τό φώς έχετε, πιστεύετε εις τό φώς, ίνα υμς φωτός γένησθε» (Ιωάν. ΙΒ-35).

Ο κ. Γ. Καλαντζής θα έπιτελέση τόν «χортаσμόν πεντακισχιλίων»;

Παραδέτομεν άρθρον τού κ. Γ. Καλαντζή Θρησκευμάτων εις τήν έφημερίδα «Εστία» τής 4ης Μαρτίου 2017:

«Θέμα 1. Τό Σύνταγμα (Άρθρο 13) και ή σχετική νομοθεσία) δέν διαχωρίζουν τό Τεμένι ήτοι τούς χώρους προσευχής τών Μουσουλμάνων από τούς χώρους προσευχής τών υπολοίπων θρησκευόμενων. Δηλαδή, δέν υπάρχει ειδικό καθυστών γιά τήν άδελφότητα εντός Τεμένους, αλλά ισχύει ό,τι ισχύει γιά όλες τίς θρησκευτικές κοινότητες μέ τήν εξαίρεση τής 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας, γιά τήν οποία ισχύει διαφορετική διαδικασία λόγω τού μεγάλου αριθμού Ορθόδοξων Χριστιανών. Σύμφωνα, λοιπόν μέ τό δικό μας Σύνταγμα και τούς δικούς μας νόμους, οί μουσουλμάνοι έχουν δικαίωμα όπως όλοι νά διατηρούν ιδιωτικά Τεμένη...

Θέμα 2. Η κατασκευή και λειτουργία τού δημόσιου Τεμένους στην Αθήνα δέν άποτελεί διεθνή ύποχρέωση τής Χώρας μας, δηλαδή δέν έχουμε ύπογράψει κάποια συνθήκη διεθνούς ισχύος, μέ τήν οποία νά έχουμε ανάλαβε άντίστοιχη ύποχρέωση.

'Ομως είναι εξίσου άληθές ότι ή κατασκευή και λειτουργία Τεμένους στην Αθήνα άποτελούσε πάντοτε ένα σημαντικό ζήτημα πού επηρέαζε και επηρεάζει τήν εικόνα τής Χώρας μας σέ διεθνές επίπεδο (δέν υπάρχει διεθνής έκθεση γιά θέματα θρησκευτικών έλευθεριών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ή οποία νά μη έχει άρνητική άναφορά γιά τήν 'Ελλάδα εξαιτίας αυτού τού θέματος) και, ιδιαίτερα τίς σχέσεις τής μέ τόν άραβικό κόσμο. Οι άραβικές χώρες κατά τό παρελθόν είχαν επανειλημμένως ζητήσει από τήν 'Ελλάδα νά λάβουν τήν άδεια,

γιά νά κατασκευάσουν και νά λειτουργήσουν ένα Τεμένος μέ δική τους χρηματοδότηση και υπό τόν δικό τους έλεγχο. Η 'Ελληνική Πολιτεία και ή ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα ουδέποτε μελέτησαν σοβαρά τά λειτουργία ενός Τεμένους μέ δική της χρηματοδότηση, τό οποίο θα παραμείνει υπό τήν ιδιοκτησία και τήν διοίκησή της.

Θέμα 3. Η 'Ελλάδα έχει μία τεράστια ιστορική και ήθική εύθύνη νά πράξει τά πάντα, ώστε νά στηρίξει τό Προεδρικό ή Πατριαρχείο τής Ανατολής, τά οποία λειτουργούν σέ μουσουλμανικές χώρες. Είναι προφανές ότι δέν προσφέρουν καλές υπηρεσίες ούτε στην 'Ορθοδοξία ούτε στό έθνος μέ όποιοι συνιστάμενοι επιχειρήματα στην τουρκική προσπάθεια νά παραστήν ή 'Ελλάδα ως ένα «άντι-Ισλαμικό» κράτος. Δυστυχώς, όριζόμενα από τά επιχειρήματα και τίς ιδέες πού διακινούνται από όσους άντιπνέονται στην κατασκευή και λειτουργία Αθηνών καταλήγουν νά εξυπηρετούν τήν τουρκική πολιτική κατασυκοφάνησης τής Χώρας μας.

Θέμα 4. Η Τουρκία ούτε επιθυμεί ούτε έπιθυμεί τήν κατασκευή και λειτουργία ενός Τεμένους στην Αθήνα. Αυτό πού πραγματικά επιθυμεί είναι ή επαναλειτουργία ενός από τά δύο παλαιά Τεμένη τής 'Οθωμανικής περιόδου, διότι ο βασιικός στόχος τής Άγκυρας είναι ή έμπέδωση τής αντίληψης ότι τό νέο τουρκικό καθυστών είναι συκεχιστής τής όθωμανικής στρατηγικής πού ήθελε τόν Σουλτάνο νά είναι Χαλίφης και υπερασπιστής τού 'Ισλάμ σέ όλο τόν κόσμο...

Θέμα 5. Η ύπαρξη μουσουλμάνων στην Αθήνα είναι ένα πραγματικό γεγονός. Ο αριθμός δέν ξεπερνά τούς 250.000. Άνήκουν σέ πολλές διαφορε-

τικές έθνικότητες, έθνότητες ή θρησκευτικά ρεύματα και είναι οργανωμένοι σέ δεκάδες διαφορετικά σωματεία και συλλόγους. Η 'Ελληνική Πολιτεία και ή ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα ουδέποτε μελέτησαν σοβαρά τά λειτουργία ενός Τεμένους μέ δική της χρηματοδότηση, τό οποίο θα παραμείνει υπό τήν ιδιοκτησία και τήν διοίκησή της.

Θέμα 3. Η 'Ελλάδα έχει μία τεράστια ιστορική και ήθική εύθύνη νά πράξει τά πάντα, ώστε νά στηρίξει τό Προεδρικό ή Πατριαρχείο τής Ανατολής, τά οποία λειτουργούν σέ μουσουλμανικές χώρες. Είναι προφανές ότι δέν προσφέρουν καλές υπηρεσίες ούτε στην 'Ορθοδοξία ούτε στό έθνος μέ όποιοι συνιστάμενοι επιχειρήματα στην τουρκική προσπάθεια νά παραστήν ή 'Ελλάδα ως ένα «άντι-Ισλαμικό» κράτος. Δυστυχώς, όριζόμενα από τά επιχειρήματα και τίς ιδέες πού διακινούνται από όσους άντιπνέονται στην κατασκευή και λειτουργία Αθηνών καταλήγουν νά εξυπηρετούν τήν τουρκική πολιτική κατασυκοφάνησης τής Χώρας μας.

Θέμα 4. Η Τουρκία ούτε επιθυμεί ούτε έπιθυμεί τήν κατασκευή και λειτουργία ενός Τεμένους στην Αθήνα. Αυτό πού πραγματικά επιθυμεί είναι ή επαναλειτουργία ενός από τά δύο παλαιά Τεμένη τής 'Οθωμανικής περιόδου, διότι ο βασιικός στόχος τής Άγκυρας είναι ή έμπέδωση τής αντίληψης ότι τό νέο τουρκικό καθυστών είναι συκεχιστής τής όθωμανικής στρατηγικής πού ήθελε τόν Σουλτάνο νά είναι Χαλίφης και υπερασπιστής τού 'Ισλάμ σέ όλο τόν κόσμο...

Θέμα 5. Η ύπαρξη μουσουλμάνων στην Αθήνα είναι ένα πραγματικό γεγονός. Ο αριθμός δέν ξεπερνά τούς 250.000. Άνήκουν σέ πολλές διαφορετικές έθνικότητες, έθνότητες ή θρησκευτικά ρεύματα και είναι οργανωμένοι σέ δεκάδες διαφορετικά σωματεία και συλλόγους. Η 'Ελληνική Πολιτεία και ή ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα ουδέποτε μελέτησαν σοβαρά τά λειτουργία ενός Τεμένους μέ δική της χρηματοδότηση, τό οποίο θα παραμείνει υπό τήν ιδιοκτησία και τήν διοίκησή της.

Θέμα 3. Η 'Ελλάδα έχει μία τεράστια ιστορική και ήθική εύθύνη νά πράξει τά πάντα, ώστε νά στηρίξει τό Προεδρικό ή Πατριαρχείο τής Ανατολής, τά οποία λειτουργούν σέ μουσουλμανικές χώρες. Είναι προφανές ότι δέν προσφέρουν καλές υπηρεσίες ούτε στην 'Ορθοδοξία ούτε στό έθνος μέ όποιοι συνιστάμενοι επιχειρήματα στην τουρκική προσπάθεια νά παραστήν ή 'Ελλάδα ως ένα «άντι-Ισλαμικό» κράτος. Δυστυχώς, όριζόμενα από τά επιχειρήματα και τίς ιδέες πού διακινούνται από όσους άντιπνέονται στην κατασκευή και λειτουργία Αθηνών καταλήγουν νά εξυπηρετούν τήν τουρκική πολιτική κατασυκοφάνησης τής Χώρας μας.

Θέμα 4. Η Τουρκία ούτε επιθυμεί ούτε έπιθυμεί τήν κατασκευή και λειτουργία ενός Τεμένους στην Αθήνα. Αυτό πού πραγματικά επιθυμεί είναι ή επαναλειτουργία ενός από τά δύο παλαιά Τεμένη τής 'Οθωμανικής περιόδου, διότι ο βασιικός στόχος τής Άγκυρας είναι ή έμπέδωση τής αντίληψης ότι τό νέο τουρκικό καθυστών είναι συκεχιστής τής όθωμανικής στρατηγικής πού ήθελε τόν Σουλτάνο νά είναι Χαλίφης και υπερασπιστής τού 'Ισλάμ σέ όλο τόν κόσμο...

Θέμα 5. Η ύπαρξη μουσουλμάνων στην Αθήνα είναι ένα πραγματικό γεγονός. Ο αριθμός δέν ξεπερνά τούς 250.000. Άνήκουν σέ πολλές διαφορε-

τικές έθνικότητες, έθνότητες ή θρησκευτικά ρεύματα και είναι οργανωμένοι σέ δεκάδες διαφορετικά σωματεία και συλλόγους. Η 'Ελληνική Πολιτεία και ή ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα ουδέποτε μελέτησαν σοβαρά τά λειτουργία ενός Τεμένους μέ δική της χρηματοδότηση, τό οποίο θα παραμείνει υπό τήν ιδιοκτησία και τήν διοίκησή της.

Θέμα 3. Η 'Ελλάδα έχει μία τεράστια ιστορική και ήθική εύθύνη νά πράξει τά πάντα, ώστε νά στηρίξει τό Προεδρικό ή Πατριαρχείο τής Ανατολής, τά οποία λειτουργούν σέ μουσουλμανικές χώρες. Είναι προφανές ότι δέν προσφέρουν καλές υπηρεσίες ούτε στην 'Ορθοδοξία ούτε στό έθνος μέ όποιοι συνιστάμενοι επιχειρήματα στην τουρκική προσπάθεια νά παραστήν ή 'Ελλάδα ως ένα «άντι-Ισλαμικό» κράτος. Δυστυχώς, όριζόμενα από τά επιχειρήματα και τίς ιδέες πού διακινούνται από όσους άντιπνέονται στην κατασκευή και λειτουργία Αθηνών καταλήγουν νά εξυπηρετούν τήν τουρκική πολιτική κατασυκοφάνησης τής Χώρας μας.

Θέμα 4. Η Τουρκία ούτε επιθυμεί ούτε έπιθυμεί τήν κατασκευή και λειτουργία ενός Τεμένους στην Αθήνα. Αυτό πού πραγματικά επιθυμεί είναι ή επαναλειτουργία ενός από τά δύο παλαιά Τεμένη τής 'Οθωμανικής περιόδου, διότι ο βασιικός στόχος τής Άγκυρας είναι ή έμπέδωση τής αντίληψης ότι τό νέο τουρκικό καθυστών είναι συκεχιστής τής όθωμανικής στρατηγικής πού ήθελε τόν Σουλτάνο νά είναι Χαλίφης και υπερασπιστής τού 'Ισλάμ σέ όλο τόν κόσμο...

Θέμα 5. Η ύπαρξη μουσουλμάνων στην Αθήνα είναι ένα πραγματικό γεγονός. Ο αριθμός δέν ξεπερνά τούς 250.000. Άνήκουν σέ πολλές διαφορε-

τικές έθνικότητες, έθνότητες ή θρησκευτικά ρεύματα και είναι οργανωμένοι σέ δεκάδες διαφορετικά σωματεία και συλλόγους. Η 'Ελληνική Πολιτεία και ή ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα ουδέποτε μελέτησαν σοβαρά τά λειτουργία ενός Τεμένους μέ δική της χρηματοδότηση, τό οποίο θα παραμείνει υπό τήν ιδιοκτησία και τήν διοίκησή της.

Θέμα 3. Η 'Ελλάδα έχει μία τεράστια ιστορική και ήθική εύθύνη νά πράξει τά πάντα, ώστε νά στηρίξει τό Προεδρικό ή Πατριαρχείο τής Ανατολής, τά οποία λειτουργούν σέ μουσουλμανικές χώρες. Είναι προφανές ότι δέν προσφέρουν καλές υπηρεσίες ούτε στην 'Ορθοδοξία ούτε στό έθνος μέ όποιοι συνιστάμενοι επιχειρήματα στην τουρκική προσπάθεια νά παραστήν ή 'Ελλάδα ως ένα «άντι-Ισλαμικό» κράτος. Δυστυχώς, όριζόμενα από τά επιχειρήματα και τίς ιδέες πού διακινούνται από όσους άντιπνέονται στην κατασκευή και λειτουργία Αθηνών καταλήγουν νά εξυπηρετούν τήν τουρκική πολιτική κατασυκοφάνησης τής Χώρας μας.

Θέμα 4. Η Τουρκία ούτε επιθυμεί ούτε έπιθυμεί τήν κατασκευή και λειτουργία ενός Τεμένους στην Αθήνα. Αυτό πού πραγματικά επιθυμεί είναι ή επαναλειτουργία ενός από τά δύο παλαιά Τεμένη τής 'Οθωμανικής περιόδου, διότι ο βασιικός στόχος τής Άγκυρας είναι ή έμπέδωση τής αντίληψης ότι τό νέο τουρκικό καθυστών είναι συκεχιστής τής όθωμανικής στρατηγικής πού ήθελε τόν Σουλτάνο νά είναι Χαλίφης και υπερασπιστής τού 'Ισλάμ σέ όλο τόν κόσμο...

Θέμα 5. Η ύπαρξη μουσουλμάνων στην Αθήνα είναι ένα πραγματικό γεγονός. Ο αριθμός δέν ξεπερνά τούς 250.000. Άνήκουν σέ πολλές διαφορε-

τικές έθνικότητες, έθνότητες ή θρησκευτικά ρεύματα και είναι οργανωμένοι σέ δεκάδες διαφορετικά σωματεία και συλλόγους. Η 'Ελληνική Πολιτεία και ή ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα ουδέποτε μελέτησαν σοβαρά τά λειτουργία ενός Τεμένους μέ δική της χρηματοδότηση, τό οποίο θα παραμείνει υπό τήν ιδιοκτησία και τήν διοίκησή της.

Θέμα 3. Η 'Ελλάδα έχει μία τεράστια ιστορική και ήθική εύθύνη νά πράξει τά πάντα, ώστε νά στηρίξει τό Προεδρικό ή Πατριαρχείο τής Ανατολής, τά οποία λειτουργούν σέ μουσουλμανικές χώρες. Είναι προφανές ότι δέν προσφέρουν καλές υπηρεσίες ούτε στην 'Ορθοδοξία ούτε στό έθνος μέ όποιοι συνιστάμενοι επιχειρήματα στην τουρκική προσπάθεια νά παραστήν ή 'Ελλάδα ως ένα «άντι-Ισλαμικό» κράτος. Δυστυχώς, όριζόμενα από τά επιχειρήματα και τίς ιδέες πού διακινούνται από όσους άντιπνέονται στην κατασκευή και λειτουργία Αθηνών καταλήγουν νά εξυπηρετούν τήν τουρκική πολιτική κατασυκοφάνησης τής Χώρας μας.

Θέμα 4. Η Τουρκία ούτε επιθυμεί ούτε έπιθυμεί τήν κατασκευή και λειτουργία ενός Τεμένους στην Αθήνα. Αυτό πού πραγματικά επιθυμεί είναι ή επαναλειτουργία ενός από τά δύο παλαιά Τεμένη τής 'Οθωμανικής περιόδου, διότι ο βασιικός στόχος τής Άγκυρας είναι ή έμπέδωση τής αντίληψης ότι τό νέο τουρκικό καθυστών είναι συκεχιστής τής όθωμανικής στρατηγικής πού ήθελε τόν Σουλτάνο νά είναι Χαλίφης και υπερασπιστής τού 'Ισλάμ σέ όλο τόν κόσμο...

Θέμα 5. Η ύπαρξη μουσουλμάνων στην Αθήνα είναι ένα πραγματικό γεγονός. Ο αριθμός δέν ξεπερνά τούς 250.000. Άνήκουν σέ πολλές διαφορε-

τικές έθνικότητες, έθνότητες ή θρησκευτικά ρεύματα και είναι οργανωμένοι σέ δεκάδες διαφορετικά σωματεία και συλλόγους. Η 'Ελληνική Πολιτεία και ή ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα ουδέποτε μελέτησαν σοβαρά τά λειτουργία ενός Τεμένους μέ δική της χρηματοδότηση, τό οποίο θα παραμείνει υπό τήν ιδιοκτησία και τήν διοίκησή της.

Θέμα 3. Η 'Ελλάδα έχει μία τεράστια ιστορική και ήθική εύθύνη νά πράξει τά πάντα, ώστε νά στηρίξει τό Προεδρικό ή Πατριαρχείο τής Ανατολής, τά οποία λειτουργούν σέ μουσουλμανικές χώρες. Είναι προφανές ότι δέν προσφέρουν καλές υπηρεσίες ούτε στην 'Ορθοδοξία ούτε στό έθνος μέ όποιοι συνιστάμενοι επιχειρήματα στην τουρκική προσπάθεια νά παραστήν ή 'Ελλάδα ως ένα «άντι-Ισλαμικό» κράτος. Δυστυχώς, όριζόμενα από τά επιχειρήματα και τίς ιδέες πού διακινούνται από όσους άντιπνέονται στην κατασκευή και λειτουργία Αθηνών καταλήγουν νά εξυπηρετούν τήν τουρκική πολιτική κατασυκοφάνησης τής Χώρας μας.

Θέμα 4. Η Τουρκία ούτε επιθυμεί ούτε έπιθυμεί τήν κατασκευή και λειτουργία ενός Τεμένους στην Αθήνα. Αυτό πού πραγματικά επιθυμεί είναι ή επαναλειτουργία ενός από τά δύο παλαιά Τεμένη τής 'Οθωμανικής περιόδου, διότι ο βασιικός στόχος τής Άγκυρας είναι ή έμπέδωση τής αντίληψης ότι τό νέο τουρκικό καθυστών είναι συκεχιστής τής όθωμανικής στρατηγικής πού ήθελε τόν Σουλτάνο νά είναι Χαλίφης και υπερασπιστής τού 'Ισλάμ σέ όλο τόν κόσμο...

Θέμα 5. Η ύπαρξη μουσουλμάνων στην Αθήνα είναι ένα πραγματικό γεγονός. Ο αριθμός δέν ξεπερνά τούς 250.000. Άνήκουν σέ πολλές διαφορε-

τικές έθνικότητες, έθνότητες ή θρησκευτικά ρεύματα και είναι οργανωμένοι σέ δεκάδες διαφορετικά σωματεία και συλλόγους. Η 'Ελληνική Πολιτεία και ή ελληνική ακαδημαϊκή κοινότητα ουδέποτε μελέτησαν σοβαρά τά λειτουργία ενός Τεμένους μέ δική της χρηματοδότηση, τό οποίο θα παραμείνει υπό τήν ιδιοκτησία και τήν διοίκησή της.

Θέμα 3. Η 'Ελλάδα έχει μία τεράστια ιστορική και ήθική εύθύνη νά πράξει τά πάντα, ώστε νά στηρίξει τό Προεδρικό ή Πατριαρχείο τής Ανατολής, τά οποία λειτουργούν σέ μουσουλμανικές χώρες. Είναι προφανές ότι δέν προσφέρουν καλές υπηρεσίες ούτε στην 'Ορθοδοξία ούτε στό έθνος μέ όποιοι συνιστάμενοι επιχειρήματα στην τουρκική προσπάθεια νά παραστήν ή 'Ελλάδα ως ένα «άντι-Ισλαμικό» κράτος. Δυστυχώς, όριζόμενα από τά επιχειρήματα και τίς ιδέες πού διακινούνται από όσους άντιπνέονται στην κατασκευή και λειτουργία Αθην